

Filognozijos pradmenys: devynių vartų doktrina

10 tomas

Darius Mockus

Darius Mockus

Filognozijos pradmenys

Devynių vartų doktrina

10 tomas

Darius Mockus

Kaišiadorys, 2022

Filognozijos pradmenys

Devynių vartų doktrina

10 tomas

Bibliografinė informacija pateikiama Lietuvos integralios bibliotekų informacinės sistemos (LIBIS) portale ibiblioteka.lt

ISBN 978-609-08-0067-6

© Darius Mockus, 2022

Turinys

I. Gyvybės metafizika	1
1. Būties vardai	1
2. Egzistencinė A. Šliogerio filosofija.....	5
3. Prieš Mašiną	8
4. Tiesos ontologija	12
5. Metafizinės žinoklės	15
6. Uroboras kaip naikinimo mašina.....	19
7. Kosminė civilizacija	23
8. Uždangos nuėmimas.....	27
9. Metafizinė nihilizmo šaknis.....	30
10. Antitechnika	34
11. Amžinos vasaros svajonė.....	37
12. Mažosios sievos metodas.....	41
13. Elitinė išmintis.....	46
II. Mažoji kelionė: Darius Mockus	51
14. Devyni vartai – devynios metafizikos	51
15. Sątvoro teorija.....	55
16. F. Nietzsche'ės gyvybės metafizika	59
17. Aukštesnysis žmogus.....	64
18. Adepto ištikimybė	67
19. Apoteozė.....	72
20. Antižvėris	76
21. Penktojo laipsnio magija	81
22. Šėtono bažnyčia.....	86
23. Filognozijos sistema	89
24. Teocenas, antropocenas ir technocenas	93
III. Internetinio dienoraščio fragmentai	98

Analitinis ir meninis intelektas	98
Dirbtinio intelekto revoliucijos	101
Vaizduotės pragaras ir rojus	108
Skaičių magija.....	113
Skaičiaus operatorius	116
Matematikos genijus	122
M ir F kontinuumas.....	129
Matematika fizikoje	139
Mokslinio mąstymo ištakos	144
Scientistinis modelis	150
Kvantinė sąmonė.....	155
Sąmonės fizikos struktūra.....	159
Matematinė įvykio sąvoka	163
Ezoterinis mokslas	166
Dvasinė žmogaus prigimtis.....	170
Kokius kūnus turi žmogus?.....	174
Rodyklė.....	179

I. Gyvybės metafizika

1. Būties vardai

Įprasta laikyti, kad filosofija yra būties mąstymas, kurio tikslas yra suprasti jos prigimtį, atsiveriančią sąmoningai egzistencijai. Ši filosofijos samprata atsirado Senovės Graikijoje, kurios viena iš formuluočių, įvardinant pagrindinę problemą, priskiriama garsiajam Parmenido klausimui, kodėl yra būtis, o ne niekas. Filosofijos pagrindinei disciplinai pavadinti naudojamas graikiškas šių teorinių apmąstymų pavadinimas „ontologija“. Tai fundamentali filosofijos disciplina, kurią privaloma žinoti, norint suprasti filosofijos struktūrą, be kurios neįmanoma suvokti filognozijos problematikos, dėstomos „Filognozijos pradmenyse“. Todėl šiame skyrelyje parodysiu kokia yra ontologijos sistema, naudojant skirstymą į paviršininkų ontologiją – tai fenomenologija ir gelmininkų ontologiją – tai metafizika.

Supratę, kad žmogaus dvasinė egzistencija yra sudaryta iš juodosios liepsnos ir įstatymo dėmenų, pamatome, kad būtis yra atverianti ir atveriamą, atverta ir užverta, taip sukurdami pagrindines jos kategorijas

- a) dvasinė būtis, dvasios ontologija – atveriančioji,
- b) materialioji būtis, materijos ontologija – atveriamoji,

kur kiekviena jų skirstoma į

- a) fenomenologinę ontologiją – atvertoji,
- b) metafizinę ontologiją – užvertoji.

Šis skirstymas detalizuojamas įvedant tikrovės hierarchiją, kurios centre yra žmogus, nuo kurio tolstant arba prie kurio artėjant formuluojami įvairūs jo ir pasaulio ontologijos variantai. Ši hierarchija yra akivaizdi, žinoma visiems tikrovės tyrinėtojams ir naudojama specialiųjų mokslinių disciplinų išskyrimui, taip pat ir filosofijoje. Visa tikrovės išorinio fundamento emanacijų seka tokia: kosmosas → gamta → gyvybė → gyvenimas → egzistencija. Šias kategorijas galima

mąstyti kaip atvertas arba kaip užvertas, ir nuo to priklauso, ar jų supratimas yra metafizinis, ar fenomenologinis. Jeigu kategorijos tiriamos metafiziniu metodu, daugiau naudojamas protas, racionalumas, o jeigu fenomenologinis – išorinis stebėjimas, regimoji kontempliacija. Šitaip suformuojamos tokios bazinės filosofijos kryptys:

A. Paviršininkai:

- 1) fenomenologinė kosmoso ontologija,
- 2) fenomenologinė gamtos ontologija,
- 3) fenomenologinė gyvybės ontologija,
- 4) fenomenologinė gyvenimo ontologija,
- 5) fenomenologinė egzistencijos ontologija.

B. Gelmininkai:

- 1) metafizinė kosmoso ontologija,
- 2) metafizinė gamtos ontologija,
- 3) metafizinė gyvybės ontologija,
- 4) metafizinė gyvenimo ontologija,
- 5) metafizinė egzistencijos ontologija.

Šioje sistemoje galima pagrįsti, kodėl senesniuose savo tekstuose F. Nietzsche'ę laikiau gelmininku, o A. Šliogerį – paviršininku, nors pirmasis buvo griežtas antimetafizikas, o gelminė orientacija visgi priklausė metafizikai. Tai galima paaiškinti paprastai: F. Nietzsche'ė buvo prieš radikalią metafiziką, kuri yra kosmoso ir gamtos lygio, tačiau jis neatsisakė metafizinio gyvybės aiškinimo, kuri yra gyvenimo pagrindas. Kitaip sakant, jis metafiziką minimalizavo, susiaurindamas ją iki gyvybės ir gyvenimo metafizikos, kurioje tyrė artimiausius žmogiškos tikrovės pagrindus. Kadangi ši dalis didelė dalimi tiesiogiai atsiveria pirmajame įstatyme, tai jo metafizika buvo susipynusi su fenomenologija, kurią jis transcendavo minimaliai, į artimiausią biologinę hipostratą. A. Šliogeris metafiziką dar labiau minimalizuoja, atsisakydamas teoretizuoti biologinius / fiziologinius / psichologinius gyvybės pagrindus, savo filosofiją perorientuodamas į atveriančios būties ir jos atveriamos nesužmogintos gamtos bei kosmoso pasaulio kontempliaciją.

Taigi F. Nietzsche'ės filosofija yra minimali metafizika, pereinanti į fenomenologiją, kurios centre yra gyvybės, gyvenimo ir egzistencijos įstatymas. Tai reiškia, kad į centrą pastatomas žmogus, žmogaus problematika, kurioje siekiama jo veiklos masto išplėtimo, sukuriant planetos valdovų rasę, vadinamą aukštesniaisiais žmonėmis, kurie pranoksta kitus savo gyvybingumu, aristokratiškai gyvenimo forma ir egzistencijos genialumu. Tačiau mąstytojo filosofijoje, kadangi jis gyveno 19 šimtmetyje, nenumatyta pasaulinės istorijos kryptis, kurios pagrindine tendencija tampa mokslo suklestėjimas, apimantis metafizinę kosmoso ontologiją ir metafizinę gamtos ontologiją, kuriose tyrinėjama materialioji būtis, ją sutechninant ir sufunkcinant. 20 ir 21 šimtmetyje pasaulis tampa technine visata, kurią civilizacijos projekte planuojama plėsti tol, kol ji pasieks maksimumą. Vykdamas šį planą, ateina toks momentas, kai jis atsukamas ir prieš žmogų, kuris savo prigimtyje taip pat pradedamas traktuoti kaip techninis ir funkcinis.

F. Nietzsche'ė kritikavo silpnosios civilizacijos metafiziką, nes ji buvo tik lingvistinių projekcijų rinkinys, tačiau kai žodis tapo tikra materija, jis pavirto galia. Todėl kiek juodojo drakono civilizacija yra silpnumo metafizika, nes ji reikalauja nususukti nuo gyvenimo, varžyti ją iškreiptomis moralės normomis, tiek baltojo drakono civilizacija yra galios metafizika, į kurią yra noras atsisukti pilnu atsisukimu, nes joje „pasaka“ pavirto į techniką. Dėl šios priežasties F. Nietzsche'ės atsisukimo į žmogų ir nususukimo nuo pasaulio programa buvo neįvykdyta, ir šių laikų viršžmogis, perėmus idėją iš filosofo, yra ne toks, apie kokį rašė F. Nietzsche'ė, nes jam trūksta technikos reikšmės supratimo, kuri visa kyla iš racionaliosios prigimties, o ne iš gyvybės šakninių instinktų ir egzistencinės valios psichologijos. Filosofo išeities taškas yra viršžmogis, kuris yra natūralus tikrovės kūrinys, natūralus genijus, savo stiprybę semiantis iš genetikos. Tuo tarpu, 20 ir 21 šimtmetis šį idealą pakeitė dirbtinio, techninio žmogaus idėja, kuris planetos valdovu tampa ne dėka savo įgimtų pranašumų, bet dėka techninių patobulinimų: psichotronikos išvystymas, kiborgizacija, žmonių internetas, sujungimas su super DI.

Tačiau vis labiau suvokiama, kad techninėmis priemonėmis išdaryta gyvybė ne tobulėja, bet degraduoja, sukuriant ne kylančią, bet smunkančią gyvenimo liniją, kas prieštarauja pagrindinei F. Nietzsche'ės idėjai. Todėl iškyla pasipriešinimo žmogaus besaikiam

technologizavimui poreikis, kuris yra vienas iš filognozijos etikos reikalavimų. Kita vertus, vis didėjant visuomenės ir žmogaus kibernetizacijos mastui, didėja pasipriešinimo ir protesto banga, o tai verčia valstybę ir korporacijas slaptinti savo projektus ir juos į visuomenę diegti paslapčia, neatsiklausus žmonių. Naudojama propaganda, apgaulės taktika ir galiausiai žmonės paprasčiausiai užgrobinėjami, priverčiant juos dalyvauti dirbtinėje ekosistemoje, nes už jos ribų nėra išgyvenimo. Galios metafizika ir jos ontologija – labai viliojanti, nes išplečia ribotas galimybes, sustiprina viešpatavimo siekį, leidžia realizuoti troškimus ir svajones, mėgautis begaline laisve žemės ir žmonių sąskaita. Tai reiškia, kad F. Nietzsche'ės norima ateitis – neatėjo ir jis nenumatė koks bus metafizikos niekinimo revanšas, kuriame ji pati sugebėjo visas antimetafizikas paversti pasaka. Taip mažieji pasakojimai tampa pačia nepatraukliausia didžiųjų pasakojimų alternatyva, nes žmogui tai seniai išaugti drabužiai, su kuriais neįmanoma gyventi. Negana to, bandymas žaisti „didžiąją politiką“ mažojo pasakojimo rėmuose buvo įveiktas „megalomaniškos politikos“, kuri išsi-veržia į kosmosą, tampa tarpplanetine, tarpžvaigždine, galaktine ir visatine. Ir visa tai įgalinama galios metafizikos ir galios ontologijos, kuri realizuota mokslo ir technikos. Kitaip sakant, F. Nietzsche'ės filosofijoje pražiūrėtas pagrindinis ateities faktorius, kuris sujaukė visus jo planus ir nyčiską civilizaciją padarė neįmanoma, nes ji nekonkurencinga su mokslo atvertomis perspektyvomis.

Ko šiame kontekste turėtų siekti filognozas? Akivaizdu, kad kaip gelmininkas jis turėtų siekti plėtoti galios metafiziką, vystydamas metafizinę kosmoso ontologiją ir metafizinę gamtos ontologiją. Tai dvi pagrindinės sritys, kurios žymi dideles tikrovės dalis, viena kurių yra nepriklausoma nuo gyvybės, o kita – gyvybės lopšys. Tai aiškinama tokia hierarchija: kosmosas kuria gamtą, o gamta kuria gyvybę. Ontologijose tai tiriama kaip būties laipsnių gradacija, kuri nuo tolimiausios žmogui formos vis labiau priartėja prie jo, iš didžiosios sievos sukurdamą mažosios sievos egzistencialus. Visa tai yra būtis įvairiuose pavidaluose, kurių įvairovė apmąstoma ontologijose, turinčiose logos'o priemonėmis paaiškinti, kas ji yra. Pagrindinis filognozijos objektas – dirbtinis užvertosios būties atvėrimas, naudojant techninę manipuliaciją ir proto įžvalgą. Tačiau prieš tai turi būti parngtas bendrosios ir specialiųjų ontologijų žinynas, reikalingas orientacijai tikrovėje ir supratimui, kokia yra filognozijos vieta šioje sistemoje.

2. Egzistencinė A. Šliogerio filosofija

Šiame skyrelyje pakalbėsiu apie A. Šliogerio fundamentaliosios ontologijos koncepciją, kurią jis įkūnijo metafizinio žmogaus sampratoje, ant kurios pastatyta visa jo fenomenologinė gyvenimo / egzistencijos koncepcija. Filosofas remiasi graikiška tradicija, kurioje teigiamos dvi priešingos ontologinės būklės, vadinamos būtimi ir nieku / niekiu. Šios būklės sujungiamos intensyvumų skale, kurioje būtis gali judėti mažėjimo kryptimi iki visiško išnykimo, tapdama savo priešybe, niekiu; ir niekis gali virsti būtimi, įgydamas vis didesnio intensyvumo bei energijos. Tai nebūtinai reiškia, kad vienas kyla iš kito, tačiau, pažiūrėjus į struktūrą statiškai, yra būties intensyvumo zonos, kur vienoje vietoje ji yra maksimume, o kitose – minimume. Tas pats galioje visoms būties formoms, taip pat ir gyvūninei egzistencijai.

A. Šliogerio metafizikos pagrindinė idėja buvo parodyti, kad žmogaus egzistencijoje, kurią sudaro du pagrindiniai minėti ontologiniai dėmenys, būties intensyvumas gali sumažėti iki tokio lygio, kad pro sąmonę pradeda vertis niekingasis ontologinis dėmuo, kuris, patekęs į suvokimo centrą, tematizuojamas, tampa egzistencinio filosofavimo tema. Žmogaus sąmonė, kurią vadinu sumatoriumi, turi vietas arba būsenas, kuriose būtis tampa minimalia, todėl į jo egzistenciją įsiveržia metafizinio niekio suvokimas, kurio pasėkoje jis patiria siaubą, tampantį savasties metafiziniu branduoliu. Kita vertus, iš pradžių žmogų išgąsdinęs, niekis pradeda jį traukti, tampa saldus ir geidžiamas, ypač tada, kai nuvilia gyvenimas, pasaulis nustoja teikti džiaugsmą ir žmogų užvaldo troškimas išnykti arba susinaikinti. Galimos kelios tokios būsenos formos: neviltis, nesugebėjimas savo psichikoje pakelti realybės naštą arba saldaus nuotykio troškimas, kur naikinimas ir naikinimasis džiaugsmingas ir malonus.

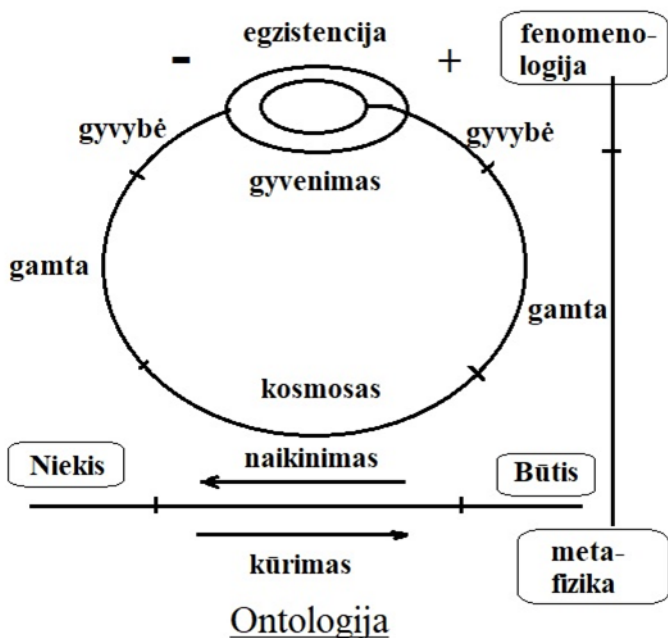
Niekis žmogui gali pasirodyti ir kaip racionali ontologinė teorija, ir kaip fenomenologinės egzistencijos stebėjimo objektas, kuris sluoksniu po sluoksnio nuima psichikoje ir sąmonėje grubias gyvūnines būsenas, kol lieka tuščio sąmoningumo „plėvelė“, kuri yra pasutinė atkarpa iki sąmonės visiško sunykimo. Pagrindinė minimalaus būtiškumo forma, mano galva, yra dvasia, kuri netiesiogiai reiškiasi kurdama sąmoningo žiūrono sietuvą, ir yra anapus vaizdo, kaip metafizinė transcendencija, esanti giliojo žmogiškumo pagrindu, po mir-

ties įgyjančiu savarankiškos egzistencijos / būties formą. Taip, pasinėręs į savo savastį, pasiekęs dvasinės egzistencijos lygmenį, žmogus dar nėra niekio regėtojas, nes ši būseną iš tikro ne niekio, bet dvasios apreiškimas, tačiau pažiūrėjus dar toliau, anapus dvasios, atsiveria ontologinė niekio vieta, kuri A. Šliogerio interpretacijoje turi savotišką pirmumą būties atžvilgiu. Ar šis pirmumas kosminis ar tik egzistencinis nežinoma, tačiau bent jau žmoguje, jo minusinėje realybėje, pasak A. Šliogerio, būties intensyvumas tiek sumažėja, kad savo giluminėje savastyje galima pajauti niekio alsavimą.

Pagal fundamentinės ontologijos teoriją, būtį ir niekį sieja du procesai: kūrimas ir naikinimas. Būtį suvokus kaip formą ir substanciją, pastaruoju atveju būties ir niekio laipsnių hierarchija pastovi, tačiau kalbant apie būties formas, jos kūrimo veiksmu gali būti prikeliamos iš nebūties / nieko ir gali būti vėl į jį sugražinamos naikinimu. Tikrovėje tuo užsiima dvi realybės: didžioji sieva, kuri kosmoso ir gamtos stichijose kuria gyvybę, gyvus organizmus; taip pat juos sugražina į nebūtį, begaliniam tapsme vykdydama kūrimo ir naikinimo procesą; taip pat tas pats būdinga mažajai sievai, kuri irgi gali substancinei būčiai suteikti naują formą, užsiimdama kūrybos procesu, o gali ir ją išforminti naikinimu bei griovimu. Žmogus kuria natūraliai: gyvybę palikuonių pavidalu ir dirbtinę tikrovę; taip pat jis naikina natūralią tikrovę ir gyvybę, bei griaua dirbtinį pasaulį. Su galios metafizikos priemonėmis sukūrus galingas technologijas, žmogus gali tapti tikra naikinimo mažina, kuri iš savo giliosios psichikos struktūros naikinimo instinkto gauna griovimo ir žudymo impulsą. Kiek tą lemia žmogaus fundamente glūdintis ontologinis niekis – atsakyta bus ateityje, tačiau dabar konstatuoju, kad žmogaus egzistencijoje glūdi du šie sugebėjimai, kurie yra susiję vien tuo, kad yra vienas šalia kito. Niekis ir būtis yra vietos, o naikinimas arba kūrimas yra perkėlimo veiksmas iš būties į niekį ir iš niekio į būtį. Abiem atvejais fone glūdi būties-niekio arba niekio-būties dvistata, kuri įrašyta į visus tikrovės esinius.

Pažiūrėkime kaip viskas atrodo Uroboro schemeje, kur pa-vaizduota visa fenomenologinės ir metafizinės ontologijos sistema.

Pagal schemą būties laipsniai yra tokie: egzistencija → gyvenimas → gyvybė → gamta → kosmosas. Pasak A. Šliogerio teorijos, kiekviena iš šių būties formų svyruoja tarp būties ir niekio, įrėminta laikinumo ir amžinybės koncepcijos: egzistencija-gyvenimas-gyvybė

1 pav.

– laikini, o gamta-kosmosas – amžinas. Bent jau tokia optimistinė teorija. Tačiau giliau pamąsčius galima spėti, kad net kosmosas svyruoja tarp niekio ir būties, bet jau substancinės formos prasme, ir ši forma įsibūtina ir išsibūtina, pasinerdama į niekį. Aišku, galutinė realybė yra grynoji būtis ir grynasis niekis, kuris yra tik beformė substancija, nežinia kokių būdu atsiradusi ir „kurianti“ įvairių pakopų būties formas ir jų nykimo trajektorijas. Kas tai yra – giliosios metafizinės analizės objektas, reikalaujantis aukšto sąmoningumo ir dvasinės egzistencijos kokybės. Tai turint, įvykdžius preliminarinę analizę, gaunamas fundamentinės metafizinės ontologijos veikalas, kuriame turi būti sprendžiama beformio buvimo pamatinių apibrėžčių klausimas. Aukšto lygio rezultatas, žinoma, sunkiai pasiekiamas, tad šis kelias skirtas ateities kartoms, jeigu jos sugebės išvystyti aukštesnio lygio sąmoningumą.

Šioje vietoje galima priminti du ontologo tipus, kurie yra gelmininkas ir paviršininkas. Akivaizdu, kad A. Šliogeris yra paviršininkas, tačiau tai nereiškia, kad jam nebūdinga metafizinė sąmonė. Iš tikro jis kūrė žmogaus sątvaro ir egzistencijos metafiziką, kur iš gelmės ir transcendencijos šį klausimą, panašiai kaip ir F. Nietzsche'ė,

perkėlė į žmogų, metafizikos ieškodamas jame, o ne anapus jo. Todėl galima sakyti, kad A. Šliogerio žmogaus samprata ir analizė yra vienu metu ir fenomenologinė, ir metafizinė, bet sukoncentruota prie žmogaus vidaus, turint omenyje didį žmogų, kuriuo yra visas sątvaras, filosofo vadintas klepsidros struktūra. Žmogaus metafizikoje iš gilmės į žmogaus sąmonę jis perkėlė pamatinę ontologinę perskyrą ir pavertė ją žmogaus branduoliu, lemiančiu jo giliąją egzistenciją, esančiu *metaphysica naturalis* esme. Paprastai žmogus būna pasislinkęs į būtį, ypač į intensyviausią ir tirščiausią jos formą, vadinamą materija. Ši kryptis atsiveria tada, kai jis pasineria į pasaulį, jo fiziškumą ir sensualumą, mėgaujasi būties pilnatve egzistenciškai ir net nenori pažiūrėti į priešingą realybės polių, kuriuo yra niekis. Aišku, galimas ir kitas kraštutinumas, kaip pasaulio ir kūniškumo neigimas, pasinėrimas į giliąją dvasinę savastį, meditacija, siekis susilieti su dvasine tikrovės esencija, kuri būtų pasivirusi prie minimalaus ontologinio intensyvumo būsenų, kurios vadinamos dvasiniu pasauliu. Radikalus šio pasirinkimo variantas – pilnas išnykimas, nirvana, kurioje sunaikinama individuali forma, nueinanti į niekį, ir ištirpstama bazinėje visuotinėje būsenoje, kuri yra besubjektė, anoniminė ir neduali.

A. Šliogerio manymu, geriausia stovėti pusiausvyros centre, tarp būties ir niekio, kuris yra optimali ontologinė situacija, kurianti tauriausią žmogiškumą, nenukrypstanti į kraštutinumus, sekanti Aristotelio aukso vidurio taisykle. Šiose įžvalgose pagrindinė išvada, mano manymu, tokia: visas būties pasaulis, kuris yra sudarytas iš sukurtojų substancinių formų – laikinas, o ar bazinė, beformė būties substancija laikina, ar amžina – ateities kartų klausimas. Taip pat yra begalė kitų klausimų, tokių kaip: ar sąmoningumas, individualumas, racionalumas yra tik įformintos būties savybės, ar šios kokybės yra fundamentalios ir priklauso grynajai būčiai? Ir, aišku, svarbiausias klausimas yra: kodėl yra greičiau būtis, o ne niekas? Ant ko pastatytas pasaulis? Ar anomalija yra būtis, ar niekas? Ką mums apie tai pasako ontologinės sątvaro analizės išvados?

3. Prieš Mašiną

Pagal apibrėžimą filognozija yra „pažinimo meilė“, kurios pagrindinis tikslas – paslėptos tikrovės atskleidimas, sąlygų jos įval-

dymui sudarymas, todėl ji tiesiogiai susijusi su technika, teoriją turinčia paversti praktika. Pirmame „Filognozijos pradmenų“ tome tai buvo aiškinama kaip vis didesnis tiesos sąmonės išsivystymas, matuojant tai metafizinės skalės atidengtos dalies laipsnišku didėjimu ir žmogaus veiklos masto plėtimu, kuris yra tiek ekstensyvus, tiek į gylį. Galiausiai, masto plėtimas turi pavirsti į kosminę ekspansiją, kai atvėrus gelminės tikrovės dalis bus sukurtos technologijos kosminio transporto gaminimui. Filognozijos terminais tiesos gnostinis kūnas vadinamas rišliu, o veiklos mastas – hipostratai funkcijas sugebanti primesti technika, R – T. Taip pažinimas susiejamas su techniniu meistriškumu, sugebėjimu valdyti tikrovės klotus, kurti iš jų žmogaus galimybes išplečiančias priemones. Tačiau ne vienoje vietoje aiškinau, kad tai nėra nepavojinga, tad be etinio apsiribojimo tokia begalinės tiesos ir begalinio veiklos masto sąmonė gali pavirsti į tikrą civilizacinį išsigimimą, kurį privaloma riboti, įvedant trečią komponentą.

Ką tai reiškia galima suprasti gretinant filognoziją su filosofija, kuri yra ne pažinimas, bet išmintis. Kas yra išmintis? Ir su kuriuo filognozijos dėmeniu ji susijusi, tiesos sąmone ar veikla? Gerai pagalvoję suprantame, kad filosofijos apibrėžime akcentuojamas antras komponentas, nes „išmintis“ koreliuoja su „technika“, kuri yra žmogaus veiklos sritis, valdoma etikos. Išmintis – tai tam tikras veiklos, gyvenimo ir mąstymo būdas, kuris rodo gerą reikalų supratimą, apdairumą ir normų laikymąsi. Tai daroma todėl, kad suvokiama, jog visas blogis sugrįžta, nes nėra veiksmo be atoveiksmio, todėl nuo netinkamų veiksmų protinga susilaikyti, niekam nekenkiant ir nedarant žalos, savo įgeidžių, ego ar gobšumo patenkinimui. Klasikinė išminties formulė etikoje yra Aristotelio „aukso vidurio“ taisyklė, kuri pataria vengti kraštutinių, būti nuosaikiu ir santūriu. Kitaip sakant, laikoma, kad išmintis yra pusiausvyros ir harmonijos siekimas, toks elgesio valdymas, kuris neiškrinta iš natūralių simetrijų ir prigimties. Išmintis – tai darnos tikrovėje saugojimas, stengiantis tikrovėje susitapatinti su natūraliu ritmu. Tuo tarpu priešingas polius filosofijoje yra teorinė kontempliacija, kurios tikslas įsižiūrėti į daiktus, žmogų, suprasti kas jis yra savo prigimtyje ir stengtis prie jos prisiderinti išmintingu, tai yra protingu, prisiderinimu. Tad jos struktūra tokia: Teo(rija) – So(phia). Teorija yra tiesos vieta, kuri sukuriamą atveriančios būties, į kurią įteka prigimtinis ir žmogaus įstatymas, o Sophia yra toks gyvenimo organizavimas, kuris laikosi saiko, prisiderina prie

natūralios tikrovės. Tai silpnoji mąstymo struktūra, priešpastatoma stipriajai mąstymo struktūrai.

Nuo filognozijos ši pozicija skiriasi tuo, kad filosofijoje etika yra integruota į filosofinę būseną, filosofinę laikyseną tikrovės atžvilgiu. Galima sakyti, kad ji yra etika, pavirtusi mąstymo ir elgesio būdu. Tuo tarpu filognozijoje rišlys ir technika neturi į save inkorporuotų saugumo priemonių, tad etiką prie jų prijunti reikia dirbtinai, išoriniu apribojimu ir įstatymu į rėmus. Toks principas gali atrodyti nepriimtinas todėl, kad jis pavėluotas, nes moralė prisimenama tik tada, kai jau padarytas nusižengimas ir pažeidimas. Tačiau kitos galimybės nėra, nes norint kurti veiklos mastą, iš etinės egzistencijos vidaus to padaryti neįmanoma, todėl reikia peržengti ribą, įveikinti tikrovės uždaramą, tamsą žmogaus sąmonės atžvilgiu, pasipriešinimą ir tik tada vertinti, kaip naują realybę būtų galima panaudoti žmonijos labui jos nesunaikinant. Tai nenuostabu, kad filognozijoje pilnas pažinimo ir etikos sujungimas neįmanomas, nes pusiausvyrą laikant etikos idealu, jos niekaip neįmanoma išsaugoti metafizinės skalės atidenginėjime, todėl pažinimas natūraliai yra antietika, arba natūralios pusiausvyros ardymas, vietoj saiko laikantis begalybės priedermės. Taigi filognozijoje yra tokie du etapai: neetiškas – atodanga ir dirbtinės funkcijos įdiegimas; etiškas – bandymas naują realybę suderinti su proto normomis ir racionalumu, sukuriant naują, gnostinę darną, turinčią imituoti prigimtinę darną. Kitaip sakant, žmogus sukuria dirbtinę gamtą, naują techninę ekosistemą, o tada ją racionalizuoja taip, kad ji neįgautų išsigimusių formų, mėgdžiotų natūralios gamtos išmintį, o kai kur ją galbūt net pralenktų.

Tokia baltojo drakono civilizacijos „išmintis“, sophia, kuri remiasi dirbtinės gamtos koncepcija ir jos dirbtine santvarka, kokia buvo sukurta politiškai organizuojant žmoniją į tautas ir valstybes, kurios visos yra dirbtinės ekosistemos, veikiančios pagal žmogaus įstatymą ir yra dirbtinė tvarka, kurios tikslas pagerinti natūralią, gamtinę ekosistemą. Tai reiškia, kad filognozija daugiau susijusi su žmogaus įstatymu, o filosofija su gamtos įstatymu. Pirmuoju atveju tai baltojo drakono civilizacijos, o antruoju – juodojo drakono civilizacijos pamatas. Dirbtinė tikrovės ekosistema yra trečiojo įstatymo pakopa istorijoje, kurios etika yra proto sukurta tvarka, kuri tarsi antroji gamta, suformuojanti antrą žmogaus prigimtį ir su ta dirbtine prigimtimi susijusią išminį, bei teoriją. Vadinasi, galima sakyti, kad filoso-

fija techninėje civilizacijoje išlieka, net jeigu natūrali aplinka yra sunaikinta, kaip urbanizuotoje ekosistemoje, – tačiau tai jau kitas protas, kitas mąstymas ir kita išmintis. Taip yra todėl, kad žmogų formuoja dirbtinės situacijos, įvykiai, reiškiniai, dienos ritmas, gyvenimo trajektorija, socialinių santykių formos, todėl ir fenomenologija, ir egzistencializmas, ir gyvenimo filosofija yra ne tie, kokie buvo iki techninėje eroje. Tai nereiškia, kad gamtinė senovė kada nors buvo geresnė, nes tikras rojus pirmo ir antro tipo įstatyme – tik išimtiniai atvejai ir laimingi atsitiktinumai.

Dėl šios priežasties yra du filosofavimo tipai: natūralaus ir dirbtinio pasaulio. Filognozija būtų kažkas panašaus į jungties tarp pirmojo ir antrojo sukūrimą, o filosofija – išmintingas gyvenimas daikto arba mašinos artumoje. Abiem atvejais kultūra turėtų būti orientuota į žmogų, sukuriant tokį gyvenimo ciklą, kuris neatimtų iš jo laisvės ir laimės, leistų išsaugoti savo prigimtinius bruožus ir žmogiškumą. Tai bus labai sunku padaryti, jeigu mašina bus iškelta aukščiau už žmogų, o šis priverstas ją aptarnauti, tapti visišku jos vergu. Tai svarbu todėl, kad mašina vystosi / vystoma, ji tampa gyvūnu, kurio protas auga tokiu greičiu, kad jis greitai taps konkurencingu žmogaus protui, kol perspektyvoje jį visiškai išstums. Toks protingų mašinų projektas, peržengus leistinas etikos ribas, taps dideliu pavojumi žmogui, todėl kokia trajektorija ateityje vystysis planetos istorija, sunkiai nuspėjamas ir prognozuojamas dalykas. Ekonomikos ir konkuravimo dėl valdžios užvaldytas žmogaus psichovektorius bus sunkiai suvaldomas ir sustabdomas, todėl neišsprendus šio klausimo, planetos evoliucija ateityje turės praeiti labai sunkų etapą. Kol gyvename pradinėse stadijose, tuo galime nesirūpinti, tačiau juodųjų technologijų žemėje sparčiai daugėja, dėl kurių nebus įmanoma pasipriešinti jokiame išsigimimui, nes žmogus bus visiškai dirbtinės ekosistemos vergas, iš kurios nebus įmanoma išsiimti ir turėti nepriklausomą gyvenimą.

Dėl šios priežasties technikos progresas turi būti griežtai kontroliuojamas, sukuriant tokią išradimų seką, kuri visas mafijines gruputes įvartytų į šachą ir matą kaip šachmatų partijoje. Tai yra: turi būti žiūrima technologijų įvedimo seka, jų pozicinis išdėliojimas, neleidžiant apriboti nepavojingų, bet išlaisvinti galinčių technologijų platinimą. Tik taip sužaidus galima sukurti naudingus galios pusiausvyrų variantus, kuriuose žmonija ne praloš, bet išloš ateitį. Norima

ateitis pati neateis, ją reikia iškovoti lošiant partiją didmeistro genialumu.

Taigi, ko turime siekti: nulaužti psichotroniką, išardyti žmonių internetus, įveikti dirbtinio intelekto schemas, nepasiklysti virtualios realybės hologramose, netarnauti išmaniai mašinai, susikurti tokią gyvenimo stilių ir formą, kurioje ant menčių paguldytas būtų ne žmogus, o mašina, pirmiausiai protuose. Tam reikalingas jos išstabinimas, pilna demistifikacija ir psichologinė destrukcija.

4. Tiesos ontologija

A. Šliogerio knyga „Alfa ir Omega“ įeina į centrinių jo veikalo grupę, kurioje jis išdėstė savo ontologines idėjas, skirtas iš esmės paaiškinti žmogų ir jį supantį pasaulį, naudojant filosofijos perspektyvą. Pačioje knygoje filosofas kelia tikėjimo ir žinojimo, kaip fundamentalių sąmonės būsenų, valdančių kiekvieno žmogaus kasdienį gyvenimą, klausimą. Tikėjimas daugiau susijęs su religine pasaulėžiūra, o žinojimas – su filosofine ir mokslinė. Norint suprasti, kaip šios būsenos funkcionuoja sątvare, privaloma žinoti kokios pagrindinės sumavimo formos, sujungiančios visas sąmones į hierarchinę sistemą pagal artumo ar toumo nuo galutinės tikrovės laipsnį. Išskiriami tokie sluoksniai: tikrovė, informacija ir kalba, kurie gali būti susiję su žinojimo arba tikėjimo būseną. A. Šliogeris pradeda nuo tikėjimo klausimo, kuris platesnis negu žinojimo, bet analizuojamas pastarojo kontekste: koks pagrindinis suvokimo principas, apibūdinamas tikėjimo sąvoka, ir kodėl ji plačiausiai įsitvirtinusi religiniuose mąstymuose? Norint suprasti šią problemą, būtina prisiminti tiesos sąvoką, be kurios neįmanoma apibrėžti, kas yra tikėjimas, o kas žinojimas. Ši koncepcija pritaikoma visuose minėtuose sątvaro sluoksniuose: tikrovės tiesa, informacijos tiesa ir kalbos tiesa. Ką reiškia tikėti – aki-vaizdu: tikėti reiškia laikyti ką nors tiesa, neturint tikrovę pagrindžiančių įrodymų. Tikėti galima žodžiais, informacija prote ir tikrove tuo atveju, kai yra tikimybė, kad ji gali būti apgaulinga.

Tuo tarpu žinojimas yra ne kas kita kaip tikrovės turėjimas, kuris apibendrinamas terminu „tiesos būseną“. Tokia būseną būna atmintyje, kurioje laikoma tiesiogiai iš tikrovės paimta informacija, kurios liudininku yra žmogus. Tačiau žmogus susiduria ne tik su tikrove, bet ir įvairiais netiesioginiais šaltiniais – tokiu atveju žinoma ne

tikrovė, bet informacija. Kadangi visada domina tik susieta su tikrove ir teisinga informacija, tai tikrovės neturėjimo atveju, informacija žinoma, bet jos tiesa – tikima. Tradicinio filosofinio realizmo rėmuose paprastai tikrove neabejojame, ji tapatinama su tiesa, bent jau sveiko proto rėmuose, šioje situacijoje suspenduojant visas tikrove abejojančias teorijas, tikinčias pasaulio nerealumo koncepcija. Tad žinant tikrovę, tikėjimas nereikalingas ir tiesos būsenai susikurti nereikia jokių papildomų priemonių, kaip pasikliaujant savo jauslėmis. Tačiau informacija nebūtinai atitinka tiesą, tad informacijos žinojimas nebūtinai reiškia tiesos žinojimą, jeigu informacija yra melaginga. Kadangi informaciją sutapatinau su protu, nes tai pirminė jos forma, kuri paskui perkeliama į kalbinę komunikaciją, tai viskuo, kas yra prote kaip informacija – pasitikėti negalima, nes jeigu ji netiesioginė, jos patikimumas turi būti tikrinamas, o tiesa – tikima.

Ir trečias sluoksnis, sujungiantis vidinę ir išorinę sąmonę, yra kalba, kuri irgi yra informacija, bet ne žinojimo, o komunikacijos informacija. Šiai galioja viskas, kas galioja žinojimo informacijai, tai yra ji gali būti paimta iš tikrovės arba tikrovės žinojimo, tada ji yra tiesioginė kalba, kuri sutampa su tiesos būseną. Tačiau jeigu paimta iš netiesioginio žinojimo, kuris tik tikimas kaip tiesa, kalba irgi gali būti tik tikima. Tai yra ji žinoma kaip informacija, bet kaip tikrovė tikima ir ieškoma būdų, kaip žodžius susieti su anapus jų esančiu faktinių referentų pasauliu. Tai reiškia, kad kalbėjimas galimas iš tikrovės, iš tikrovės žinojimo ir informacijos žinojimo. Požiūris į žodžius iš priešingos pusės gali būti: žinojimas, tikėjimas ir netikėjimas, jeigu akivaizdžiai žinoma, kad žmogus klysta arba tyčia meluoja. Melas yra informacija, kuri tyčiniu būdu sukurta kaip neatitinkanti tikrovės, norint manipuliavimu psichika gauti norimą rezultatą, pasinaudoti apgauto žmogaus veikimu ar neveikimu. Tikrovė ir jos žinojimas turi polinę sensoriumo-atminties struktūrą, vadinamą pagrindine žinoklės vieta, kurioje galima tiesioginė tiesos sąmonė ir žinojimas. Tikėjimo tikrove sistema yra šaltinis-atmintis, kuris daro žinomą informaciją, bet tikrovė tikima, sukuriant kognityvinę tikėklę. Vadinas, tikrai žinoti galima tik tai, ką tiesiogiai liudiji gyvenime savo akimis ir ausimis. Visa kita informacija tėra tikėklė, kuri plauna protus ir formuoja sievarus, susijusius ne su tikrove informacija, bet su propaganda ir manipuliacijomis.

Be abejo, tiesioginis žinojimas irgi ne viskas, nes nėra absoliučių patirčių, tik šiaapus horizonto arba paviršiaus fasadų, kuriais pasitikėti šimtu procentų negalima. Kitaip sakant, kai stebi kokią nors situaciją tik fasadiniu stebėjimu, savo prote gali turėti vienokią interpretaciją, tačiau kas iš tikro vyksta – nepasiekiamo suvokimui. Taip tiesioginė žiūra, kuri pereina į atmintį, duoda tik ribotą ir paviršinę interpretaciją, ir toks žinojimas nebūtinai patikimas. Kitais žodžiais tariant – visas pasaulis apsimetinėja ir meluoja, niekada nesako pilnos tiesos, ir išbaigtas žinojimas slepiasi anapus horizonto. Dėl šios priežasties reikalinga visų fasadų dekonstrukcija ir destrukcija, kurios tikslas – pasiekti tikrą žinojimą, netikint jokia iškomunikuota ar suvaidinta situacija. Dėl šios priežasties, prisimenant pradžioje paminėtą A. Šliogerio knygą „Alfa ir Omega“, filosofas ir tvirtina, kad gyvename tikėjimo pasaulyje daug daugiau negu suvokiame, nes didžioji dalis gaunamos informacijos – niekaip nepatikrinama ir nepatvirtinama. Tikima ne tik Dievu, kaip kalbiniu dariniu, esančiu prote ir projektuojamu į išorinę tikrovę; tikima Dievu kaip logika, įpavidalinama į tikrovės principinę schemą, kurioje jis yra būtinoji jos sąlyga. Tuo tarpu tikrovė suvokiama tik kaip juslinių fenomenų pasaulis, pasirodantis kaip materiali ir gyva gamta, kurios apsuptyje gyvenantis žmogus susikuria savo išgyvenimo priemonės. Ta gamta – tai kosmosu skriejanti planeta, nešanti gyvybę begaline erdve, esanti pirmaisiais žmogaus namais, kuriuose jis siekia pilno įsiviešpatavimo, turinčio apimti ne tik tai, kas duota tiesiogiai, bet ir tai, kas pasiekama tik protu.

Ko tam reikia A. Šliogeris atsako antroje knygos dalyje, skirtoje žinojimui ir pažinimui. Kas yra žinojimas jau paaiškinau – tai tikrovės turėjimas. Dabar belieka išsiaiškinti, kas yra pažinimas. Naudojant patį akivaizdžiausią ir paprasčiausią apibrėžimą, pažinimas yra žinojimo siekis. Tikėjimas informacija yra atskirtis tarp tikrovės ir duomenų – pažinimo tikslas šią atskirtį pašalinti, informaciją sujungiant su tikrove. Tai reiškia, kad pažinimas yra tikėjimo konvertavimo į žinojimą priemonė, kuri naudoja įvairius tikrovės priartinimo būdus. Vienas iš priartinimo atvejų, jeigu atskirtis yra ekstensyvi, yra nukeliauti į nutolusią vietą erdvėje ir pasižiūrėti. Jeigu atskirtis laike – žiūrėti į atmintis, artefaktus, pėdsakus. Jeigu gelmėje – anapusinė tikrovė priartinama techniniu įvaizdinimu ir atidengimu, materializavimu. Visų šių priemonių tikslas – tiesą patvirtinti, o melą – paneigti,

kad neteisinga informacija nedeformuotų proto, nekurtų žalingų psichovektorių, kurių tikslas supainioti ir paklaidinti žmogų.

Pritaikant šią analizės sistemą filognozijos teorijai, ji reiškiasi minėtuose trijuose sluoksniuose, kurių pats paviršutiniškiausias yra iš surikiuotų žodžių sukurtas tekstas. Jis išsišakoja į dvi kryptis: į protą ir į tikrovę, kurios yra tiesiogiai susietos. Tad analizuojant mano tekstus yra dvi taktikos: kurti proto analizės metastruktūrą ir naudoti tikrovės referentų apžvalgą, kuriuos galima suprasti jau savo protu, o paskui juos palyginti, išvedant paraleles tarp mano proto ir savo. Proto analizė visada sudėtingesnė, tad neturint proto analizavimo įgūdžių, geriau naudoti prieigą „per tikrovę“, kuri visų žmonių galvose universali ir vienoda, tik skirtinguose žmonėse aprengiama skirtingų identifikatorių ir paradigmų drabužiais. Filognozijos tekstai turi biografinio žinojimo elementų, tada pasaulio istorinių / politinių įvykių nuorodų, teorinių samprotavimų istorijos ir metafizikos kryptimi, epistemologinių priemonių atskleidimo, analitinės notacijos pavyzdžių. Pati naujausia filognozijos paradigmos variacija – visą sistemą, sątvarologiją ir substratologiją, aprėpti kaip ontologijos discipliną, kurios pagrindinis tikslas yra „būties mąstymas“, kaip pagrindinė Vakarų filosofijos problema. Magija, mitologija, herojinė religija buvo teologija; filosofija tapo ontologija; o mokslas yra techninis ontologijos perinterpretavimas, užsibaigęs materializmo ir technikos triumfu, kurio tikslas – natūralų pasaulį pakeisti dirbtiniu, būtų pajungti žmogaus valiai.

5. Metafizinės žinoklės

Pagrindines sumatoriaus formas galima rikiuoti į seką pagal jų tikroviškumo laipsnį, nuo intensyviausios iki minimalios tikrovės. Mano manymu seka galėtų būti tokia: daiktoforma, psichoforma, logoforma, lingvoforma ir kodas. Šių sąmonės formų savybė ta, kad pirmosios yra fenomenologinės, rodančios paviršius, apribotos horizontu ir parodančios tik tiek tikrovės, kiek sugeba paimti sietuva; o antrosios yra metafizinės, galinčios peržengti regimą paviršių, išeiti anapus, apimti visumą. Tad kiek remiamės daiktoforma ir psichoforma, esame paviršininkai, žinojimą grindžiantys tiesiogiai pati-

riama tikrove; ir kiek remiamės logoforma, lingvoforma ir kodu, galime apsiriboti paviršiumi, o galime jį peršokti į transcendentinę realybę. Tai parodoma tokia struktūra:

[metafizika] [psichoforma] [logoforma] [lingvoforma] – kodas –
[daiktoforma] [metafizika]

Kodas yra ta judri substancija, kuria žinojimas komunikuojamas, saugomas, formuojamas ir formuluojamas, galintis remtis tiesiogine patirtimi arba netiesiogine, logoformine ir lingvoformine intuicija. Kiek kodas (kalba) susijusi su psichoforma arba daiktoforma, tiek jis atspindi tiesioginę patirtį, o jeigu šias sumavimo formas peržengia, jis turi remtis lingvo-logo kognityvine substancija. Todėl visos metafizikos tiesiogiai susijusios su protu ir kalba ir yra racionalistinės bei lingvistinės interpretacijos, pagrįstos faktais, galimybėmis, modelavimu ir fantazija.

Šiame kontekste galima išskirti tokias metafizikos rūšis: erdvės metafizika ir laiko metafizika. Apie tai jau šiek tiek kalbėta anksčiau, naudojant terminą metafizinė zona, kurį naujame kontekste pakeičiu į laiko metafizinę zoną (LMZ) ir erdvės metafizinę zoną (EMZ). Akivaizdu, kad yra dvi LMZ, skirstomos į LMZ1 – praeities, arba istorijos metafizinę zoną; ir LMZ2 – ateities, arba futurizmo metafizinę zoną. Kodėl praeitis ir ateitis yra „metafizikos“ suprasti nesunku: todėl, kad tai realybės, kurios neatsiveria tiesioginiam suvokimui, ir norint jas pasiekti, reikia laike transcenduoti tiesioginę patirtį, fenomeninį paviršių, o tai daroma retranscenduojuojant iš priekinės sąmonės į protą. *Physis* sątvare yra tik tai, kas patiriama tiesiogiai tiek erdvės, tiek laiko prasme, o visa kita yra *meta ta physika*. Šios realybės paprastai nėra nei daiktoforma, nei psichoforma, išskyrus įvairius relikтус ir išpaudus atmintyje, vadinasi jos formuojamos logo-lingvoformoje kaip gnostiniai kūnai. Erdvės metafizika jau buvo analizuota, ir ją skirstau į tokias transcendentines zonas:

EMZ1 – centrinis klodas,

EMZ2 – pagrindinė kosminė hipostrata,

EMZ3 – gyvybės arba gamtos hipostrata, ir

EMZ4 – sąmonės arba sumatoriaus hipostrata.

Tačiau be šių transcendentinės metafizikos zonų yra empirinės metafizikos zonos, tokios kaip EMZ5 – anapushorizontinis ekstensyvumas, pasaulis, nematomas tiesiogine patirtimi, ir EMZ6 – vidinis pasaulis, kaip anapusinė, anapushorizontinė realybė, kurią patiria kiekvienas žmogus savo viduje, bet kitiems yra nepatiriama. Ir vienintelė nemetafizinė zona yra čia ir dabar, tiesiogiai čia ir šią akimirką patiriama tikrovė, tiek erdvėje, tiek laike. Tai tiesioginė fenomenologija, kuri susijusi su intensyviausiu tikroviškumu, su tiesiogine daiktoforma ir psichoforma, sumuojančia tiesioginę aplinką, artimiausią žmogaus gyvybinei esencijai, reikalingai žmogaus betarpiškai orientacijai tikrovėje. Į tolumą nuo šio centro tikrovės intensyvumas laipsniškai mažėja, ir jeigu žmogus savo sąmonėje apsigyvena metafizinėje realybėje, jis iškrenta iš tikrovės, grindžiančios jo egzistenciją.

Paaškinus tikrovės, žinojimo ir tikėjimo loginius sluoksnius, galima apibrėžti juodojo ir baltojo drakono civilizacijų paradigmu skirtumus. Juodasis drakonas paprastai gyvena tikrovės centre ir nuo jo neatitrūksta, kurdamas tiesiogine patirtimi grįstą žinojimą ir pasaulį, tačiau prasidėjus Odisėjo sindromui, pradedama keliauti EMZ5 transcendencijoje, ieškoma EMZ2 tikrovių paaškinimo, remiantis sudievitų gamtos stichijų teorijomis, dievų pasaulio mitologija. Taip pat, nuo čia ir dabar atitrūkęs juodasis drakonas pradeda kurti civilizacijos istoriją, vadinamojoje LMZ1 zonoje ir pranašauti ateitį LMZ2 laiko perspektyvoje. Kitaip sakant, žinojimas pagrįstas nemetafizine patirtimi, tiesioginiu suvokimu tikrovėje šiapus horizonto, o tikėjimas atsiranda peržengus ribą, perkėlus savo sąmonę į judriąją, kalbinę dalį, kuri kuriama kaip metafizinės teorijos ir kaip perdavimui skirti pasakojimai, užprogramuojantys psichovektorius. Iš dalies žinojimas būdavo įgyjamas erdviškai keliaujant tarp civilizacijų ir kultūrų, bet iš principo nukeliauti į praeitį ar ateitį, į pragarą ar dangų tiesiogiai neįmanoma, tad šis keliavimas kultūroje paprastai vyko vaizduotėje ir fantazijoje. Taip iš EMZ6 vidinio vaizdinio turinio gimė mitai, padavimai, kosmogonijos, kosmologijos ir pan. Belieka tai perkelti į kalbą, susieti su norima erdvine ar laikine metafizine zona ir gauni turtingas kultūrinės formas.

Baltojo drakono civilizacija pradeda rasti tada, kai metafiziniai tikėjimai tampa metafiziniais žinojimais dėka išrastų būdų kaip atverti anapusinę realybę, paverčiant tikimą jos modelį į žinomą. Pirmas numitinimas buvo erdvinis-empirinis planetos ištyrimas, kuris parodė visą jos geografiją, atvėrė visus kontinentus, tautas ir kultūras.

Dar vienas numitinimas buvo istorijos dekodavimas, ištyrus metafizinę civilizacijų praeitį, naudojant visą susikaupusį paveldą ir parodžius, koks iš turimų duomenų atsiveria bendras praeities vaizdas. Taip pat atsirado „ateities istorijos“ perspektyva, kuri jau ne pranašauja arba tiki pranašais, bet modeliuoja ir prognozuoja, skaičiuoja tikimybes, atveria istorines logikas ir archetipus. Taip pat mokslas peržengia erdvinės empirijos ribas, pradeda pažinti materiją, įvaldo jos gylinę struktūrą, išmoksta valdyti atominę substanciją ir eterį, sukuria tai įrodančias šiuolaikines technologijas. Ten, kur metafizika yra tik tikima – tai yra kultūra, o kai ji pradeda žinoti, kultūra pavirsta į mokslą, kuris yra baltojo drakono pagrindas – pereinama nuo tikėjimo prie žinojimo. Kaip šis šuolis padaromas suprasti nesunku: per pažinimą, kuris, kaip sakiau, skirtas konvertuoti tikėjimą į žinojimą. Pažinimas priartina tikrovę; tačiau kadangi sietuva neišplečiama, žinojimas kaupiasi kaip kalbos burbulas, pagrįstas logo-lingvoforma. Tai yra vadinamosios drakono akies principas, kurioje logo-lingvoforma susiformuoja į kognityvinę struktūrą prote, vadinamą rišliu. Daiktoforma ir psichoforma – tik rišlio aplinka ir kontekstas, o kalba – pagrindinis išvystytos sąmonės požymis. Rišlys praėjo daug vystymosi stadijų, su įvairiomis empirinėmis ir transcendentinėmis metafizikomis, tačiau reikėjo įdėti daug protinio darbo, kad jis iš tikėklės pavirstų žinokle. Galvoje neturintis tikrovės ir tikros informacijos žmogus vadintinas tikėkla, o tas, kuris turi išvystytą žinojimo protą, yra žinoklis.

Pradinėse vystymosi stadijose, baltasis drakonas didele dalimi yra tik tikėkla, nes išsikėlęs tikslą užkariauti begalybę, kelio pradžioje jis turi labai nedaug transcendentinę tikrovę atitinkančios informacijos. Tačiau tai tikėkla, kuris nesitenkina savo nežinojimo būsenomis ir ieško būdų pažinimu tikėjimą paversti žinojimu ir tuo skiriasi nuo juodojo drakono, kuris į pažinimą žiūri ne su tokiu entuziazmu ir jam jo tikėklės ritualai, ceremonijos, apeigos, mitai – svarbesni už siekį peržengti savo ribotas galimybes ir įsibrauti į transcendenciją kaip tikram jos šeimininkui ir valdovui. Šiam tikslui siekiama universalizuoti sątvaro vidinį santykio su transcendencija modelį, sukuriant universalų jos žemėlapi ir istorijoje projektą kurti naudojantis šiame žemėlapyje pasirenkamomis ateities trajektorijomis. Taip, mano manymu, atsipainiotų praeities chaosas ir būtų galima efektyviai planuoti ateitį, siekiant tobuliausios iš visų buvusių civilizacijos išvystymo. Tam reikia suvokti, kur yra tikrovė, o kur tik tarsi-tikrovė ir

kaip žinojimu paversti nutolusias realybės dalis. Tikrovės intensyvumas kinta priklausomai nuo to, kuo arčiau centro yra suvokimas: čia ir dabar, istorija, futurizmas, empirinė metafizika, transcendentinė metafizika. Metafizikos yra kalbinės, kylančios iš protinio santykio su tikrove, kurios papildomos galimybėmis, vaizduote ir fantazija. Dėl šios priežasties psichovektorius gali būti daugiau tikėklinis arba žinoklinis; filognozas yra baltasis drakonas, kuris yra tikrovę turintis žinoklis, nepriimantis melo ir netiesos.

6. Uroboras kaip naikinimo mašina

Pagrindinę šio skyrelio mintį pradėsiu nuo fundamentalios sątvarologijos struktūros priminimo, kuri yra tokia:

[mažoji sieva][inversija][ekversija][didžioji sieva]

Ši struktūra, kurią galima vadinti „formule“, rodo koks sąveikos tarp vidinės ir išorinės realybės principas, kuri yra transcendentinės informacijos įtraukimas į protą, ir šios informacijos pavertimas dirbtiniu, techniniu įrankiu. Mažoji sieva yra atvira erdvė, kurioje skleidžiasi kiekvieno žmogaus egzistencija, o didžioji sieva yra sąmonei uždara realybė, su kuria fiziniame lygmenyje žmogus sąveikauja tiesiogiai, tačiau sąmonė šios sąveikos visoje jos tikrovėje nerodo. Šiame kontekste svarbu apibrėžti MS ir DS hierarchiją, kuri turi akivaizdžią formą: DS yra fundamentas, o MS – jo kūrinys. Žinoma, planetos istorijoje šis santykis nevienareikšmis, nes išsivysčius civilizacijai ir išaugus ekversijos mastui, kolektyvinė MS atsistoja į antrojo fundamento statusą ir tampa tikrovės šeimininke.

Imant inversijos dėmenį, jis vystosi tokia seka: mažoji sieva-protas-pažinimas-žinojimas, kur protas yra į mažąją sievą įaustas žinojimas, pažinimas yra tikrovės perkėlimas į informaciją, o žinojimas – pažinta tikrovė. Raidiniais žymėjimais tai būtų: MS-B-R-DA, prie ankstesnių komponentų pridedant DA, drakono akį, kuri žymi atvirumą pasauliui, inversijos mastelį, galintį būti minimaliu ir maksimaliu. Todėl šį dėmenį galima iškelti į išorę rašant DA [MS-B-R]. Inversija į DA remiasi pirminiu įstatymu, kuris yra juslinis transcendencijos atvėrimas savo sąmonėje, kaip pirmapradžio susitikimo su anapusine tikrove vieta. Prie šio pirminio įstatymo prisideda protinio

pasaulio pažinimo pasiektas žinojimas, kuris susiformuoja į rišlio konstrukta, turinčio susieti vidinę ir išorinę tikrovę efektyviu ryšiu, padedančiu valdyti tikrovę. DA yra atvirumo išoriniam pasauliui mastas, kuris yra išskirtinių sietuvos galių produktas, leidžiantis sukurti vidinę erčią, kuri yra tolimiausia nuo centro erdvinė metafizinė zona arba pačiam asmeniui artimiausia vidinė egzistencijos atvirumo vieta, kuri tapatinama su asmenybės, subjektyvumo centru. Kadangi B visada yra sampynoje su kitais mažosios sievos komponentais, pažinimas būna subjektyvizuotas, įjausmintas, įsamenintas, net įfi-ziologintas – principas ypač propaguotas F. Nietzsche'ės. Be abejo, tikro pažinėjo, teoro, tikslas savo pažinimą apvalyti nuo visų subjektyvizmų, tačiau, filosofo manymu, tai retai pavyksta ir iš visų metafizinių traktatų, pasak jo, byloja gyvybiniai instinktai, gyvenimo jėga, gyvybingumas kaip slapta proto motyvatoriai.

Civilizaciniai sievarai klasifikuojami pagal žinomą schemą:

A. Personalizuoti

DA1 [MS-B-R (magninis mitas)]

DA2 [MS-B-R (mitologinė kosmologija)]

DA3 [MS-B-R (herojinis mitas)]

B. Depersonalizuoti

DA4 [MS-B-R (ontologija)]

DA5 [MS-B-R (techno-ontologija)]

DA6 [MS-B-R (maksimali sintezė)]

Ši schema rodo, kad civilizacijos pradžioje transcendencija buvo suvokiama kaip personalizuota, pripildyta dvasinės gyvybės kaip pavyzdį imant žmonių pasaulį. Buvo laikoma, kad anapusinė realybė, kaip ir ši, turi savo santvarką, civilizaciją, esančią gerokai labiau išsivysčiusia už žmonių ir lyginta su demonų / dievų karalystėmis. Kadangi dievai ir demonai buvo personalizuoti, turintys protus, charakterius, kultūrą, santvarką, santykis su jais buvo ritualinis ceremoninis,

kopijuojant socialinius santykius tarp žmonių. Ritualai buvo simboliškai veiksmai ar aktai, kurių priemonėmis iškviisdavo aukštesnes jėgas, į jas kreipdavosi, su jomis bendraudavo, prašydavo ir bendradarbiaudavo. Kai šios būtybės buvo suvokiamos kaip labai galingos ir pavojingos, jas garbindavo, prašydavo užtarimo ir pagalbos. Pagrindiniai ceremonijų atributai – ritualiniai daiktai, žodžiai ir veiksmai, kurių metu vyksta teatralizuotos inscenizacijos, vykdomos iškvietimo ir kreipimosi formulės, naudojami simboliai, ženklai, pavadinimai, dovanos, aukos. Visa ši psichikos forma pagrįsta žinojimu, kuris sukauptas nekritiško tyrimo, įdarbinant vaizduotę ir fantaziją, kuri būdavo reikalinga tiek vizualizacijai, tiek verbalizacijai. Protą dalinant į tris centrinius komponentus, kaip paaiškinta „Drakono akyje“, tai yra į atmintį, racionalumą, ir vaizduotę, vizualizacija ir verbalizacija daugiausiai naudoja trečią, kuri tikrovės anapusinį pasaulį ne pažįsta racionaliai, bet jį įsivaizduoja, išfantazuoja, įdedant savo asmeninę psichologiją, kolektyvinę ir individualią patirtį. Kita vertus, kuo aukštesnis DA lygis, tuo protas labiau apvalomas nuo asmeniškumo ir meninių pažinimo formų, tai yra pasislenka link racionalumo ir atminties.

Tačiau pamažu šis pasaulis depersonalizuojamas, iš anapusinio pasaulio išimamos visos transcendentinės būtybės, transcendencija paverčiama „negyva“. Pirma tokios transcendencijos, arba didžiosios sievos, forma yra Būtis, kuri ima patį abstrakčiausią tikrovės aspektą, kuris yra buvimo „veiksmas“. Būtis, paversta asmeniu, tampa Dievu, kuris turi valią ir savo valios aktu kuria visą žemesnį pasaulį. Nuasmeninus būtį, ji kuria ne asmeniniu, bet kūrimo galios būdu, kuris iš psichinio kūrimo sferos, kaip kūrimo mintimis ir protu, perkeltas į veiksminio kūrimo sferą, kur kuriama „rankomis“. Bet kokių atveju, daroma prielaida, kad kūrimas yra kažkokia manipuliacija, kuri turi savo būtiškąjį mechanizmą, galintį būti psychologizuotu ir depsichologizuotu. Kaip žinia, depersonalizavimo apogėjus yra materialistinis scientizmas, kuris iš būties teorinio pažinimo pereina į jos techninio įvaldymo trajektoriją, kuriam reikia veiksmingų teorijų, turinčių inžinierinės manipuliacijos būtimi potencialą. Moksle turime maksimalų pažinimo išvaizduotinimą ir maksimalų įracionalinimą, kur būtis tampa veikiančių jėgų sandauga, išreiškiama proporcinėmis ir sąryšinėmis formulėmis. Šis sugebėjimas atsiranda dėka vidinės, psichinės substancijos, kuri vadinama gnostine ir suvokiama kaip lo-

goforminiai, lingvoforminiai ir ženkliniai sumatai, kuriais manipuluojant galima imituoti išorines struktūras. Kadangi vidinis sumatoriaus pasaulis yra bendroji erčia, kurioje įmanomas lyginimas, gretinimas, kopijavimas, priskyrimas, ženklinimas, protas stebi dvasios atveriamą tikrovę ir manipuliudamas ženklais, bando išreikšti jos išorinę formą. Tad norint šitaip išreikšti transcendentinius kodus, pirmiausiai juos reikia atverti, priešingu atveju ženklais manipuliuojama neturint orientyro, arba laisvuuoju manipuliavimu.

Belieka paskutinis klausimas: kuo ypatinga filognozija ir kodėl ją laikau tam tikra alternatyva mokslui? Pirmiausiai, nemanau, kad ji turi su mokslu ar filosofija konkuruoti turint tikslą išstumti. Tai greičiau savarankiškas kelias, kuriuo gali būti einama lygiagrečiai filosofijai ir mokslui. Šio kelio ypatumas tas, kad bando sujungti filosofijos ir mokslo metodus, padarant jų galimybių sintezę, taip sukuriant alternatyvaus žvilgsnio į tikrovę galimybę, kuri sukurtų sąlygas naujai pažiūrėti ir į filosofiją, ir į mokslą. Šios sintezės svarbiausias bruožas tas, kad joje imama visa filosofija ir visas mokslas, ir sintezė daroma ne prieigose, prielaidose, tarpiniuose etapuose, bet galutinėje formoje, kurioje subendrinami visi rezultatai, imamas maksimalus lygis. Vadinasi, mokslas – tai materialistinė, empirinė kosmologija, kuri sujungiama su metafizine kosmologine ontologija, turinčia tikslą atverti visumą, visatą būtiškuoju-substanciniu būdu, kaip klodų telkinių sievą, kuri turi savo logiką, struktūrą, hierarchiją, iš dalies atvertą fenomenologinei stebai, iš dalies užvertą ir tik „išsivaizduojamą“. Pagrindinė sątvarelogijos idėja yra ta, kad būtis skaidosi į atveriančią ir atveriamą, kuri panyra į atveriančios būties kodus ir atveriamos būties kodus, galimus iš pradžių suvokti teoriškai, o po to apmąstyti epistemologiškai, bandant suprasti, kokia pagrindinė jos metafizinė forma / formulė. Savo tekstuose šią aukščiausią ontologinę realybę laikau Uroboru, kuriame vyksta būties formalioji inversija ir aktyvioji eksversija, kurianti naują būtį, priklausančią nuo žmogaus valios, esančia jo intervencija į kosmosą, iššūkiu natūraliai tvarkai ir turinčia praeiti griežtą analizę prieš paleidžiant vadeles beatodairiškai savavališkų manipuliacijų būtimi plėtrai, kuri įveda į gyvybę anomaliją ir yra nihilistinė saviDestrukcija, parodoma jau paties Uroboro simbolio logikoje, suvokiamoje kaip save valgančios / naikinančios tikrovės mechanizmo atspindys. Žmogus, jo uliuminė forma, yra tokia anomalija, kurios prasmę dar reikia apmąstyti, kad būtų galima nuspręsti, ar

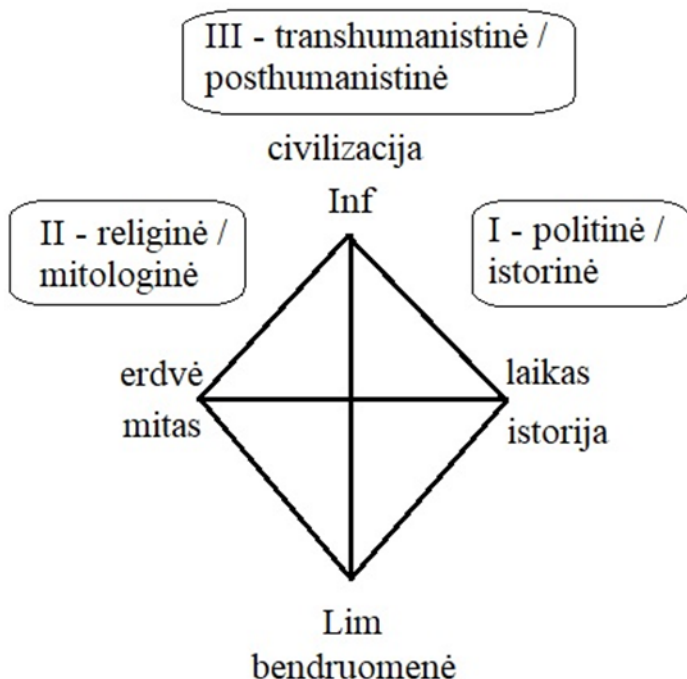
antrojo įstatymo rišlio sievaruose ši naikinimo mašina turi būti stabdoma, ar kurstoma. Juodasis drakonas yra stabdymo programa, o bal-tasis – tikrovės perdirbimo.

7. Kosminė civilizacija

Kadangi sątvaro psichinis pagrindas turi aiškiai išreikštą analitinę struktūrą, formuojantis kolektyvams ir jiems vystantis istorijoje išryškėja tam tikri dėsningumai, priklausantys nuo vidinių formų. Didele dalimi tos formos jau buvo aprašytos, ir šiame skyrelyje išryškinsiu kai kuriuos elementus, kurie pradinės mokyklos lygmenyje turi sudaryti pagrindines orientacijas. Tai vadinamasis civilizacijų sigilas, kuris jau buvo minėtas, tačiau šį kartą į jį pažvelgsiu išgrynintu būdu, kiekvieną kampą aprašydamas išgryninta sąvoka, kuri sudaro kultūrinio gnostinio implanto pagrindą. Tai pagrindinės proto „idėjos“, kuriose vyksta kolektyvinių junginių evoliucija, pirmiausiai pasireiškianti per civilizacines struktūras ir psichovektorius. Hegelio tezė, antitezė ir sintezė patogu žymėti kaip rombą, kuriame yra dvi išsiskiriančios, arba diverguojančios struktūros: sątvaro (Lim ir Inf) bei jo laikinių / erdvinių dėmenų (istorija ir mitas). Sątvaras gali būti pradinis arba, kitaip sakant, laukinis, dar neužkrautas gnostiniais implantais ir begalinis, su pilnai išsivysčiusiu kultūriniu arba techniniu rišliu, veikiantis daugiau proto, o ne signalinės sąmonės pagrindu. Taip pat sątvare naudojami du dėmenys, tokie kaip laikas ir erdvė, formuojantys istorijos ir mito metafizines zonas, kurios išsivysto kultūriškai augant proto lygiui, žinioms, kaupiantis paveldui, kuris dabar jau užrašomas, saugomas, archyvuojamas.

Ši struktūra sudaro sąlygas vystyti kolektyvams, kurie per ilgą gyvenimo kartu laiką sukuria stabilias socialines, kultūrines ir psichines formas, kurios senąjį, gamtinį žmogų paverčia civilizuotu. Ši mintis apibendrinama paveikslu, kuris pateiktas toliau.

Pagal šią schemą matosi, kad paprasta gyvūninė sąmonė gali išsivystyti laike, kuris žymi istorinę / politinę psichikos formavimosi kryptį. Tai sekuliarus šiaurinis pasaulis, kurio dėmesyje daugiausiai yra politinės bendruomenės valdymo pragmatiniai klausimai, susiję su valstybės organizacija, turinčia spręsti viešus bendruomenės ir visuomenės klausimus. Čia apibrėžiama žmogaus samprata ir socialinė

2 pav.

santvarka, kurioje organizuojamas darbas, kūryba, valdymas ir daromi genealoginiai sprendimai, jungiant turtus bei genetines linijas. Šioje orientacijoje sątvare pagrindinis komponentas yra kalendorinė laiko sistema, chronologinis įvykių interpretavimas, kuris egzistencijos įvykius organizuoja laiko tiesėje, suteikdamas jiems begalinės pažangos iliuziją. Žmogus ištirpsta laiko vaizdinyje, tapsme, kuriame viskas laikina, nėra nieko pastovaus, vertybės ir papročiai keičiasi priklausomai nuo šios dienos aktualijų, sukuriant reliatyvumo jausmą, netikėjimą ir nepasitikėjimą absoliučia tiesa, kuri pavirsta tik perspektyvinėmis galios interpretacijomis. Laikas praeina tokias pakopas: individuali egzistencija, kolektyvinis paveldas ir protinis istorijos konstruktas, sukuriantis sekuliarios, istorinės civilizacijos naratyvą. Kita sątvaro vystymosi kryptis yra į erdvę, kuri formuoja tikrovės hierarchinę vaizdinį, pradedant nuo metafizinės kosmo teorijos, sudarytos iš mitinių karalysčių, esančių tiek šiaurinėje, tiek metafizinėje realybėje. Tai savotiška metafizinė geografiija, kurioje vyksta

žmogaus šiapusinė ir anapusinė kelionė, kurios reikšmingi įvykiai pasakojami kaip istorijos, vadinamos mitais. Jie pasižymi tuo, kad juose svarbus ne laiko, bet erdvės aspektas, kuris rodo žmogaus gyvenimo „geografinę“ interpretaciją. „Pasauliai“ yra žmonių, dievų, demonų, kuriuose žmogus gali patirti nuotykių, turinčių reikšmę visai bendruomenei, todėl jie surenkami į rinkinius, kuriant mitologijos paveldą, iš kurio susiformuoja religinė / mitologinė civilizacija, atsita-patinanti nuo šiapusinio pasaulio, visą dėmesį nukreipiant į amžinybę, arba gyvenimą po mirties, o šis gyvenimas laikomas tarsi pereinamąja būkle, kurioje žmogus paruošiamas, išbandomas, kad būtų galima įvertinti jo savybes ir išrinkti tolesnės egzistencijos rangą.

Trečio tipo civilizacinis gnostinis implantas priešpastatomas paprastai bendruomenei, kuri turi ribotą sątvarą, dar neatvėrusi metafizinės dimensijos, ir yra orientacija į begalybę, kurioje peržengus ribą erdvėje ir laike, įvyksta jų susitikimas, kitaip sakant – „begalinė sintezė“. Šioje vietoje dvi minėtos divergencijos subėga į vieną tašką, pradedant artėti istorijai ir mitui, arba laikiniam sątvaro aspektui ir erdviniam. Atsiranda „mitologijų istorija“, kuri ne kas kita, kaip civilizacijų istorija, kurioje tiriamos įvairios skirtingų civilizacijų mitologijos. Tai atsitinka tada, kai planeta pasiekia paskutinę savo vystymosi stadiją, tikrą mokslą, kur laikas ir erdvė tiriami mokslo metodu, tikru atvėrimu atveriant transcendenciją ir ją paverčiant žmogaus funkcija. Tai įmanoma tik vienu atveju: jeigu peržengiami ankstesnių civilizacijų horizontai, į jas galima pažiūrėti iš išorės, kaip į atsilikusį ir praėjusį etapą. Taip žmonija pradeda tirti pati save, ieškodama proveržių naujomis kryptimis, nes ankstesnės formos neatitinka šiuolaikinių technologinių galimybių. Tai reiškia, kad ši sintezė tarp istorijos ir mito vyksta ne ankstesnių kultūrinių formų pagrindu, tačiau naujais, kurios atsiranda prasidėjus transhumanizmo ir pohanizmo erai. Šioje eroje propaguojamas begalinis naujo pasaulio kūrimas, kuriame akcentuojamas techninis dirbtinio pasaulio aspektas, kurio progresas tampa pagrindiniu civilizacijos tikslu. Kitaip sakant, mito ir istorijos sintezė gimdo techniką, nes tai tikros transcendencijos tikro atidenginėjimo vyksmas, kuris, pažinus pasaulį, paverčiamas technika. To pasekmė ir yra vadinamieji transhumanizmas ir pohanizmas: iš pradžių perkuriama tikrovė, o paskui ir pats žmogus, kuris prie jos turi būti pritaikytas. Tai reiškia, kad paskutinėje civilizacijų raidos fazėje žmogus nustoja būti aukščiausia vertybe, įkandin po „Dievo mirties“ įvyksta „žmogaus mirtis“.

Trečioje civilizacijos raidos fazėje pradeda degraduoti ir religinės ir politinės formos. Politika pavirsta technokratija, arba kitaip – technologine vergove, o religija – psichologinės kontrolės ir persekiojimo sistema, kurioje elgesys ir sąmonė kontroliuojama indoktrinavimu, vykdomu naudojant religinę formą, kurioje žmogus gyvenime įreminamas metafiziniu būdu, iš aukštesnės realybės, kurios tarpininkais ir vietininkais pasiskelbia planetiniai imperatoriai, formuojantys žmogišką psichiką ir ideologinėmis, ir techninėmis priemonėmis. Tokiame pasaulyje laisvė tampa praėjusios eros atgyvena, dėl to išimtinai iš filosofinės žmogaus sampratos doktrinos ir eliminuotina iš politinės santvarkos, kurioje, visus sujungus į telepatinį žmonių internetą, sukuriamą komunistinės vergovės planeta, įgyvendinama techninėmis priemonėmis. Pradėjus užgrobinėti visas naujas kartas nuo lopšio, žmogus tampa pilnai atvertas ir pilnai indoktrinuotas, praranda savo individualumą, išvystytą savarankišką asmenybę ir iš šios „masinės sąmonės“ neturi galimybių išsivaduoti visą gyvenimą. Tai reiškia neišvengiamą kultūros smukimą, inžinerinio išradingumo sunykimą, visas šias funkcijas perkeliant į dirbtinį intelektą, veikiantį neuroninių tinklų pagrindu, noosferos debesyse ir tinkluose. Prie šios debesijos tinklo prijungus visus žmones, tapsime dirbtinio intelekto ir jo šeimininkų nuosavybe, valdoma su psichotroniniais implantais ir telepatiniais komunikatoriais. Taip išnyks senoji laisvės / būtinumo dialektika, esanti natūraliame sątvare, pakeičiama naujomis būtinumo formomis, kuriose laisvė tampa bereikalingu trukdžiu, nes žmogus tampa optimizuota tikrove, patobulinta ir pagerinta, tad nekelianti techninei ekosistemai jokių elgesio / psichologijos problemų, nes yra „neutralizuotas“, tai yra „transhumanizuotas“ ir „pohumanizuotas“. Laukinio žmogaus nepaklusnumo problema išspręsta techniškai, jį visą perskaitant ir sukuriant minkštąsias ir kietąsias valdymo bei kontrolės formas.

Prie ko prives ši tendencija – sunku pasakyti, nors, kaip jau sakiau, analitinės sątvaro struktūros įveda į šią evoliuciją tam tikras dėsningas formas: kažką išryškina, kažką susilpnina, kitaip perkonfigūroja, pakeičia perspektyvos kryptį, uždeda naują lingvistinį turinį. Pagrindinis faktorius, žinoma, yra tai, kokiu greičiu augs technikos burbulas, kam jis bus naudojamas, kieno rankose jis atsidurs. Taip pat kokia žmogaus problematika žmogaus sampratoje bus akcentuojama: didysis žmogaus egzistencijos ciklas ar mažasis, kokia bus formuluojama žmogaus gyvenimo prasmė. Atiduoti šiuos klausimus vien tik

galios santykiams – per daug primityvu, čia turėtume daugiau įtakos suteikti protui bei racionaliam klausimo interpretavimui, kuris yra filosofijos prerogatyva. Pavyzdžiui, F. Nietzsche'ė norėjo šį klausimą atsakyti siūlydamas viršžmogio idėją, kuri jis suvokė kaip žmonijos aukščiausią tikslą ir prasmę. Tačiau manau, kad tokia prasme labiau tiktų būti ne žmogus, bet kosminė ekspansija, siekiant civilizaciją paversti kosmine. Gylinimasis į transcendenciją ir jo sukurti techniniai patobulinimai turi pasitarnauti kosmoso užkariavimui, įvykdant technologinį perversmą civilizacijoje, po kurio žmogus išsivaduos iš planetinio kalėjimo ir taps nuo jo pilnai nepriklausoma kosmine rūšimi. Kosminė rūšis neišvengiamai turi būti technine rūšimi, turinčia savo dvasioje dirbtinį įstatymą, sukuriantį sąlygas išgyventi nepalankioje kosminėje aplinkoje.

8. Uždangos nuėmimas

Kadangi žmogus yra įolinta būtybė, olą nešiojanti savo sandaroje, jis savo dispozicijoje turi tik tiek tikrovės, kiek įleidžiama į vidų. Padarius prielaidą, kad įleidžiama tik nedidelė dalis, o pagrindinis pasaulis lieka anapus, gaunama išvada, kad pagrindinis pasaulis yra anapus žmogaus sąmonės. Kas jis yra ir kaip suvokiamas priklauso nuo to, kas žiūri, kokia perspektyva naudojama. Visa civilizacinė ir kultūrinė informacija linkusi naudoti olos perspektyvą ir žmonijos vystymasis aprašomas kaip tik šiuo būdu. Tačiau tai ne vienintelis būdas ir, manau, net neišsivadavus iš olos, bet pasitelkus protą bei vaizduotę galima bandyti suvokti, kaip atrodo tikrovė iš kitos pusės. Šią kitą pusę vadinu didžiąja sieva, kuri gali būti aprašoma tiek kosminių, tiek vietinių mastelių. Kas ji yra galima bandyti suvokti per mažosios sievos perspektyvą, kuri turi veidrodinę, paralelinę sandarą ir pereinamojoje zonoje, kur yra MS ir DS sankirta, ji išnyksta į transcendentinį anapus.

Dar neišsivadavęs iš savo olos horizonto žmogus kuria pagoniškus pasaulėvaizdžius, susijusius su atvertos dalies fasadine struktūra, kurioje protas ir kalba jungiama su gamtos objektais, kurių kraštutinė riba yra kosminiai šviesuliai kaip aukščiausia dangaus realybė. Tokioje perspektyvoje kosminis dangus ir gamtos esiniai tampa garbinimo objektais, esančiais žmogaus gyvenimo oloje valdovais. Tai Saulė, žvaigždės, mėnulis, Žemė, kaip aukščiausios dievybės, tada

gamtinės vietovės, kaip kalnai, vandenynai, upės ir miškai, irgi turintys savo dievybes, tada lieka toteminiai žvėrys, laikomi girių valdovais, turinčiais aukštesnį rangą už žmogų, nuo kurių priklauso jo pragyvenimas, likimas: per stichines nelaimes, ligas, mirtis, karus, nerderlių ir pan. Tai reiškia, kad šiame lygmenyje transcendencijos objektai, absoliuti svetimybė, vis dar yra imanentinė, viduje atsiverianti anapusinio pasaulio dalis, nuo kurios prasideda žmonijos kelionė į gelmę oloje.

Tačiau bėgant laikui ir žmogui vis labiau išsivystant prote bei vaizduotėje, ši priekinė transcendencijos dalis peržengiama, anapusiniai pasauliai tampa neregimi, bet tik mąstomi protu. Centriniai dariniai dematerializuojami, tampa dvasiniais, nes paremti idėja, kad egzistuoja kito matavimo realybės, kurios tokios pat realios kaip ir materialūs objektai, tačiau yra dievų pasaulio būvio, regimo tik dievišką sąmonę turinčiai būtybei, kuri šiomis dvasinėmis substancijomis gali naudotis kaip žmogus įrankiais. Taip anapusinė civilizacija nutolinama, padaroma dvasine ir nepasiekiamo, todėl pranašesne už žmonių civilizaciją, kuri lemia žmogaus likimą, sprendžia koks turi būti jo egzistencijos lygis. Šis principas tolinamas tol, kol pasiekiamas maksimalus laipsnis, o anapusinė civilizacija tampa maksimaliai atsisijusi nuo žmoniškų archetipų, o žmogus pilnai priklausomas nuo aukščiausios transcendencijos instancijos. Toks principas yra maksimaliai antipagoniškas, bet tik tokiu būdu, kad šiaupusių dievybių pagrindiniai dariniai turi savo dvasinį „anti“, kuris yra paralelinis pagoniškam stabui. Saulė-Dievas, žvaigždės-dvasios, Mėnulis-Sūnus, Žemė-dvasinė Žemė, kuri matoma iš vidaus yra pagonių dievybė, o iš transcendentinės išorės – dvasinis gyvybės kūrimo lopšys.

Paskutinės dvi civilizacijos formos, filosofija ir mokslas, pertvarkė ankstesnių pasaulėvaizdžių sąvokų aparatą ir nusprendė, kad visas anapusinis pasaulis yra negyvas, negyva materija, kuri tapo tokia grubi ir sensualizuota, kad joje neliko vietos jokiai dvasinei tikrovei. Tai, aišku, yra grubusis materializmas, kuris neigia mokslą, nes materija yra ir ne medžiaginė arba ne mendelevinė, kaip magnetinis ar elektrinis laukas, šviesos bangos ir pan. Todėl tarus, kad mokslas žino tik nedidelę dalį tikrovę sudarančių substancijų, teigti, kad visas anapusinis pasaulis – tik grubi materija, kurioje nėra „dvasinio“ būvio terpių – visiškai netiesa. Tačiau oloje gyvenantys tyrinėtojai išsikėlė sau griežtą reikalavimą: kol neįrodyta, tol neegzistuoja kaip faktinė

tikrovė bei tiesa, visų ankstesnių civilizacijų teorijas paverčiant „paskomis“. Buvo padaryta prielaida, kad anapusinės realybės didžioji sieva yra substancijos klodų telkiniai, išsišakojantys kaip substancijų medys nuo aukščiausio iki žemiausio klodo, kurie fizikoje buvo pavadinti laukais ir sukurtos kvantinių laukų teorijos. Kitaip sakant, koldas yra nežinoma transcendentinė tikrovė, o laukas yra klodo teorija arba modelis fizikoje. Taip gauname vaizdą, kuris sukuriamas į šį principą pažiūrėjus tarsi iš šono, kur yra centrinis išeities taškas apačioje ir dvi atšakos, kylančios priešingomis kryptimis į šonus: olinė realybė, arba žmogaus pasaulis, su visu civilizacijų sąrasu ir absoliuti realybė, esanti anapus olos, turinti savo fundamentą ir gimdanti gyvybę gamtos sluoksnyje tiek į olinę, tiek į neolinę terpę.

Pagrindinė šio mano samprotavimo mintis ta, kad jeigu įmanoma materialinė įolinta gyvybė, galima ir nemateriali, neįolinta gyvybė, labiau pasislinkusi dvasinių substancijų kryptimi, turinti panašius dvasinius atributus kaip ir žmogus, tačiau neturinti jo materialaus kūno apribojimų. Tokiu atveju, ši anapusinė gyvybė gali būti žemo lygio, panaši į tą, kokią matome gamtiniuose gyvūnuose, o gali būti ir pakilusi į viršžmogiškos civilizacijos lygmenį, kuri mato didesnę dalį tikrovės, valdo ją su dvasiniais ir energetiniais įrankiais ir gali vaizduoti žmogui kaip biologiniam gyvūnui dievus. Bent jau tai buvo pirma versija pirmykštėse kultūrose, paimta iš savo vaizduotės arba tikro žinojimo. Logika paprasta: jeigu gyvybė yra čia, oloje, kodėl neturėtų būti anapus olos. Anapus olos yra ta pati saulė, mėnulis, žemė, bet jie ne tokie, kokie atrodo oloje, bet dvasiniai; taip pat „ten“, kito spektro kloduose turi būti mums nematomi dariniai, kurių funkcija gyvybei tokia pat svarbi, kaip saulė, mėnulis, žemė, oras ir vanduo. Tai būtų tos, anapusinės civilizacijos orientyrai, kurie paraleliniai olos pasaulėvaizdžiui, arba yra vienas absoliutus pasaulis, kuris oloje pateikiamas tik supaprastinta ir suprimityvinta forma.

Į šį anapusinį pasaulį labai agresyviai pradėjo brautis mokslo civilizacija, imanti klodų resursus, toli peržengiančius olos žiūrono galimybes, iš pradžių įsibraunant į tarpinę zoną, kuri yra dar oloje esantys, bet jau nykstantys iš vaizdo klodai, už kurių prasideda kitos civilizacijos kontrolėje esanti teritorija. Todėl reikia kelti leistinos ribos ir saiko klausimą, taip pat ar žmogus yra visos realybės šeiminkas, ar turi apsiriboti savo olos pasauliu. Tai yra svarbiausia dilema: ar civilizacija turi teisę siekti baltojo drakono būsenos, ar turi pasilikti savo olos rėmuose, juolab kad ši demarkacija neamžina ir žmogaus

gyvenimas oloje yra laikinas, kuriam užsibaigus jis keliauja į anapusinę savo būseną. Laikino gyvenimo begalybės būseną ir troškimas begalybę turėti jau dabar gali atrodyti nepateisinamu ir absurdišku, nes toks apvertimas griaua hipostratos pusiausvyras; be to turėjimas olos pasaulyje vis tiek laikinas, tad kokia prasmė dėl laikino turėjimo trikdyti anapussybę. O jeigu žmogus nori suabsoliutinti ribotą olinę formą, jis aukštesnio lygio egzistenciją iškeičia į žemesnio. Dėl šios priežasties filosofijoje ir filognozijoje privaloma gerai apmąstyti, kokia turi būti civilizacijos santykio su galima anapusine civilizacija forma, kiek galima resursinti ir savintis anapus olos spektro esančius pasaulius, ir ar kas nors suvokia, kokios to pasekmės žmogaus, ir ne tik, gyvybei.

Mokslo civilizacijos iškilimas įvyko dėl žmogaus-grobuonies sąmonės, kurios isterija iš dalies yra žmonijos valdovų gigantomanijos atspindys. Iš kitos pusės – tai nesuvokiančių zombių agresyvaus tikrovės naikinimo orgija, pagal civilizacijos logikoje užprogramuotą paradigmą. Todėl, jeigu tikrovės žemėlapis yra toks, belieka laukti pirmo kontakto ir pirmo karo, kuriame puolimą vykdys pati transcendencija. Šis įvykis vadinamas žinomą pavadinimu „Apokalipsė“, o jo reikšmė yra „uždangos nuėmimas“.

9. Metafizinė nihilizmo šaknis

Klausimas, kodėl yra greičiau būtis, o ne niekas, žinomas nuo antikos laikų. Tai pagrindinė ontologijos problema, įėjusi į vėlesnę filosofijos istoriją kaip centrinė jos mintis, iš kurios išauga gausus apmąstymų paveldas, formavęs Vakarų civilizaciją. Tai klausimas apie realybės fundamentą, kuris išryškėja kaip turintis du pagrindinius struktūrinius sandus, bandant proto priemonėmis suvokti jų esmines savybes. Čia kalba eina apie metafizinę ontologiją, kuri formuluojama neturint fenomeno, bet tik apmąstoma prote, naudojant logiką ir kalbą. Fenomenologinė ontologija, priešingai, kalba apie atsiveriančią būtį ir nieką, kurie yra antitezinėje, žmogaus realybės kryptyje, giliausioje žmogaus vidujybėje. Taip mąstant laikoma, kad yra vidinė būtis ir vidinis niekas, bei išorinė būtis ir išorinis niekas. Mano žodžiais tariant, tai fenomenologinės mažosios sievos ir metafizinės didžiosios sievos dvistata. Šiame skyrelyje mane domina minėta fundamentaliosios ontologijos problema didžiosios sievos kryptimi, tai yra

ką ši struktūra reiškia ne žmogaus, bet tikrovės fundamente, kaip tai buvo mąstoma Antikoje. Tačiau žiūrinti akis, be abejo, yra pats žmogus: jo protas, kalba, juslinis patyrimas.

Lietuvos filosofijoje šis klausimas labiausiai domino A. Šliogerį, kuris savo apmąstymuose naudojo žmogišką polių ir šią dvistatą analizavo kaip žmogaus sątvaro fundamentą, tačiau, jo manymu, šis fundamentas yra pagrindinė nuoroda į transcendenciją, kuri jo įsitikinimu atsispindi ir žmogaus metafizinėje sandaroje. Apie būtį ontologijos rėmuose buvo įprasta kalbėti per visą filosofijos istoriją, bet niekas buvo daug mažiau aktualizuotas, nes neturint objekto, substanciskai artikuliuotos realybės, mažai ką tikro galima pasakyti. Tačiau ši tendencija pasikeitė į filosofiją įvedus nihilizmo problemą, kuri, laikoma, tiesiogiai susijusi su nieko klausimu, kaip jo įsiveržimu į žmogaus pasaulį ir gyvenimą. Nihilizmas yra psychologizuota nieko problemos forma, kuri siejasi su destrukcijos, amoralumo ir mirties temomis kultūroje. Einant prie ontologijos ir teologijos psychologizmo mažiau, tačiau daugiau racionalumo, kylančio iš išvystyto žmogaus proto. A. Šliogeris sąveiką tarp klepsidros ir fundamento dramati-zuoja, laikydamas žmogaus vidinę dalį tarsi koku portalu, per kurį į pasaulį įsiveržia ši destruktyvi blogio jėga ir žmogus yra atsakingas už to padarinius.

A. Šliogeris naudoja terminą Niekis, kurį galima paanalizuoti atidžiau. Lietuvių kalboje yra keli šios šaknies žodžiai, tokie kaip „niekas“, „niekis“ ir „niekai“. Pagal pirminę reikšmę, ontologinis yra tik pirmas terminas, o antras ir trečias reiškia: niekis – nesvarbu ir niekai – nesąmonės. Tai reiškia, kad niekas iš tikro yra nebūtis, būties nebuvimas arba jos priešybė, tai ko nėra. Pavyzdžiui, pasakyme niekas neatėjo, nieko nėra, turime omenyje žmogaus / žmonių nebuvimą kokioje nors vietoje, kuris iš tikro žymi kažkokios substancijos tuštumą. Perkėlę šį psicholingvistinį principą į metafizinį fundamentą, tikime, kad realybėje yra tokia vieta, kuri tuščia, neturi substantyvumo ir yra nebūties būsenoje. Tada į šią tuščią vietą įsideda būties substancijos, jau esančios kažkuo, turinčios pirmykštę būseną arba išreikštą formą. Tačiau kaip yra su kitais dviem žodžiais, kokius jie išreiškia konceptus, pakeliant į ontologinį rangą. Kaip paaiškinti sąryšį tarp sąvokų niekai-niekis-niekas-nebūtis. Manau, pagrindinis paaiškinimas būtų, žiūrint iš psichologinio vidaus, kad čia turime seką mažojoje sievoje nuo A prie C iki B sumatų, kur vidinėje proto erdvėje atsiveria požiūris į negatyvųjį ontologinio fundamento sandą,

kur pirmos sąvokos yra vertinančios ir psichologinės, o kitos – protinės / loginės, jau turinčios atstovauti didžiosios sievos absoliutų centrą. Prisiminus, kad didžioji sieva sumatoriuje atsiveria per D sumatus, kurie yra kosmosas, gamta, gyvybė, žmonių visuomenė ir Aš, ši perspektyva rodytų, kad visa būtis yra apgaubta nebūties kokonu, kuris substancijoje reiškiasi per amžiną tapsmą, rastį ir nykimą. Todėl ir sakoma, kad jeigu būtų tik būtis, nebūtų judėjimo, proceso, o be jo nebūtų įmanoma gyvybė. Judėjimas įmanomas tik dėl to, kad yra tuštuma ir nebūtis, kuri yra susimaišiusi su būtimi. Tačiau A. Šliogerio manymu, šis principas geriausiai reiškiasi ne išorinėje, bet vidinėje žmogaus dalyje, kuri mažojoje sievoje išreiškiama kaip A-B-C-F sumatų dauglypa, esanti maždaug kaktos srityje, už akių. Šie sumatai, tai mažoji sąmonė, susijusi su subjektyviuoju žmogiškumu, turinti miego ir būdravimo būsenas, rodančias, kad ji neabsoliuti, juda nuo visiško išnykimo prie tarpinės sapno sąmonės ir galiausiai būdravimo būsenos. Šioje vietoje tuštuma, niekas, nebūtis pasireiškia akivaizdžiausiai.

Vidinė tuštuma rodo, kad sąmonės substancija įvedama į tokią terpę, kuri analogiška terpei, esančiai realybės fundamente, kuriame būtis yra tarsi sąmonė būdravimo būsenoje, o nebūtis yra būties miegas ir išnykimas. Kadangi žmogus įaustas į realybę per visą jos spektrą, nuo sunkių, žemutinių būsenų iki lengvų, viršutinių, šioje vidinėje žmogaus dalyje substancijų sluoksnis, ypač subjekto branduolio miego būsenoje, išretėja ir suplonėja tiek, kad per jį pradedamas negatyviuoju būdu regėti metafizinis, antitezinis realybės ontologinis fundamentas, dalyvaujantis žmogaus sątvaro formavimo procese. Šis negatyvus regėjimas pereina į visus subjekto psichologinius, loginius ir kalbinius sumatus, sukuriant ontologinę jų struktūrą, kuri suvokiama, kaip buvimo ir nebuvimo, kūrimo ir naikinimo, gamybos ir vartojimo logika. Kitaip sakant, kadangi tai giliausios vidinės savasties patirtys, žmogus turi šios tikrovės koncepcijas, pereinančias į loginį ir kalbinį proto substratą.

A. Šliogerio manymu, norint apriboti griauinančią nieko, nebūties logiką, vadinamą nihilistine, šią vidinę žmogaus pusę, jo subjektyvumą, privaloma riboti, siekiant kad būtų kuo mažiau norų, troškimų, svajonių, laisvės, ir kuo daugiau realybės, tikrojo daiktiškumo, kuris būtų žmogaus gyvenamos tikrovės pagrindas – ne abstrakčios idėjos ir sąvokos. Tik sugrįžus prie daiktų, bus įmanoma įveikti per-

teklinį, ekstatinį naikinimą, kylantį iš žmonijos kolektyvinio subjekto, ir bus įmanoma gyventi laikantis tikro gamtos įstatymo, naikinančio pagal objektyvią logiką, tik tiek, kiek privaloma gamtos ir gyvybės prigimtyje. Kita vertus, remiantis šia įžvalga, A. Šliogerui galima išsakyti ir priekaištą, kad jis idealizavo gamtą, laikydamas ją esant tobuloje pusiausvyroje, nors akivaizdu, kad nihilizmas būdingas ir išorinei realybei, nes ji yra pastoviam tapse, kuris veikia kaip visų, akimirką patvariomis atrodančių, formų naikinimas – nuo paprasto negyvo daikto iki gyvūno – rodantis, kad pastovi forma įmanoma tik kažkokiaje tarpinėje žmogaus sąmonės terpėje, idealizuojančioje tiek vidinę, tiek išorinę realybę, suteikiant jai ontologinio stabilumo žmogaus psichologiniame išpūdyje. Šį principą aiškiai suvokė vokiečių filosofas F. Nietzsche – iš to ir kilo jo moralinis bei ontologinis nihilizmas.

Virš šių sąvokų yra jau techniniai terminai, pradedant nuo substancijos ir baigiant klodais, dvasia, materija ir t.t. Jie išvedami iš sąvokos „būtis“, žemiau kurios jau yra nebūtis, niekas ir tuštuma. Naudojant antropomorfinės analogijas, galima ieškoti šio objektyvaus fundamento prabudimo ir užmigimo „mechanizmų“, nuo kurių „priklauso“ nieko ir būties žaismė, kuriant mūsų visatą ir visą joje esančių pasaulių tinklą. Būtis yra substancija, kuri pagal žmogaus analogiją matoma, jog dalinasi į dvasinę ir materialią ir, atitinkamai, turi dvasinius bei materialius klodus, išvystančius žmogų, šią išvystančią galią vadinant gamta. Tai yra didžiosios sievos paslaptis, kurią galima tyrinėti tiek kaip įtrauktą į sąmonės vidų fenomenologiją, tiek savo protu, naudojant logikos ir kalbos priemones. Tai galima daryti paprastuoju ir silpnuoju būdu, tai yra arba kuriant kultūrinės formos, arba tiriant mokslo metodais, kur jau reikalaujama, kad tarp vidinių mąstymo priemonių ir išorinės realybės būtų pasiekiamas atitikimas. Šiuo metu aukščiausiam mokslo lygyje tikima, kad klotas, substancija, būtis yra kvantinis laukas, kuris veikia pagal kvantinės mechanikos dėsnius, remiantis kuriais galima pasiekti įvairias materialios ir dvasinės būties transformacijas, vadinamas reakcijomis. Tai reiškia, kad būtis turi sudėtingą vidinę struktūrą, kuri paklūsta simetrijos ir proporcijos dėsniams, ir įvairiai būties substancijas jungiant, vyksta reakcijų procesai, kuriuos galima panaudoti technikoje realybės valdymui ir naujų daiktų kūrimui. Taip prasideda nauja era planetoje,

kurioje gyvūnai išmoksta kurti techninę gyvybę, taip įgalinant techninės gamtos atsiradimą, į kurią įtraukiamas žmogus kaip inžinierius, realybė kaip resursas ir fabrikas kaip techninį daiktą gimdanti gamta.

10. Antitechnika

Kadangi F. Nietzsche'ė, kaip ir A. Schopenhaueris, yra vienas iš giliausių gyvybės metafizikos pirmtakų, svarbu gerai išmanyti jo filosofiją, nes ji svarbi kaip vienas iš kertinių filognozijos akmenų. Nors filosofas garsėja savo antimetafiziniais pasisakymais, vis dėlto jį laikau vienu iš metafizikų, kuris transcendencijos sferą priartino taip arti žmogaus, kad ji beveik susiliejo su fenomenologija. Ši transcendencijos sritis, esanti arčiausiai žmogaus, yra gamta, o dar tiksliau – gyvybė. Žmogus, kaip vienas iš gyvūnų rūšies egzempliorių, yra tarsi simptomas, kokioje būklėje yra gyvybė ir nuo jos tiesiogiai priklausantis gyvenimas. Gyvenimas fenomenologiškai reiškiasi kaip grožis, tai yra estetiškas vaizdas, o gyvybė – kaip vidinis jausmas, kurio tiksliausia išraiška yra valia, suvokta kaip „komandavimo afektas“. Sujungę šias dvi kryptis į vieną, tai yra estetinę ir psichologinę, gyvybės vidinę formą suvokiame kaip kūrybą ir meną, gebėjimą kurti vertybes, esančias giluminės gyvybės šaknies gyvybingumo išraiška ir simptomu. Ši simptomatologija, žinoma, neturi būti mokslinė, arba medicininė – tai filosofinė simptomatologija, kurios tikslas įvertinti metafizinę civilizacijos būklę, kuri viduje sąmonės reiškiasi įvairiais kultūriniais ženklais, nurodančiais į jos klestėjimą arba degradavimą. Jeigu pavyzdžiu imtume racionalistinę metafiziką, susipynusią su teologija, F. Nietzsche'ės manymu, ji yra didelis gyvybinio proceso smukimas, nes visą dėmesį sutelkia į tai, kas yra anapus gyvenimo: į metafizines pasakas, kuriose pasakojama, kad tikras gyvenimas prasideda po mirties.

Norint gerai suprasti pagrindinį F. Nietzsche'ės kūrybos paveldą, naudojamas rombo sigilas, kuris šiek tiek modifikuotas, tinka fiksuoti kertinius jo fenomenologijos / metafizikos akcentus, kurie, suvokti iš filosofo vidaus, parodo tikrą jo minties architektoniką ir gyvenimo kelionės siužetinę liniją. Tuos rombo kampus, pradedant nuo viršaus, žymėsiu taip:

- A. Gamta /civilizacija.
- B. Gyvybė.
- C. Egzistencija / psichologija.
- D. Gyvenimas.
- E. Nietzsche'ė.

BD yra metafizinė ir fenomenologinė antitezė, esanti horizontalioje rombo padėtyje ir rodanti struktūrą, svarbiausią gyvybės teorijoje. CA yra individuali ir visuotinė perspektyva, rodanti visumos, gamtinės arba civilizacinės, ir dalies, arba individo, santykį, išreikštą per psichologijos prizmę. Gamta irgi yra metafizika, o egzistencija bei psichologija yra fenomenologija. Pats centras, žymimas tašku E, yra F. Nietzsche'ės sątvaras, kurio vidinė perspektyva yra visų jo filosofinių apmąstymų ir kūrybos pagrindas, turintis, kaip ir filognozijoje, tuos pačius sluoksnius: šviesos arka – pirmapradis Nietzsche; „Nyčija“ – asmeninis sątvaro sluoksnis, rodantis filosofo asmenybę, artimiausią jo gyvenimo aplinką, santykius su artimaisiais ir draugais; ir Deutschland – filosofo pasaulio tikrovinis aspektas, kurį determinavo 19 a. Vokietijos ir Europos kultūra, visuomenė bei religija. Kokia buvo F. Nietzsche'ės asmeninė projekcija į filosofinių kūrinių tekstus geriausiai matosi tokiose knygose kaip: „Taip kalbėjo Zarathustra“, „Antikristas“ ir „nekūrybinė“ savęs prezentacija „Ecce homo: kaip tampama savimi“. Čia filosofą matome kaip Zaratustrą, Europai ir pasauliui skleidžiantį naują filosofinę doktriną; kaip Antikristą, kuris meta iššūkį istoriniam Kristui ir krikščionių bažnyčioms; galiausiai paskutinėje knygoje jis save parodo tikrą, koks jis buvo savo gyvenime, kurioje nusiima Zaratustros ir Antikristo kūrybines kaukes ir tampa gryna egzistencija, suvokiama kaip metafizinės gyvybinės šaknies ženklas, simptomas, rodantis dviejų pradų gyvybėje kovą, kurie yra išsigimimas bei sveikata. Joje filosofas sugebėjo suvokti giliausią gyvybės paslaptį ir kūrybine forma perkelti ją į savo filosofiją. Pasak F. Nietzsche'ės, jo gyvenimas reikšmingas tuo, kad buvo ne pavienis atvejis, bet masinė epidemija, kurios priežastimi jis pavertė Vakarų metafiziką, jo manymu, prasidedančią nuo Platono, o dar tiksliau nuo jo mokytojo Sokrato. Asmeninis atvejis F. Nietzsche'ei padėjo suprasti visuotinius gyvybės principus, ir paskatino siekti visos Vakarų filosofijos perrašymo.

Filosofo metafizinė struktūra tokia:

Šviesos arka yra tikrasis žmogus, atveriantis tikrovę pirmųjų žvilgsniu, neturintis mintyje nei žodžio, nei mito, nei istorijos, nei savo biografijos, matantis ją grynu teoriniu žvilgsniu, sugebančiu pro visas kultūrinės apnašas pamatyti tai, kas esu Aš, kaip metafizinė egzistencija, formuojama giluminės gyvybės šaknies. Šioje vietoje turimi pagrindiniai egzistencialai, kuriuos aš vadinu sumatų ir sumantų kompleksais, geriausiai parodančiais, ar gyvybė yra fizinės ir psichinės sveikatos būklėje ir koks jos santykis su aplinka – destruktivus, ar esantis darnoje bei harmonijoje. Šioje pamatinėje būsenoje aiškiai pajaučiami ligos ir sveikatos simptomai, prieš kuriuos gyvybė turi kovoti, kad galėtų išsaugoti savo egzistenciją. Tai, kaip tai pavyksta, lemia ar žmogus yra stipri, ar silpna natūra: ar sugeba įveikti metafizinę ligą, ar metafizinė liga įveikia jo gyvybę. Remiantis F. Nietzsche'ės „Ecce homo“, filosofas tikėjo, kad jo vidinė kova nenuėjo veltui ir jis norėjo ją paversti Vakarų civilizacijos metafizine pergale, pakeičiant pamatus, ant kurių stovi gyvenimas, siekiant įvykdyti galutinę pergalę joje prieš išsigimimą, kurioje taip pat išvelgiama tokia pati kova. Perrašius pagal F. Nietzsche'ę Vakarų civilizaciją, mano žodžiais tariant, jis manė prasidėsiant „Vaivorykščių vasarą“ Europoje.

Kiti aspektai, kaip Nyčija ir Deutschland, ne tokie svarbūs, nes čia matome tik asmeninius išgyvenimus, simpatijas ir antipatijas, psichologiją, arba visuomenės, kultūros bei politikos būklės analizę, kurių sankirtoje judėjo F. Nietzsche'ės gyvenimas. Čia turime filosofo pirmtako, A. Schopenhauerio filosofijos apmąstymus, santykius su R. Wagneriu, jo profesinio išsilavinimo suformuotą domėjimąsi Senovės Graikija, kurios civilizacija buvo jo gyvybės metafizikos problemos sprendimui etalonas bei pavyzdys, kaip galima kurti kitokią civilizaciją. Jo požiūris į gyvenimą nebuvo optimistinis, ir jį filosofas paveldėjo iš Senovės Graikijos kultūros, kuri buvo, pasak jo, tragiškoji epocha. Deutschland implantą filosofas analizavo Graikijos kontekste ir manė, kad dabartinis pasaulis, palyginus su senuoju, gerokai smukęs. Šiam klausimui tapus pagrindine jo kūrybos problema, jis išsikėlė uždavinį pakeisti civilizacijos eigą, iš „Ecce homo“ pavirstant Antikristu, o iš Antikristo – Zarathustra. Tai buvo jo kelias, kuriuo norinčių eiti neatsirado, ir po F. Nietzsche'ės mirties neturėjome

nė vieno tikro jo pasekėjo, kuris būtų norėjęs pratęsti šią transformaciją – pastatyti civilizaciją ant naujų pamatų, kurie išpildytų metafizines sąlygas vaivorykščių vasarai Europoje.

Ši problema atnaujinama mano gyvenime ir tampa struktūra:

Gamta → Gyvybė → Šviesos arka → Mockuva → Lietuva

Šioje perspektyvoje kuriama nauja mąstymo sistema, vadinama filognozija, kuri turi dvi disciplinas: sątvorologiją ir substratologiją. Sistema bus atskleista „Filognozijos pradmenyse“, „Pradinės mokyklos“ projekte ir įgaus galutinę formą teoriniame veikale „Baltojo drakono civilizacija“. Dabartinis „Devynių vartų doktrinos“ tomas atitinka „Ecce homo“ principą, kur mano asmeninė egzistencija yra pačiame knygos idėjiniame centre. Tačiau ši egzistencija nemąstoma atsietai nuo tikrovės, nes visų žmonių gyvenimai gyvenami Uroboro metafizinėje sandaroje, kurioje gyvenimas yra giluminių Uroboro dalių išraiškia ir „simptomas“. Toks yra visų gyvenimų principas, bet ne visiems lemta tapti filosofais ir metafizikais, sugebančiais apčiuopti fundamentalias civilizacijos tendencijas. Savo laiku tai įtaigiai padarė F. Nietzsche'ė, mūsų laikais – A. Šliogeris, taip pat prie šio darbo noriu prisidėti ir aš. Manau, kad gyvybė, apimanti ne tik žmogų, bet ir visas gyvūnų rūšis, yra vertingiausias planetos / gamtos kūrinys, kurio išsaugojimas yra svarbiausias civilizacijos formuotojų uždavinys. Jeigu jie nesugebės nuskaidrinti mąstymo, sutramdyti žvėriškus instinktus technologijų vystyme, judėsime tokia trajektorija: technika → transhumanizmas → pohumanizmas → visuotinė mirtis (extinction). Dėl šios priežasties F. Nietzsche'ės „Antikristas“ turi būti pakeistas į „Antitechnika“. Technika yra baisnis gyvybės priešas už istorinį Kristų.

11. Amžinos vasaros svajonė

F. Nietzsche'ės sątvorologija filosofijoje yra viena iš atmainų, kilusių iš Antikinės Graikijos filosofijos, kurioje buvo daug mokyklų, tačiau aptariamam mąstytojui svarbiausios buvo dvi: Herakleito mokykla, atspindinti autentišką tragiškosios epochos pasaulėžiūrą; ir Sokrato, davusio pradžią posūkiui į protą ir racionalumą, kurį jis niekino kaip prasčiokišką stilių. Herakleitą domino natūrali gamta, kurią

jis suprato kaip pamatinio prado, vadinto ugnimi, nenutrūkstamą tapsmą, kurio atspindys yra visa žmogaus sąmonės suvokiama realybė. Tuo tarpu Sokrato orientyras buvo mąstymas, kuriuo filosofas siekia pažinti amžinas esmes, taip tikrovę racionalizuojant ir sužmoginant, perkeliant svorį į protų pagrįstą bendruomenę ir politiką. F. Nietzsche'ės manymu, tai dviejų orientacijų tikrovėje pavyzdys, išryškėjęs Antikinėje Graikijoje, kurias jis vadino Dionisiškuoju ir Apoloniškuoju pradu žmogaus sątvare. Ši mintis išsamiai išskleista jo ankstyvajame veikle „Tragedijos gimimas iš muzikos dvasios“ (1872). Dionisiškasis pradas susijęs su muzika, poezija, šokiu arba kitaip sakant su judesiu, judančia sątvaro ir tikrovės dalimi, o tai atitinka Herakleito prieš tai parodytą idėją. Filosofas savo knygoje ne kartą užsimena, kad žiūrėdamas į filosofijos istoriją, Herakleitą jis laiko vienu iš nedaugelio vertų dėmesio, nes jis tiksliai aprašė atsivėriančios būties ontologinę būseną, atitinkančią tiesioginę patirtį, kuri dar nesuteršta filosofinių proto abstrakcijų ir neiškraipo tikros gamtinių daiktų ontologinės padėties. Abstrakčios sąvokos esą kalėjimas, trukdantis reikštis autentiškai pirmapradei tikrovei, kuri yra geriausias pagrindas gyvybės klestėjimui. Ir priešingai: amžinų proto idėjų pasaulis, propaguotas Platono ir galimai susijęs su paties Sokrato pažiūromis, nusisuka nuo gamtos, gyvybės ir gyvenimo, užsidaro idealybės pasaulyje ir nori realybę padaryti proto kategorijų tarnaitė. O tai, F. Nietzsche'ės požiūriu, didžiausia filosofinės civilizacijos klaida, Vakarų istoriją nuvedusi klystkeliu. Ši „platonizmas“ sujungus su krikščionybe, padėtis tik pablogėja, nes iš mąstymo, kultūros, papročių išstumia natūralų turinį, kuris būtų susijęs su tiesiogiai atsivėriančia gamtine gyvybe ir pakeičia jį niekur išskyrus kategorinį protą neegzistuojančiomis koncepcijomis.

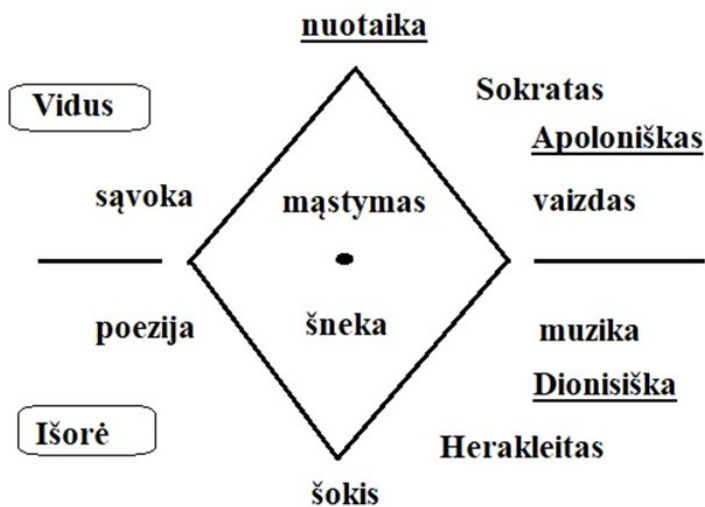
Filognozijoje ši perskyra vaidina ypač svarbų vaidmenį, nes joje siekiama grįžti prie šaknų, prie autentiškos patirties, kad būtų galima pertvarkyti racionalistinius civilizacijos konstruktus, atėjusius iš sokratizmo / platonizmo bei krikščioniškos teologijos, kuri rišlio struktūrą suformavo neatitinkančią realios patirties, ir ne tiek kontempliuoja natūralų pasaulį, kiek primeta jam savo valią, perdirba pagal savo užgaidas. Gyvenimas sumanto pertekliuje, kurį šiuo atveju reprezentuoja civilizacinė drakono akis, užimta neautentiškų kalbos, logikos ir psichikos formų, nukreipiančių žvilgsnį ne į tikrą būtį, bet į jos lingvo-logo-psycho-forminius simuliakrus. A. Šliogerio šie simuliakrai buvo vadinami tarsi-būtimi, transcendentais, kurie yra tik

iš sąmonės judančios proto substancijos sukurti gnostiniai kūnai, kurių paskirtis – imituoti transcendentinę realybę. Tačiau iš tikro jie tėra loginės imanentinės mąstymo realybės sustabarę krešuliai, kurių stabilumą palaiko kaupiamoji sąmonė, vadinama atmintimi. Šią tikrovę F. Nietzsche'ė ir tapatino su metafizika, o konkrečius gnostinius kūnus ir kalbinėje atmintyje turimas istorijas vadino „pasakomis“. Žinoma, metafizika yra ne tai, metafizika yra absoliuti, anapus žmogaus esanti transcendencija, o F. Nietzsche'ės „metafizika“ tėra proto pastanga padaryti ją pasiekiamą minties čiuptuvams. Filognozijoje metafiziką suprantu ne šia reikšme, bet pirmąją, nes laikau, kad sumatorių, kurį mąstytojas norėjo padaryti tikra realybe, mano manymu, tėra dirbtinis informacijos burbulas, kuris reprezentuoja absoliučią transcendenciją, kažkokią jos dalį įtraukdamas į atveriančią būtį, vadinamą Dvasia. Šioje vietoje, manau, filognozijos Dvasios teorija, kaip atveriančios ir atveriamos būties Uroboro, yra tikslesnis realybės reprezentavimas negu F. Nietzsche'ės, M. Heideggerio ir A. Šliogerio filosofijoje.

Norint dar geriau įsigilinti į F. Nietzsche'ės sątvorologiją, patogu naudoti schemą, kurioje vaizduojamas rombas, iš tikro esantis redukuotu didžiosios ir mažosios sievos sandūros variantu. Jis panašus į masonų žinomą simbolį, bet sutapimas tik atsitiktinis, nes šią struktūrą naudoju tik dėl patogumo, o ne kaip nuorodą į masonų doktriną. Schema pateikta toliau.

Čia matome visas svarbias F. Nietzsche'ės filosofijos sąvokas, tokias kaip muzika, poezija, šokis, kurios yra kažkas panašaus į dionisiškų „kategorijų lentelę“. Mąstytojas pasisakė už šiomis „kategorijomis“ pagrįstą meną ir kultūrą, kuri vyravo Antikinėje Graikijoje iki Sokrato / Platono „revoliucijos“. Aukščiausią lygį ši kultūra, jo manymu, pasiekia graikiškoje tragedijoje, kuri giliausiai atspindi graikų tautos ontologinę / metafizinę jauseną, atveriančią gamtinės gyvybės trapumą ir trumpaamžiškumą, kurios atsvarai buvo reikalingas Apoloniškų dievų Olimpas, turėjęs sukurti pusiausvyros ir harmonijos jausmą. Žinoma, žmogui pakilti iki Olimpo dievų lygio yra neduota, tačiau jis reikalingas sukurti geometriškai taisyklingą kosmologinį pasaulėvaizdį graikų sąmonėse. Pasak F. Nietzsche'ės, toks principas yra aukščiausias tragiškosios išminties pasiekimas, neleidžiantis žmogaus sąmonei paskęsti berserkiniam chaose ir žvėriškų instinktų naktįje. Tačiau išėjus į areną Sokratui, Platonui ir Aristoteliui, graikiškajai mitologinei kultūrai buvo suduotas galingas smūgis,

F. Nietzsche'ės sątvorologija

3 pav.

kuris pakeitė sąmonės orientaciją ir mąstymo intelektualinės žiūros perspektyvą, kurioje žmogus vaizduojamas kaip pajėgus mesti iššūkį transcendencijai, kuri tampa vis labiau pažeidžiama ir pasiekiamą racionalistinėms manipuliacijoms, kurios „argumento“, „irodymo“ metodu primeta realybei žmogaus valią. Pažinimas, žinojimo siekimas šioje filosofijoje pateikiamas kaip pagrindinis egzistencinis uždavinys, kurio tikslas – žmonių rūšį išaukštinti iki dievų lygio. Nuo I m. e. a. ši padėtis dar labiau komplikuojasi, kai žmogaus proto kategorijos sujungiamos su transcendentinio Dievo vaizdiniu, tačiau dabar jau kaip racionaliosios teologijos objektu, transcendencijos centrą matuojant savimi, savo platoniškomis idėjomis arba aristoteliškomis kategorijomis. Taip transcendencija paverčiama pažinimo objektu, paruošiant protines prielaidas moksliniam sumaterialėjusios transcendencijos užgrobimui, paskelbus, jog „Dievas mirė!“ ir liko tik begalinis kosminės substancijos prūdas, kaip mokslinio proto „kryžiaus žygio“ objektas ir taikiny.

F. Nietzsche'ės pagrindinis siekis buvo sugrįžti prie herakleitiškos realybės ir mąstymo būdo, išvalyti mąstymą nuo neteisingų atveriančios ir atveriamos būties reprezentacijų, įvesti naują dionisiško proto „kategorijų lentelę“, bandant išnaudoti muzikinės sątvoro pusės

potencialą. Siekiama išryškinti judėjimą, tapsmą, laiką, istoriją, garsą, muziką, atsiribojant nuo sustabarėjusių schemų, abstrakcijų, sąvokų, vaizdų, reprezentacijų, erdvės, racionalaus proto. Anksčiau tai buvo vadinama „iracionalizmo“ propagavimu, tačiau iš tikro tai daug daugiau: tai visos psichologinės perspektyvos pakeitimas, kuris sudaro prielaidas kurti kitokio stiliaus meną ir kultūrą, įrėminančią gyvenimą tinkamu gyvybei būdu, kuriant ne smunkančią, bet kylančią ir klestinčią gyvenimo liniją. Tai yra būdas, kuriuo planetoje pasiekiami civilizacijos vasaros būsenos, naudojant O. Špenglerio idėją. Aš šį principą vadinu „vaivorykščių vasara“, kur vaivorykštę suprantama kaip žmogaus egzistenciją, įrėmintą tarp gimimo ir mirties. Vasara tai gyvybės klestėjimo aukščiausias taškas, kuris turi būti sukurtas teisingai suformuojant civilizacinį psichovektorių, vadinamą rišliu. Aukso amžius būtų – amžina vasara, saugoma amžino sugrįžimo mitologemos.

Šioje vietoje, filognozijos kontekste kyla klausimas, ar norint, kad tai būtų įmanoma reikia riboti žmogaus sąmonę, ar ne? Žmogus įolintas labai riboto lygio sumatoriuje, vadiname žiūronu, per kurį jis žiūri yra absoliučią transcendenciją ir suvokia tik nedidelę jos projekciją. Ką jis darytų, jeigu galimybės leistų daug daugiau? Ar tai reikštų neišvengiamą pabaigą, ar žmogus sugebėtų įveikti savo savanaudiškumą, ambicijas, ego ir sugebėtų sukurti stabilią santvarką, kurioje laisvanoriškai apsiribotų ir leistų Kitam likti savo neliečiamoje autonomijoje, ar įvestų totalinę diktatūrą ir vergovę, kurioje begalinis asmuo susidieviną, save laikydamas vieninteliu, o visą anapus ego esančią tikrovę – savo nuosavybę (M. Stirneris). Ar pakankamas atsitapatinimas nuo gyvūninio Aš ir pakilimas iki amžinos Dvasios lygio, norint apsaugoti transcendenciją nuo Šėtono imperijos invazijos? Šie klausimai kol kas neatsakyti. Tikiuosi, kad tolesniuose apmąstymuose jie taps aiškesni.

12. Mažosios sievos metodas

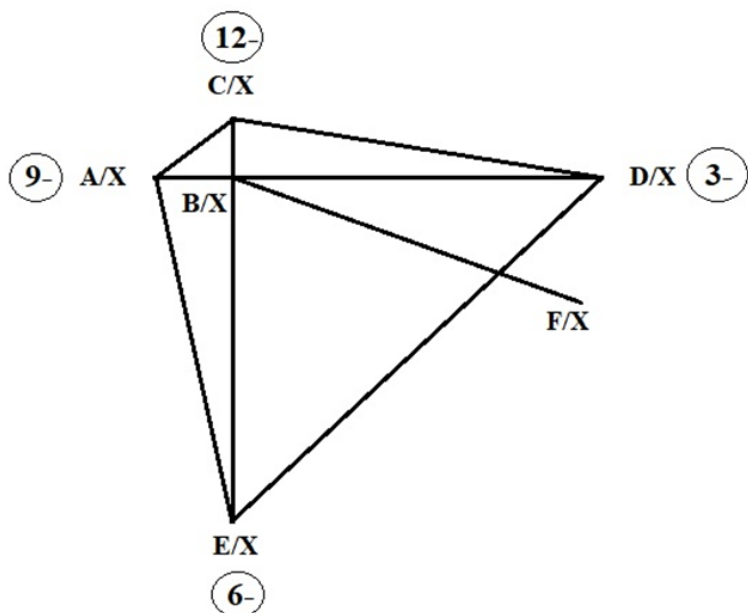
Šį skyrelį pradėsiu nuo temos – paliestos R. Šerpytės monografijoje „Tikrovės spektrai“ – koks ryšys tarp sąvokų „tikrovė“, „realybė“ ir „veikiamybė“. Filognozijoje tai geriausia daryti naudojant mažosios sievos struktūrą, kurioje apibrėžiamos pagrindinės su-

matų kryptys sąmonėje. Vidinė sąmonės dalis sudaryta iš šešių struktūrų, kuriose atsispindi pagrindinės žmogiškumo formos, atsiveriančios iš sumatoriaus vidaus. Kai kurios jų tik veikiančios, bet neturinčios jokio apibrėžto substancialumo arba išvaizdos. Ši sritis aiškina kaip veikiamybė, vokiško žodžio „Wirklichkeit“ prasme. Išorėje tai aiškiai neapibrėžti fiziniai poveikiai, o viduje – įvairūs komandiniai afektai, kurie susiję su žmogau veikimu pasaulyje. Tai reiškia, kad veikiamybė gali būti ir žmogiška, ir nežmogiška. Toliau eina sąvoka „realybė“, kuri jau nurodo akivaizdų daiktiškumą, apimančią ne tik daiktus, bet ir psichines formas, kurios aiškiai apibrėžtos, išreikštos ir suformuotos. Tai gali būti medis, debesis, jausmas, mintis ir pan. Tuo tarpu tikrovė susijusi su tuo, kas psichologiškai tikra, tą tikrumą suvokiant kaip kalbinį jausmą, lingvistiškai apibrėžiantį veikiamybės ir realybės sritį, ją įvardinant. Tikrovė susijusi su tokiais abstrakcijomis, kaip planeta, žmonija, Lietuva, valstybė, ministerija, mokykla, bendrovė, šeima. Vadinasi, ji apima tiek fizinį pasaulį, tiek socialinius, tiek mentalinius junginius.

Galima iškelti klausimą, ar šios trys objektiškumo formos sujungiamos lygybės ženklu, ar ne? Ar tikrovė lygu realybė, o realybė lygu veikiamybė? Idealiai taip turėtų būti: kalbos pasaulis turėtų atitikti daiktų ir veiksmų pasaulį, tačiau dažniausiai taip nebūna. Kalbos arba tikrovės visada daugiau negu realybės, bet dažnai mažiau už veikiamybę, nes veikiamybė neturi fenomeninės dalies, tad ją išsemti žodžiais būna neįmanoma. Pasaulis kaip veikiamybė yra anapus daiktiškumo, kurio visada yra mažiau negu transcendencijos, tačiau kalbos gali būti tiek pat kiek ir veikiamybės, jeigu įtrauksime visą giluminę, metafizinę kalbą. Todėl tikrovės sritis peržengia realybę ir atsiremia į nematomą pasaulio pagrindą, kurį įtikrovina įvairiais metafiziniais žodžiais. Kaip jau sakiau, šį principą sujungiame su mažosios sievos modeliu, pateiktu toliau.

Šiame modelyje kiekviena sumatų sritis turi ir išreikštą, fenomenologinę ir neišreikštą, metafizinę dalį. Jų yra šešios:

- A/X – asmens sumatai,
- B/X – mąstymo sumatai,
- C/X – jautimo sumatai,
- D/X – pasaulio sumatai,
- E/X – fiziniai sumatai,
- F/X – kalbos sumatai.

4 pav.

Visos šios formos turi išreikštą dalį bei metafizinę ir atitinkamai suvokiamos kaip veikiamybė, realybė ir tikrovė. Sudėjus į multipleksą, visa ši sistema atrodo taip, išreiškiant F priemonių forma, tai yra žinojimu ir žodžiais:

[Aš]-[juntu]-[jaučiu]-[maštau]-[matau]-[sakau]-[darau]

Ši struktūra, paėmus ją kaip paprastą atvejį, yra bazinis psichovektorius, lemiantis žmogaus veiklą pasaulyje. Šiuo atveju, tas pasaulis funkcionuoja kaip žmogaus gyvenama tikrovė, apibendrinama pagrindine sąvoka Lietuva, valstybė, Kaišiadorys ir pan. Tikrovė visada yra pakibusi kalbos arba žodžių lygyje, kurie yra į protą įdedama persona, veikianti tautinės tapatybės pagrindu. Dažnai keliamas klausimas, kiek tikrovė yra „tikra“? Arba kiek galime pasitikėti lingvistinėmis abstrakcijomis, kurios neturi anapusinio referento, o nurodo tik į kokią nors reikšmę prote. Anapus kalbos yra realybė ir veikiamybė, susiejanti sąmonę su daiktų paviršiumi ir gelme, jeigu siekiama peržengti daikto išvaizdą ir suvokti, kas yra anapus jos, daikto šaknyje. Be šių pagrindinių vidinių sątvaro sandų, nėra jokios kitokios tikrovės, o šios ribas bei horizontą apibrėžia kalbos ribos. Tikrovės yra

ties, kiek yra kalbos, jos gramatinė ir leksinė forma. Tikrovės šerdis visada yra gramatinės struktūros, kurios aprašo pagrindinius tikrovės sąryšius. Kaip jau sakiau čia pridėdama daug daugiau negu yra realybėje, nes į kalbą įvesta daug santykių, kurie neturi jokiu realumo ir anapus kalbos neegzistuoja. Tas pats pasakytina ir apie žodyninį tikrovės žemėlapi: jame daug žodžių, kurie neturi jokio atitikmens ir į pasaulį įdedami proto filtro. Pavyzdžiui, Kaišiadorys, bendrovė, valstybė, karas. Ši dalis generuojama kaip pasakojimas per struktūrą [Aš]-[sakau].

Kitas sluoksnis yra realybė, suvokiama šliogerišku suvokimu, per [Aš]-[matau]. Šis principas dažniausiai yra pagrindinis tikrovės konkurentas, kuris žmogų pririša prie tiesioginio pasaulio, matomo akimis ir girdimo ausimis, esančio anapus kalbos sluoksnio ir atsiveriančio kaip gražus kraštovaizdis, kuriame gyvena ir juda žmogus. Realybė paprastai būna susipynusi su tikrove, nes žmogaus protas instinktyviai prie vaizdo įpratęs jungti kalbos formas ir žodžius, tačiau, atlikus tam tikrą pastangą, nuo kalbos galima atsiriboti ir pamatyti pasaulį nepriklausomai nuo kalbinio tapeto. Tai sukelia abejonės tikrovės tikrumu būseną, nes žmogus suvokia, kad pasaulyje kaip realybėje daugelis kalbos formų neturi jokio tikro atitikmens ir yra tik įdiegtos proto iliuzijos. Perdėtas tikrovės propagavimas tarpusavio santykiuos reiškiasi kaip „etikečių klįjavimas“, kai už žodžių nenorima pamatyti daikto arba žmogaus ir užsispyrus laikomasi kalbos diktato. Iš tikrovės sugrįžus į realybę, išnyksta mito ir istorijos implantai, kurie sudaro civilizacijos ir santvarkos pagrindą, formuojant aukšto lygio kultūrinį psichovektorių, reikalingą didelių žmonių masių valdymui, kad jie nebūtų palaida individų minia, veikime neturinti organizuojančių psichinių formų.

Veikiamybė susijusi su mažosios sievos struktūra [Aš]-[daraui], kuri, iš priešingos pusės, susiduria su priešpriešiniu analogišku veikimu, galinčiu būti suvokiamame paviršiuje arba paslėptu metafizinėje gelmėje. Veikiamybė yra ribinė transcendencijos forma, kuri vis dar gali būti suvokiama jutimu arba protu, tačiau nesuformuojama į garsą ar regimą formą, bet galinti turėti kalbines formas, įtraukiant šią sritį į tikrovės aprėpties ribas. Pasaulyje tiek daug nedaiktiškų gyvenimą veikiančių veiksnių, kad šis jo pavidalas yra pagrindinis būties visumoje ir atitinka visą nematomą jo dalį. Veikia šiluma ir šaltis, šviesa ir tamsa, garsas, elektromagnetiniai spinduliai, atmosferos slėgis, gravitacija ir pan. Kaip pavyzdį paimkime sunkio jėgą: nežinome

gravitacijos realybės, nes ji anapus regos galimybių, tačiau žinome, kad ji veikia ir galime ją įtraukti į savo tikrovės arealą, paversdami savo kalbinio pasaulio dalimi. Kadangi tai svarbus reiškinys, saugantis planetos civilizaciją saugiamo kokone, atskiriančiame ją nuo kosmoso, ji tiria mokslas, norėdamas paversti ne tik folklorinės, bet ir mokslinės tikrovės dalimi. Su šiuo klausimu susijęs oro ir kosmoso transportas, sąveika tarp paviršiaus ir kosmoso civilizacijos. Todėl bandoma paaiškinti iš ko ta veikiamybė atsiranda, ir natūraliai atsakymas siejamas su akivaizdžiais objektais, susijusiais su regimais kūnais. Tai pat, jeigu šie objektai pasirodo nepakankami, kuriami gnostiniai kūnai, sudaryti iš logikos ir kalbos struktūrų. Apibendrinant, veikiamybės sritimi daugiausiai domisi mokslas, o kitos sritys, realybė ir tikrovė, labiau būdingos fenomenologinei filosofijai.

Pasukę tikrovės rodyklę, tai yra F / X , į vidinę pusę, turime egzistencializmo ir mentalinės fenomenologijos filosofiją, kurioje bandoma išspręsti subjektyvios sumatoriaus dalies klausimą, įsigilinant į tai, ką žmogus jaučia, junta, galvoja, kaip apibrėžia savo vidinį santykį su išorine tikrove. Šio santykio pagrindinis mediatorius yra kalba, apimanti visą vidinį mentalinį žemėlapi, kuriuo naudojantis žmogus aprašomas tiek savo kasdieniuose, tiek aukštuosiuose metafiziniuose būviuose. Kiekvienas vidinės mažosios sievos elementas turi savo išskleistą kalbinį žodyną, apibrėžiantį vidinės tikrovės teritorijos žemėlapi, kuris lengvai išrenkamas ir grupuojamas į reikalingas grupes. Žodžių išėmimas arba naujadarų pridėjimas reikalingas tikrovės horizonto siaurinimui arba plėtimui, kad žmogus galėtų pasakyti apie save ir kitus mažiau arba daugiau. Kaip ir priešingoje pusėje, čia yra tikrovė, kaip pats paviršutiniškiausias, bet ir svarbiausias, sluoksnis; po to eina, psichinė realybė, kuri daugiau domina tuos, kas nori pažinti save nepriklausomai nuo kalbos ir kultūros; ir galiausiai yra veikiamybės sritys, kuri jau susiliejęsi su neartikuluota pasąmone, iš kurios, kaip iš nematomos gelmės, išnyra vidiniai jausmų ir minčių sumatai, valdomi požemio jėgų, kurios yra S. Freudo psichanalizės objektas. Tai ir nematomos įgimtos struktūros, kurios niekada neįsipaviršina, ir panirę fenomenologiniai sumatai, kurie visą gyvenimą kaupiasi kaip giluminės psichinės nuosėdos.

Toks yra patikslintas ir perinterpretuotas mažosios sievos modelis, tinkamas naudoti tiek filosofijoje, tiek psichologijoje.

13. Elitinė išmintis

Dėl žinomų priežasčių F. Nietzsche'ės filosofija nebuvo išvystyta iki galo, tačiau mąstytojas paliko mums pakankamai informacijos, kad galėtume tai padaryti patys. Jo gyvenimas buvo gana trumpas, 56 metai, ir paskutinį dešimtmetį jis buvo nedarbingas. Nepaisant to, kad jam pritrūko laiko užbaigti visus savo suplanuotus darbus, mums išliko jo užrašai, iš kurių galima susidaryti vaizdą, kokia buvo jo Vakarų civilizacijos vizija jos visumoje. Jeigu yra neatsakytų klausimų, juos galima paimti tiesiai iš tikrovės, iš savo žinių apie pasaulį ir jame gyvenančius žmones. Viskas, kas buvo paviešinta jam esant gyvam ar tuoj po mirties – tik nedidelė dalis to, ką filosofas mąstė, ir galima sakyti, kad pagrindinio savo gyvenimo veikalo parašyti jis nesuspėjo. Tačiau tai galima padaryti patiems, nes išliko visa tam reikalinga informacija. Pirmas bandymas „užbaigti“ F. Nietzsche'ės filosofinę mintį buvo padarytas jo sesers E. Nietzsche ir draugo P. Gast, kurie, remdamiesi filosofo užrašuose rastu planu, sugrupavo jo minčių eskizus į logišką visumą, taip sukuriant knygą pavadinimu „Valia siekti galios“ (1901, 1906). Ši knyga, kad ir kaip ji būtų kritikuojama, yra finalinis akordas, parodantis kokia buvo jo, kaip filosofo, viso gyvenimo problema. Mūsų dienomis visą veikalo turinį priimta sugrąžinti į tas užrašų vietas, iš kur jie buvo paimti ir rodyti F. Nietzsche'ės mąstymą „autentiška forma“. Tačiau kad ir kaip mums tai nepatiktų, minėtame veikale nėra nieko, ko jis nebūtų mąstęs, o po to užrašęs savo užrašų knygelėse. Dėl šios priežasties laikau autentiškais abu vėlyvosios F. Nietzsche'ės filosofijos variantus.

Toliau paaiškinsiu, kodėl šią perspektyvą, nuo pabaigos į pradžią, laikau svarbia savo tyrinėjimuose. Paskutinis filosofo kaip mąstytojo kelio etapas, išlikęs jo juodraščiuose ir užrašuose, yra įrodymas, kad gyvenimo pabaigoje jis savo filosofijoje pasiekė juodojo drakono sintezės lygį, kuriame postuluoja naują Vakarų civilizacijos etapą, kurio autoriumi siekė būti. F. Nietzsche'ė laikau gyvenime vienu iš nedaugelio juodųjų drakonų, kurie padarė didelę įtaką Europos kultūrai ir ši įtaka stipriai jaučiama iki mūsų dienų. Tam, kad būtų šiek tiek aiškiau apie ką čia kalbu, priminsiu du civilizacijos tipus, kuriuos vadinu juodoju arba baltuoju drakonu. Kaip žinia, kiekvieno žmogaus sątvarą sudaro imanentinė ir transcendentinė dalis, kur MS yra sąmonės vidus, o DS yra išorė. Civilizacijos rangas priklauso nuo

to, kaip šie dėmenys sąveikauja: pradinė būseną yra pilna poliarizacija ir uždaras MS-DS santykis; tačiau bėgant laikui žmonės sugeba vis daugiau įtraukti, internalizuoti transcendencijos, kuri tampa vidine savastimi, lemiančia santvarką ir žmonių gyvenimo būdą, priklausančią nuo vadinamojo technologinio išsivystymo. Šie tipai yra juodasis ir baltasis drakonas, kur žodis „drakonas“ yra vaizdingas transcendencijos simbolis. Pagrindinis tarp jų skirtumas tas, kad juodasis drakonas, vystantis civilizacijai kaupia subjektyvias, kultūrinės psichovektoriaus formas, kurios susikaupia į milžiniškus paveldo kiekius, kurie remiasi „silpnąja“, arba menine, sąveikos su transcendencija forma, kurios pagrindinė priemonė yra kalba. Tuo tarpu baltasis drakonas, kaip tam tikra proto forma, sugeba atverti transcendentinius klotus tikru atvėrimu, ir proto turinys gaunamas „stiprusis“, arba techninis. Pažiūrėję į F. Nietzsche'ės doktriną, matome, kad jo kuriama pasaulio vizija atitinka juodojo drakono sąmonę, nes jame nepropaguojama techninė sąveika su juo, ir metodai atitinka „silpnųjų“ kategoriją, kaip pasakytume šiais laikais – kultūrinis psyopas.

Norint išskleisti šią mintį dar plačiau, reikia konkrečiai analizuoti filosofo teorijos turinį, kuris turi būti tiksliai suklasifikuotas pagal standartines filognozijos formules. Viena jų yra

MS – Teorija – Sophia – DS

Joje matome, kad santykis tarp MS ir DS turi dvi formas: kontemplicią, vadinamą teorija, kitur – pažinimu; ir praktinę, kuri yra sophia, arba gyvenimo išmintis. Jeigu imsime konkrečiai žodį „filosofija“, kuris reiškia „meilė išminčiai“, „išminties meilė“, tai akivaizdu, kad jis nurodo į antrą santykio tarp žmogaus ir realybės sandą ir turi praktinę orientaciją, tam tikrų, išmintingais laikomų, principų taikymą gyvenime, kurie turi apsaugoti nuo bėdų, nelaimių, katastrofų ir tragedijų, kurias atneša neišmintingas gyvenimas. Žinoma, išmintis pagrįsta teorinėmis žiniomis, tačiau jos nevertinamos, jeigu nepritaikomos gyvenime. Tęsiant šią mintį, galima apibendrinti, kad, nors ir ne visiškai, išmintis sutampa su morale, etika, kuri buvo labai svarbi filosofinių diskusijų tema Senovės Graikijoje. Išmintingas gyvenimas yra moralus arba doras gyvenimas, atsisakantis peržengti ribą tarp savęs ir kito, siekiantis pusiausvyros ir harmonijos, įsistatantis į saiko rėmus. Žinoma, ši klasikinė principą F. Nietzsche'ė su savo imoralizmo doktrina atmeta, tačiau bazė ir atskaitos taškas yra būtent

šis vertinimo matas. Kodėl filosofas renkasi tokį variantą paaiškinsiui toliau. Tam reikia prisiminti dar vieną formulę, rodančią, kur santykyje tarp Dvasios ir Pirmojo Įstatymo dedamas akcentas.

Dvasia – 1B Įstatymas – 1A Įstatymas

Kas yra dvasia iš ankstesnių tekstų turėtų būti suprantama – tai transcendentalinė žmogaus kryptis, kuri yra žmogaus subjekto, kaip atvėriančios substancijos, pamatas. Tuo tarpu Įstatymas yra tai, kas „įstatyta“ į dvasią kaip informacija, kuri suformuojama į kokybinių sumatų srautą. Taigi 1A yra objektyvus pasaulis, arba tiksliau gamta, gamtinis įstatymas; o 1B yra gamtos kuriama gyvybė, turinti fiziologinę ir psichologinę dalį, apibendrinamą žodžiu „instinktai“ arba vidinės, vitalinės žmogaus metafizikos Id, tariant S. Freudo žodžiais. Suprantama, kad F. Nietzsche'ė remiasi šiuo 1B Įstatymu, kuris pagrįstas gyvybės metafizika, prie kurios jis priėjimo ieškojo per vidinę žmogaus dalį, kuri sievos modelyje žymima A-B-C-E-F kompleksais. Arba, kitaip sakant, mąstytojo Teorija dalyje realybė suvokiama būtent šioje perspektyvoje ir šio žinojimo pagrindu jis kūrė savo filosofinę išmintį. Vedamas šios idėjos jis siekė sumenkinti objektyvų, žmogų kaip gyvūną išcentrinantį protą, nes toks protas veda prie gyvybės nuosmukio ir gyvenimo dekadanso. Pasak jo, žmogus, žalojantis savo instinktus, yra „sergantis gyvulys“, o tai propaguojanti civilizacija – priešiška gyvybei. Tai jis konkrečiai įžvelgė krikščionybėje, kurios pagrindinė institucija yra Katalikų Bažnyčia. Ji yra tas antstatas, arba Antrasis Įstatymas, kuris irgi turi dvi formas

Dvasia – 2A Įstatymas – 2B Įstatymas

Kitaip sakant, Antrasis Įstatymas turi teorinę dalį, 2A, kuri yra paveldo įsisavinimo ir savarankiškų apmąstymų išdava ir 2B arba praktinę dalį, kuri yra visas, civilizacija vadinamas, dirbtinis pasaulis, sukuriamas sumaniojo ir protingojo žmogaus: nuo visuomenės organizavimo formų, dvasinės kultūros, mitologijos, religijos, filosofijos iki sukurto meno, įrankių ir technikos pasaulio, atsirandančio kaip žmogaus veiklos padarinys. Kitaip sakant, tai priešprieša tarp gyvybės sferos ir technosferos. Gamtinis žmogus į protą įtraukdavo 1A gamtinį pasaulį, tačiau civilizuotas žmogus gyvena dirbtinėje aplinkoje ir jo protas formuojasi 2B Įstatymo pagrindu.

Taigi F. Nietzsche'ė siekė perprogramuoti civilizaciją žmonių protuose, tam, kad orientuotų ją į žmogaus gyvybinės šaknies puoselėjimą ir vystymą, kad protiniai implantai, 2A, neblokėtų vitališkumo ir gyvybingumo, pašalinant resentimento moralę iš kultūros, ir gyvybė nebūtų terorizuojama 2B civilizacinių institucijų, kaip Bažnyčia, krikščioniškos teologijos ir filosofijos katedros universitetuose ir visokios moralės inspekcijos bei policijos. Galiausiai jis siekė, kad iš visuomenės būtų išdiegti krikščioniški papročiai, kurie netinkamai ugdo žmones, verčia juos kentėti gyvūniškumo „nuodėmės kančias“, siūlant iliuzinį „apsivalymą“, kai jį tik sugadina ir susargdina. Visi šie pakeitimai buvo jausti į grandiozinį filosofo planą – perrašyti visą senąją Vakarų Civilizaciją, sugrąžinant ją prie graikiškų ir romėniškų ištakų, atgaivinant senąjį, aristokratinį modelį, su hierarchine luomine sankloda, antidemokratiška politine sistema, kurioje valdyti, dalyvauti politikoje turėjo teisę tik aukščiausias luomas, aristokratija. Nėgana to, jis žavėjosi ne nuosaikėmis, tiesioginės demokratijos arba respublikos politinėmis formomis, bet tomis vystymosi fazėmis, kur politinis elitas įgyja imperinį mastelį ir siekia visuotinio įsiviešpatavimo, kaip Aleksandro Makedoniečio imperija arba Romos imperijos ekspansija Europoje. Tai reiškia, kad iš vienos pusės F. Nietzsche'ė gyvybę aukštino, bet iš kitos pusės, teises suteikė tik elitui, o „menkavertė“ gyvybė jam buvo tik „didžiųjų siekių žmogaus“ priemonė. Elitas, jo galios begalinis augimas, jam buvo vienintelis dėmesio vertas tikslas.

Iš to, kas buvo pasakyta, seka, kad F. Nietzsche'ės praktika, išmintis yra priemonė elitinės žmonių rūšies sukūrimui ir jos maksimalios, megalomaniškos galios ekspansijos visatoje filosofijos paren-gimas. Šis elitas – tai ne protas, racionalumas, įrodymas, atmintis, faktologija, bet vitališkumas, gyvybė, instinktas, valia, jėga ir išorinės galios vis didesnis plėtimasis. Tam reikalinga maksimali sintezė, kuri išerdvina kultūrinės formas, paneigiant statišką jų būvį, ir vietoj to į sątvarą įveda tapsmą, laiką, istoriją, kuri vienintelė reali sąmonės būseną, kurios taikliausias apibūdinimas – viskas laikina, viskas praeina. Kultūra – tik laikina galios forma, atspindinti kažkokio momento galios kiekį, realizuojamą kaip politinė galia, suteikianti socialiniam audiniui stabilią formą ir auginanti valios viešpatuoti lygį ati-

tinkantį žmogaus tipą. Kiekvieno galios centro tikslas – sukurti aukštesnįjį žmogų, kad jis, kaip kultūrinis hegemonas, taptų žemesnių kultūrinių formų šeimininku ir valdovu.

Tokia tad yra F. Nietzsche'ės išmintis, iš kurios galima pasimokyti kaip funkcionuoja civilizaciniai psichovektoriai, kaip jie kuriami, kokios jėgos ir institucijos šiame procese dalyvauja.

II. Mažoji kelionė: Darius Mockus

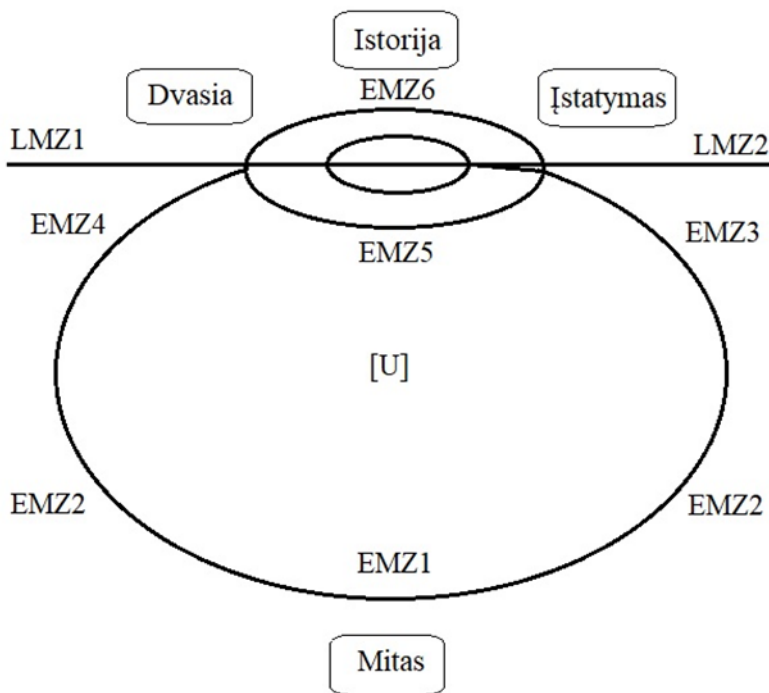
14. Devyni vartai – devynios metafizikos

Asmeninės egzistencijos devyni principai susiję su Uroboro devynių metafizikų sistema, naudojama tikrovės tyrimui ir esančia filozofijos pagrindu. Jie susiję su absoliučia tikrove, kurią galima suskirstyti į tokias šviesos-prieblandos-tamsos sritis: pasaulis yra šviesa, vidujybė yra prieblanda, o transcendencija – tamsa. Tos dalys, kurios susijusios su šviesa ar daline šviesa yra fenomenologinės, o kitos – metafizinės, skirstomos į įvairias sritis, priklausomai nuo erdvinės hierarchijos. Kalbant apie save, šviesa ir prieblanda – tai fenomenologinė zona FZ5 ir FZ6, o kitame ulume šios zonos yra EMZ5, EMZ6 ir LMZ0. Kiekvieno žmogaus egzistencijos centras yra FZ6, vadinama šviesos arka, kurios tikrovėje atveriamos įvairios metafizinės sritys, turinčios įvairų gylį tikrovėje. Jos skirstomos į erdvės – tai yra transcendencija ir laiko – tai daugiau vidinėje erčioje regima egzistencija. Taip pat, pagrindinis esinys tikrovėje yra kitas ulumas, kuris yra tokia pat egzistencija kaip ir aš, tik esanti metafiziniame užribyje, įtikrovinama išorine kalba.

Surinkti šią sistemą į vieną visumą galima schema, o paskui kiekvieną schemos elementą glaustai paaiškinant ir apibrėžiant. (žr. toliau)

Šią schemą glaustai aiškiname taip: tai Uroboras, kuris metaforiškai vaizduoja tikrovę, kurios centre yra pasaulį suvokianti sąmonė, iš vidaus bandanti paaiškinti jos paslaptį. Tam ji turi 9 kryptis, arba 9 metafizikas, dvi iš kurių yra laiko metafizikos ir keturios – erdvės metafizikos. Žiūrint iš vidaus artimiausios metafizinės zonos pavirsta į fenomenologines zonas FZ5 ir FZ6, kuriuose tyrinėjamas į dviasią įstatytas būties fenomenas, išryškinantis kai kurias anapusinės tikrovės savybes. Šis išryškinimas turi dvi kryptis: transcendentinę, arba materialią, išorę ir imanentinę, arba dvasinę, išorę. Šiame skyrelyje, nesigilindamas į metafizikų detales, paprasčiausiai išvardinsiu ir apibrėšiu visas turimas zonas, matomas iš kieno nors vidinės erčios perspektyvos.

Laiko metafizikos:

5 pav.

LMZ1 – praeities metafizika, kuri yra visa praėjusio uliame laiko atkarpa, iš kurios formuojama istorija;

LMZ2 – ateities metafizika, kuri yra būsimo uliame laiko atkarpa, visas ateities pasaulis, kuris aiškinamas futurologijos;

Laiko fenomenologija:

LFZ0 – yra dabarties momentas, kuris apima visą šviesos arką, kuri yra epizodinis informacijos sumavimo procesas, visuomet esantis betarpiškoje dabartyje.

Erdvės metafizikos:

EMZ1 – tikrovės centrinis klodas, kuriantis visatą;

EMZ2-A ir EMZ2-B – gamtinis tikrovės klodas, kuris yra kosmoso pagrindas, turintis materialią ir dvasinę kryptį;

EMZ3 – pirmapradės gyvybės metafiziniai klodai;
EMZ4 – sąmonės lauko metafiziniai klodai;
EMZ5 – įstatyme atsiveriantis pasaulis, kuris yra kitame uliume;
EMZ6 – įstatyme atsiverianti vidinė erčia, esanti kitame uliume.

Erdvės fenomenologijos:

EFZ5 – vidinis pasaulis, atsiveriantis mano uliume, įstatymas;
EFZ6 – psichinis pasaulis atsiveriantis mano uliume, antrasis įstatymas.

Baltojo drakono civilizacija ir baltojo drakono sąmonė yra tokia, kurioje vis labiau mažėja metafizinių zonų arealas, vis daugiau tikrovės paverčiama fenomenologija, kurios pagrindu ji gali gyventi daug tikroviškesnį ir didesnį veiklos mastą turinį gyvenimą. Metafizika reiškia, kad nėra tikrovės, žinojimo būseną apribota horizontu, o jeigu jis peržengiamas, tai gaunamos tik kalbinės informacijos tikėklės, kurios dažnai būna fantazijos ir sąmokslų teorijos. Kai jos įgyja kultūrinį ir civilizacinį mastelį, tampa mitais, aiškinančiais kas yra anapus horizonto, kokioje nors metafizinėje karalystėje. Naujausia mada tokius mitus vadinti mokslu, absoliučia tiesa ir reikalauti besąlygiško paklūsimo. Perteikiant tą patį kita forma, kiekvieno užverto tiesioginiam suvokimui uliumo metafizinė ir fenomeninė sandara yra tokia:

U [EMZ1] [EMZ2-A] [EMZ2-B] [EMZ3] [EMZ4] [EFZ5] [EFZ6]
[LFZ0] [LFZ1] [LFZ2]

EMZ1 – žmogaus teologija;
EMZ2 – žmogaus fizika;
EMZ3 – žmogaus biologija;
EMZ4 – sąmonės fizika;
EFZ5 – politinis / geografinis žemėlapis;
EFZ6 – žmogaus kognityvinė psichologija;
LFZ0 – žmogaus egzistencija;
LFZ1 – istorija;
LFZ2 – ateities projektas.

Visa tai yra filognozijos teorinių ir praktinių disciplinų sistema, kuri ateityje bus naudojama šių sričių plėtojimui, vis labiau vystant filognozų asociacijos veiklą, gilinant šio naujo metodo dovanojamas žinias. Šiuo metu pateikiamas tik bendras modelis, kuris ateityje dar bus išplėstas, renkantis kertines sritis, susijusias su mano praktiniu darbu, kuris bus antigravitacijos sferoje. Konkrečiai šiam klausimui visi dalykai tiesiogiai nereikalingi, tačiau juos svarbu žinoti tam, kad būtų tinkamas kontekstas, į kurį įrašomas technologinis proveržis. Kontekstas turi būti ir asmeninis, kuris susijęs su mano asmenine devynių vartų doktrina ir visuotinis, kuris apima civilizacinės dimensijas pasaulio valstybėse. Visa sistema susijusi su teorinės sintezės sąmonėje galimybėmis, kurioje pamatoma daugiau anapusinės realybės negu sugeba įprastinis žmogus, tam kad būtų galima suprasti tiek kosmines, tiek gamtines, tiek biologines tokio įvedimo priemones ir jų pasekmes. Techninė sintezė jau naudojasi surinkta informacija ir bando susieti ją tikrovėje tokiu būdu, kad įvyktų technologinis proveržis, būtų sukurtas dinaminio elemento principo išradimas ir inžinerinis realizavimas. Išvardinti uliumo elementai visi susiję su naujovės į transcendentinę hipostratą įvedimu, nes reikia atsižvelgti į kiekvieno jų saugumo reikalavimus. Kadangi tai ateities planas, jis nėra apibrėžtas ir determinuotas, vadinasi yra tik galima tikrovė, priklausanti nuo daugelio aplinkybių. Pagrindinė jų yra egzistencijos laikinė struktūra, žymima LMZ0, kuri yra sąmonės didysis Dabar, atveriantis tik tiek tikrovės, kiek yra leidžiama egzistencijos rango, kuris yra dievų ir atsiskyrusios civilizacijos archontų valdžioje. LMZ0 turi tris pagrindines pradžioje minėtas būsenas: šviesos, prieblandos ir tamsos, kurios turi tokius archetipus. Šviesa – diena ir naktis; prieblanda – būdravimas ir miegas; ir tamsa – paslaptis ir apreiškimas; iliuzija ir apokalipsė; juodasis drakonas ir baltasis drakonas.

Egzistencinis uliumo sandas LMZ0 yra labiausiai susijęs su dvasia ir yra tik gryo plotinio laiko sumato suvokiny, iš kurio išimtas visas Įstatymo turinys, trukdantis savo egzistenciją suvokti kaip grynąją dvasią. Prie jo galima pridėti planetos geografiją ir istoriją, kuri įveda į egzistenciją civilizacijos iliuziją, o galima siekti apsisavalyti, išsigryninti ir pakelti savo sąmonę į aukštesnį egzistencinį lygmenį, kuris neprisirišęs prie šio laikino materialaus ir dvasinio pasaulio, nes jis praeis ir iš jo absoliutumo iliuzijos liks tik šešėliai ir pelenai. Šios būsenos buvo svarbios įvairiems dvasiniams vadovams

ir lyderiams, atradusiems galimybę gyventi pasaulyje kitokiu, ne gyvūniniu būdu ir norėjusiems šia savo žinia pasidalinti su kitais. Tiems, kam lemta tekstus ir kitus kūrybos dokumentus suranda ir gali iš jų semtis išminties savo egzistencijoje. Ta išmintis susijusi su tamsos pasauliu, kuris reiškiasi kaip nematomas veiksmas; prieblandos pasauliu, susijusi su dvasiniais intensyvumais ir formomis; ir šviesos pasauliu, kuris yra ekstensyvi laisvės erdvė, skirta reikštis dvasios troškimams ir norams. Tačiau svarbiausias LMZ0 bruožas yra tas, kad egzistencija yra laikina, prasideda gimimu, sąmoningumo išsivystymu ir baigiasi mirtimi, kuri užbaigia šiapasaulinę egzistencijos kelionę. Šios kelionės bruožas tas, kad joje kaupiasi gyvenimo patirtis, žinių bagažas, vystosi metafizinės zonos, iš nežinojimo būsenos pereidamos į žinojimo, taip sąmonei pamažu įgaunant civilizacinę formą, kurioje skleidžiasi laikinas gyvenimas. Jis apibrėžiamas socialiniu statusu, turtu, valdžia, galia, nuo kurių priklauso, kaip ta civilizacinė forma įtakoja valstybes, kokias jose propaguoja santvarkas ir taip toliau. Pavyzdžiui, mano pasaulėžiūros pagrindinė forma, formuojanti mano politines pažiūras, yra liberalizmas / libertarizmas, kuriuose ginamos įvairios žmonių laisvės, kurių ištaka yra metafizinė žmogaus laisvė, realizuojama egzistencijoje. Kadangi ji yra sudėtinė žmogaus sampratos dalis, ji, valdant žmones, neturi būti paminama ir ideologiškai deformuojama.

15. Sątvaro teorija

Greičiausiai, žmogui aktualiausia filognozijos tema yra jo vidinio pasaulio analitinis paaiškinimas, parodantis, kas jis yra realybėje, koks transcendentinis gyvybės principas, kas yra mirtis ir koks po mirties jo laukia likimas. Žinoma, galutinio atsakymo į šiuos klausimus filognozija neturi, tačiau kai kurios užuominos sątvarologijoje jau išryškėjo. Tad galima rinktis tikėti viena kuria nors versija, priklausomai nuo to, ko žmogus tikisi po mirties, žinant, kad gyvenimas nebus amžinas ir ji, anksčiau ar vėliau, vis tiek ateis. Mirties klausimas neatsiejamas nuo gyvenimo ir gyvybės klausimo, nes tai sudėtinė gyvybės dalis, ženklinanti ją neatšaukiama lemtimi, tai yra pabaiga. Žinant kokia žmogaus pabaiga, galima atitinkamai planuoti gyve-

nimą, kad jis nepavirstų į kvailystę. Tad norint suprasti, kas yra žmogus reikia prisiminti Uroboro galvinės dalies struktūrą, kuri yra svarbiausias fundamentaliosios sątvorologijos skyrius:

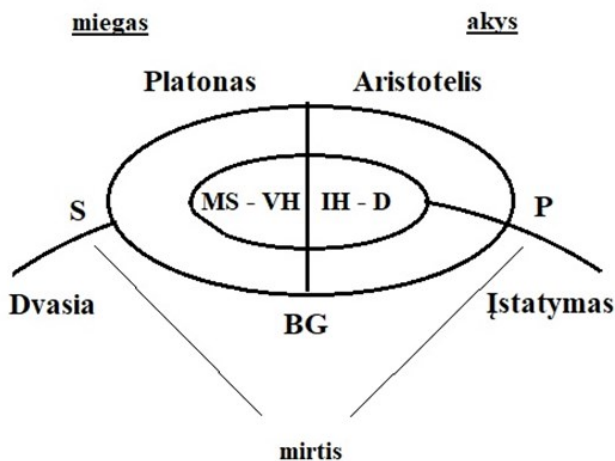
Dvasia – S [BG (PL – MS – VH <> IH – D – AR)] P – Įstatymas

S – sumatorius
BG – bendroji gaublė
PL – platoninė sąmonė
AR – aristotelinė sąmonė
MS – mažoji sieva
D – pasaulis
VH – vidinis homunkulas
IH – išorinis homunkulas

Dvasia ir Įstatymas yra krašutinės realybės, kurios išsidėsčiusios sątvoro paribiuose, tiesiogiai beveik nesuvokiamos, bet pasiekiamos intelektine intuicija. Dvasia tai tam tikra dvasinė substancija, kuri yra pasislinkusi į subtiliųjų laukų pusę ir yra atsakinga už informacinio proceso smegenyse vykdymą, kurio metu ji susiejama į plotinių sumatų kompleksą sumatoriuje. Galima jos egzistavimu abejoti, tačiau naudojant mano schemą, jos postulavimas yra neišvengiama loginė būtinybė, kuri, beje, stebima viduje kaip transcendentalinis sąmonės pagrindas objektų suvokime. Dar vienas jos apibūdinimas, šį kartą jau filosofinis, yra atveriančioji / siejančioji būtis, sietuva. Tuo tarpu Įstatymas ateina iš priešingos pusės, ir yra tai, kas įtraukta į vidų kaip į vaizdą suformuojama informacija, kitaip – introjekcija. Įstatymo pilna giluminė apimtis yra visa visata, tačiau kalbant konkrečiai apie žmogų, šioje realybėje gamtos sukuriamas materialus, gyvūninis žmogaus kūnas, įtraukiamas į sietuvą kaip išorinis ir vidinis homunkulas. Jame yra dvi funkcijos: mechaninė, tai fizinis kūnas ir mąstymo, tai mentalinis kūnas, vadinamas mažąja sieva. Tai rodo, kad materialus įstatymas skyla į pasaulio dalį ir į mąstymo dalį, kuris kyla iš biologinio mąstymo organo, esančio smegenų struktūroje. Visa ši struktūra yra dvasinėje sietuvoje, bendrojoje gaublėje, kuri atsakinga už informacijos suvokimą ir dalinama į dvi dalis, dvi sąmones: platoninę bei aristotelinę.

Platoninė gaublės dalis suvokia vidinį žmogaus pasaulį, jo mažąją sievą: kaupiasi atmintis, susiformuoja asmuo ir savimonės sugebėjimas. Tai ne materialus pasaulis, koks matomas akimis, bet pagrįstas vidine gnostine smegenų substancija, kuri ne neuromorfinė, bet energomorfinė arba net psichomorfinė, tai yra sudaryta ne iš įprastos mendelejevinės substancijos, bet iš daug tolesnio laukų junginio substancijų spektre. Tai, kas matoma akimis, yra daugiau neuromorfinis lygmuo, o iš mąstymo vidaus atveriamą energiją ir psichę. Tačiau tai dar ne dvasinis pasaulis, nes ateina iš Įstatymo, pagrįsto organine gamta ir joje vykstančiu bioenergetiniu procesu. Šiam procesui susijungus su sumatoriumi, gaunamas mentalinis „kondensatas“, turintis informacinių morfizmų išpūdį, kurie įdeda į subjektą realybės supratimą, sugebėjimą orientuotis ir veikti pasaulyje. Ši platoninė sąmonė turi būdravimo ir miego būseną, kurią valdo tam tikras smegenų viduje esantis mechanizmas, vadinamas miegu. Galima bandyti vertinti, kuri pusė vykdo miego įjungimo mechanizmą: Įstatymo procesas ar sumavimo. Materializme įprasta manyti, kad sumavimas nutrūksta tada, kai organas nustoja tiekti energiją. Kita vertus, aristotelinė dalis yra vadinamasis sensoriumas, kuris turi vaizdo ir garso pagrindinius išorinius modalumus. Jame atsiveria išorinis homunkulas, vadinamas akių kūnu, kuris yra svarbi savo tapatybės dalis, formuojanti vertinimą, kas aš esu. Tai yra asmenybė ir sumatorius save tapatina su savo pirmapradžio kūno sumatine projekcija ir žino, kad jis yra arba vyras, arba moteris, vaikas, suaugęs arba senolis. Ši struktūra turi šviesos ir tamsos būseną, kuri valdoma kūno akių mechanizmu, kur, nuleidžiant ar pakeliant akių vokus, galima reguliuoti EM signalo patekimą į smegenis. Naudojantis šiuo mechanizmu tamsinama arba šviesinama aristotelinė sąmonės dalis, pavyzdžiui saugant akis nuo stipraus šviesos šaltinio arba norint pasinerti į platoninį minčių, vaizdinių, fantazijų arba atsiminimų pasaulį. Natūraliai ši būseną atsiranda naktį, kai dingsta dangaus šviesulys ir stoja tamsa, vadinama siena. Sąmonei lieka vidinis pasaulis, kuris irgi išnyksta panirus į miego būseną, įvedančią į sapnų karalystę. Išnykus sumavimo procesui lieka veikti vienintelė sistema, kuri vadinama gyvybe, pagrįsta kūno organų nematomu funkcionavimu. Pažeidus organus, išnyksta gyvybė ir nelieka šviesos nė vienoje sąmonėje.

Šį principą galima pavaizduoti toliau parodyta schema.

6 pav.

Įdomiausias klausimas – kas yra mirtis gyvybėje ir kas po jos lieka? Atsakymas į šį klausimą priklauso nuo to, kaip aiškiname žmogaus sandarą: ar laikomės dualizmo, ar monizmo teorijos; ir koks kiekvieno jų interpretavimas. Tarkime laikomės monizmo. Jis gali būti materialistinis ir dvasinis, tai yra, jeigu pagrindine kryptimi laikome materialaus Įstatymo pusę, o sumatorių – tik materialu procesu, tiekiančiu energiją į sąmonės kūrimo mechanizmą, tai yra materialistinis monizmas. Priešingai, jeigu laikome, kad pirminė yra dvasinė substancija, o Įstatymo vaizdas – tik jos kuriama iliuzija, tai idealistinis arba dvasinis monizmas, kuris laiko, kad dvasia palaiko materialaus kūno egzistenciją, tiekdamą jam dvasinę energiją ir kai jos tiekimas nutrūksta, kūnas miršta, o dvasia išsivaduoja. Atitinkamai dualizmas irgi gali būti materialistinis ir dvasinis, priklausomai nuo to, kam sątvare teikiama pirmenybė. Yra du variantai: dvasia gali egzistuoti be materialios energijos ir kai nutrūksta jos tiekimas, ji pereina į nepriklausomą nuo materialaus kūno egzistenciją. Kitas variantas, kai dvasia be materialios energijos ir informacijos neegzistuoja kaip gyva substancija ir po mirties išlieka, jeigu ji nėra tik būseną, materialios nesąmoningos formos. Čia galima kelti dar vieną klausimą: dvasia kaip gyvas procesas yra pirmą kartą substancija ar daugiau kokio nors proceso dėka atsirandanti būseną? Tai svarbiausias sątvarelogijos klausimas, nuo kurio atsakymo priklauso, kas yra žmogus: tik materialus gyvūnas ar kažkas daugiau?

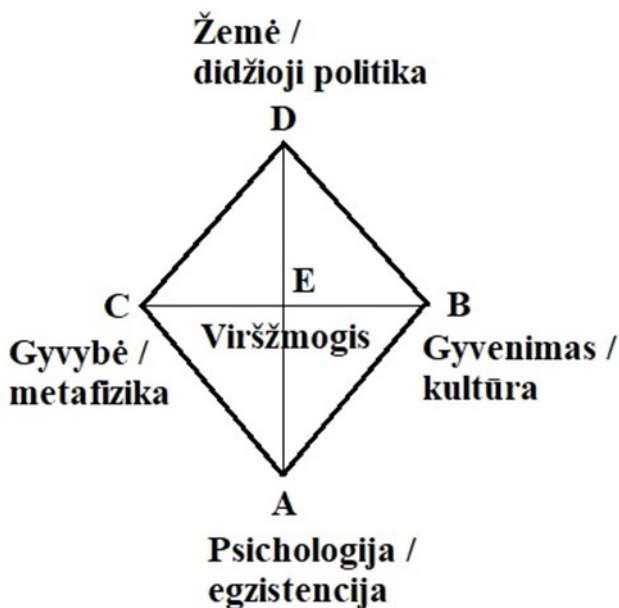
Jeigu dvasia yra substancija ir joje vykstantis siejimo procesas turi ne vien materialią, bet ir nematerialią formą, galimas gyvenimas po mirties, kurį vadinu didžiąja kelione. Kaip yra iš tikro priklausoma nuo to, kokios substancijos įeina į pirmąją žmogų sudarantį spektrą. Šis spektras gali būti gana siauras, pasislinkęs į materialią pusę, kuri mūsų realybėje išaiškinta kaip Mendelevjevo atrasta atominė substancija. Darvinizme žmogus suprantamas kaip iš organinės atominės substancijos ir fiziologinių procesų jame sudarytas gamtinis gyvūnas. Tačiau seniai akivaizdu, kad norint paaiškinti sumatorių, reikia kitokio stiliaus substancijos, kuri neturi išorinių kietumo, tankumo, masyvumo, jėgos savybių, bet yra subtilesnio stiliaus, galbūt sudarytos iš smulkesnių kvantų ir turinčios daugiau informacinės negu energetinės savybės. Šias savybes galima vadinti holografinėmis, nes jos į poveikį reaguoja ne niutoniniu atoveiksniu, bet kuriant morfizmus ir juos susiejant suvokimu. Šį sugebėjimą viename iš „Filognozijos pradmenų“ tomų pavadinau ontologinėmis būsenomis substancijoje arba ontologinėmis hologramomis. O grįžtant prie klausimo, ar didelė tikimybė, kad dvasia yra savarankiška ir nuo materialios energijos nepriklausoma substancija, galinti turėti pomirtinę egzistenciją po disociacijos su kūnu, galiu pasakyti tiek: orientacinė perspektyva, kad žmogus dvasinis – geriausia gyvenimo organizavimo priemonė, subalansuojanti šiaupinę ir anapustinę būseną į pusiausvyrą, moko saiko ir santūrumo, išvaduoja nuo isterinio *carpe diem* gyvenimo stiliaus, kuriame žmogus bando kiekvieną akimirką gyventi taip, lyg ji būtų paskutinė.

Iš to seka, kad galimos dvi pagrindinės orientacijos filosofijoje: pabrėžti Platono sąmonę, Platono tikrovės kryptį, renkantis vadinamąjį idealizmą; ir vystyti Aristotelio sąmonės perspektyvą, kuri orientuota į išorę, realybę, daiktus, renkantis vadinamąjį materializmą. Akivaizdu, kad filognozijoje nesirenkama nė viena šių krypčių, bet vystoma bendra universali sątvoro teorija, vystant sątvorologijos korpusą.

16. F. Nietzsche'ės gyvybės metafizika

Filosofijos istorijoje F. Nietzsche'ė yra žinomas kaip autorius, turėjęs pretenzijų pakeisti Vakarų Europos civilizacijos psichovektorių, apvalant jį nuo krikščioniškos mitologijos ir teologijos, kuri, jo

F. Nietzsche'ės filosofijos principai

7 pav.

manymu, stabdo Europos iškilimą ir neleidžia jai tapti planetos šeimininke. Krikščionybės kertinis akmuo yra transcendentinio Dievo idėja, kurio garbinimu turi užsiimti žmogus, šiame garbinime matantis savo gyvenimo prasmę. Tuo tarpu F. Nietzsche'ės noras buvo, kad tokiu pagrindu taptų gyvybė, kurios išaukštinimas, jo manymu, vienintelis žmonių rūšies tikslas. Tam reikia pašalinti visas metafizinę ideologiją propaguojančias institucijas, pirmiausiai Bažnyčią, ir iš jų priespaudos išlaisvinti gyvybę bei gyvenimą. Kadangi tai susiję su nihilizmo įsigalėjimu, pereinant destrukcijos, tarpinį ir naujos pradžios etapus, kol protuose įsiviešpataus nauja, gyvybės metafizika, vadinama valios viešpatauti doktrina. Filosofas buvo ne tik antiteologas, bet aršus antimetafizikas, anapusinį pasaulį laikęs „pasaka“, sukurta mulkinti liaudį, o tikru pasauliu esąs šis, regimas pasaulis, kuriame turi skleistis nuo savo gyvybės šaknų neatitrūkęs gyvenimas. Pagrindiniai F. Nietzsche'ės idėjų bruožai yra psychologizmas, biologizmas ir istorizmas, sujungtas su grandiozinėmis viršžmogio ir di-

džiosios politikos idėjomis, kuriose buvo propaguojamas paneuropizmas ir europietiškas globalizmas, europietiškos planetos, Žemės, idėjose.

Visos šios idėjos apibendrinamos brėžinyje, kuris paskui bus paaiškintas papunkčiui.

Šį filosofinį modelį galima įvairiai modifikuoti, tačiau aš laikysiuosi pateikto varianto, kuris pats paprasčiausias ir elementariausias, susijęs su istorijos ir civilizacijos sigilu. Tai yra rombas, turintis raide pažymėtą kampą, atstovaujantį kokią nors filosofinę perspektyvą ir susijusį su šią perspektyvą išskleidžiančiais kūriniais. Visuotinai žinomas faktas, kad F. Nietzsche'ės knyga „Taip kalbėjo Zaratustra“ yra centrinis filosofo veikalas, kurį galima asocijuoti su pavaizduotu rombu, kurio kampai atitinka kurią nors knygos dalį iš penkių. Viršmoguiui, skirta pratarmė yra E taškas, rombe esantis centre, nes į šią idėją suvedamos visos kitos idėjos; pirma dalis yra A, skirta psichologinei viršmoggio ir paskutiniojo žmogaus analizei; antra dalis yra C, skirta valios viešpatauti metafizikai, kuri analizuoja gyvybės pamatus, galinčius būti tvirtais ir sugriuvusiais, nuo ko priklauso ar gyvybė kuria kylančią, ar smunkančią gyvenimo liniją; trečia dalis yra B, kuri kalba apie amžino sugrįžimo idėją, kuri yra laiko / istorijos mitas, pagal kurį viskas sugrįžta į tą patį tašką, viskas kartojasi ir kiekviena akimirka turi begalinį, neišsemiamą istorinį gylį; ir paskutinė, ketvirta dalis yra D, kur kalbama apie paskutinįjį žmogų, Žemės istoriją, kuri, pasiekusi kraštutinį tašką, pereina į naują erą, skelbiamą F. Nietzsche'ės, Zaratustros vaidmenyje.

A. Psichologija / egzistencija

Pagrindinė filosofo idėja šioje kategorijoje yra komandavimo afekto psichologija, valia viešpatauti, galinti būti silpna ir smunkanti arba stipri ir kylanti. Šis valios stiprumas arba silpnumas kyla iš pamatinio gyvybės instinkto, kuris reiškiasi kaip stipri arba silpna psichika, ją suprantant kaip charakterį ir afektą, atsisakiusį racionalumo ir vietoj racionalizavimo tik įsakinėjantį ir komanduojantį kariuomenės stiliumi. Taip susikuria socialinė valių hierarchija, suorganizuojanti gyvybę į galios centrą, kuriam tapus valdovo tipu, jis tampa teritorijos šeimininku. Nuo to priklauso ar natūra yra aristokratinė, ar ne, skirta valdyti ar paklusti. F. Nietzsche'ės manymu, galios vystymas yra

pagrindinis gyvybės siekis, įrašytas į jo gyvybinį instinktą, kuris padaro save ir savo perspektyvą tikrovės centru. Šiai valiai pradėjus kurti vertybes, pirmiausiai bandoma perinterpretuoti tikrovę, kuriant jos mitologinį gnostinį kūną, tampantį tikrovės valdymo instrumentu, kurioje iš pradžių žmogus tik tarnauja, o paskui tampa tikru valdovu ir šeimininku. Tam, kad ši galios projekcija įsitvirtintų ir laike, kuriamas kalendorinis istorijos projektas, kurio tikslas – politinių tikslų pratęsimas iš asmeninės į kolektyvinę dimensiją, peržengiančią vieno žmogaus mastelio gyvenimo planus į tūkstančių metų trukmės projektus.

B. Gyvenimas / kultūra

Ši perspektyva atspindi valios viešpatauti kultūrinę ir politinę realizaciją, kurios pagrindinis tikslas – aukštosios kultūros ir aukštosios politikos projektas, turintis imperinį charakterį, atspindį bendruomenės organizuoti gebančią valią ir intelektą, kuriamą įvairių tipų genijų. Laike visas kultūrinis paveldas įvaldomas istorijos gnostiniame kūne, kuris rodo kultūrinių galios centrų išsidėstymą, tipologiją, charakterį ir istorinės raidos procesą. Čia vėlgi propaguojamas hierarchinis, aristokratinis visuomenės modelis, kuriame išskirtinės asmenybės, genijai yra pirmuomenė, valdanti socialinį fundamentą savo imperiniame gyvybės projekte. Kadangi pats F. Nietzsche'ė buvo filosofas, šiame pasaulyje jis išskirtinę reikšmę teikė ateities filosofui, kuris turi būti įveikęs visas ankstesnių šimtmečių kvailystes ir propaguojantis naują, F. Nietzsche'ės apibrėžtą, *Imperium Europeanum* viziją, pastatytą ant gyvybės ontologijos, esančios jo civilizacijos modelio metafiziniu centru. Aukščiausiu šios vizijos tašku turėjo būti amžino sugrįžimo istorijos archetipinė struktūra, kuri filosofo planuotą istoriją turėjo uždaryti į begalinį ratą.

C. Gyvybė / metafizika

F. Nietzsche'ės filosofijoje psichologijos metafiziniu centru yra gyvybinė galia, įvardijama kaip fizikinės, metafizinės valios sklaida, gamtoje kurianti gyvybę ir esanti jos pagrindiniu psichologijos bruožu. Tai reiškia, kad Dievas žmogui kaip gyvybei yra ne kažkokia abstrakti idėja, bet kuriančioji gamta, gimdanti gyvybę ir jos pirmiau-

jančią rūšį, vadinamą *homo sapiens*. Tačiau filosofijai užtenka suprasti šį pagrindinį gyvybės dėsni – stiprios ir silpnos valios – ir žinoti kokia yra psichologinė šios valios realizacijos vidinė ir išorinė morfologija, pagal F. Nietzsche'ės apibrėžtą galios centrų vertinimo modelį, pasireiškianti gamtoje, gyvybėje, visuomenėje, kultūroje, politikoje. Šioje morfologijoje yra liaudies sluoksnis, kuris sudaro organizacijos bazę, toliau aukštesniojo žmogaus tipas, kaip aristokratinis žiedas tautoje, imperijoje ir viršžmogis, esantis visos šios galios formos lyderiu, turinčiu teisę kurti civilizacijos strategiją, vairuoti žmonių į savo pasirinktą ateitį. Pagal šį skirstymą atitinkamai skirstoma ir valia: į eilinių gebėjimų, aukštesniųjų gebėjimų ir elitinių gebėjimų.

D. Žemė / Didžioji politika

Sujungus visas šias filosofines idėjas į visumą ir suprojektavus jas į Žemės vaizdinį, žmonijoje kuriantis centrinei grupei, šiuo atveju *Imperium Europeanum*, kuri savo pagrindiniu uždaviniu mato tapti Žemės Valdovais, jis tampa pagrindiniu užkariavimo objektu. Tam reikalinga, žiūrint iš viršaus, teisinga gyvybės metafizika, aukštesnioji kultūra ir politika, bei viešpatauti gebanti psichologija, pagrįsta galios afektu, kuris sugeba būti žemesniojo tipo valdovu. Vakarų civilizacijos pavelde turime tokius didžiosios politikos atvejus:

- 1) Aleksandras Makedonietis,
- 2) Cezaris,
- 3) Kryžiaus karai,
- 4) Napoleonas,
- 5) Hitleris,
- 6) *Imperium Americanum*.

Dabartiniame etape, nors Vakarų Europa ir vienijasi, jos galia ganėtinai nusilpusi ir ji stato ne ant karinės mašinos, kaip JAV, bet ant kultūros ir ekonomikos pamato, siekdama tapti aukštesniojo tipo žmogaus realizacija per aukštąją kultūrą ir didžiąją politiką. Kodėl taip yra – suvokti gana nesunku, nes praeityje, karinėse avantiūrose, turėta skaudžių patirčių, kurių nesinori kartoti ir norisi pabandyti viešpataujančia civilizacija tapti minkštosiomis priemonėmis.

Nors F. Nietzsche'ės projektas pirmu bandymu nebuvo pilnai sėkmingas, ir A. Hitlerio avantiūrą galima laikyti greičiau „nyčės

beždžione“, o ne jo tikru pasekėju (ir ne vien todėl, kad jis pralaimėjo karą), F. Nietzsche'ės filosofija ir toliau viešpatuoja Vakarų Europoje slapto viešpatavimu, kurioje ji išplito įvairiomis performuluotomis ir nužodintomis formomis, pakeičiant fasadą, bet loginiame ir metafiziniame lygmenyje propaguojant tas pačias idėjas. Ši filosofija – svarbus šaltinis ir filognozijos modelyje, ypač tuo, kad ragina gyvybę daryti metafiziniu ontologijos centru, ypač techninės civilizacijos beprotiškuose eksperimentuose ir transhumanizmo plėtroje.

17. Aukštesnysis žmogus

Gyvūno sąmonės išsivystymo lygis priklauso nuo to, kokio gylio jo sietuva, kiek jis sugeba semti tikrovės. Paprastai lygis nustatomas pagal išorinius požymius, sugebėjimus ir rezultatus, tačiau tai ne visuomet patikimas kriterijus, nes vidinis išsivystymas gali būti nesireiškiantis išorėje arba jeigu reiškiasi, tai labai sumažintu lygiu. Šią atveriančios ir atveriamos būties santykio problemą galima formalizuoti, Urobora pagrindu sukuriant vertinimo principą, kuris aprašo pirminio įstatymo gylio vertinimą ir iš jo išvedamų išvestinių įstatymų išsivystymo lygį. Taip galima klasifikuoti gyvos būtybės dvasinį rangą, vertinti ar civilizacija toli pažengusi, ar ne. Šiuo metu planeta yra ant slenksčio, kurį peržengus pateksime į tokią civilizacijos pakopą, kurios suvaldyti be išvystyto intelekto ir metodų nebus įmanoma. Todėl turi būti keliamas sąmonės išsivystymas, gerinamas žmonių supratimas. Nors dvasios lygių yra daug, šiame skyrelyje išskirsiu du tipus – pirmą ir antrą, – kurie žymi dvi Žemės rūšis arba porūšius, labiausiai išsivysčiusios gyvybės kategorijoje. Pirmasis porūšis yra tikri Žemės valdovai, formuojantys civilizacijos principus, turintys pažangias technologijas, o antrasis – jų vadovaujami mokiniai, kurie yra pirmosios rūšies padėjėjai ir pagalbininkai. Tarp jų skirtumą galima apibrėžti kaip skirtumą tarp kūrybos ir gamybos.

Pagrindinė forma, kurioje aprašomas sąmonės lygis yra tokia:

[Dvasia] [Išvestiniai įstatymai] [Pirmasis įstatymas]

Šią formą sukiekybinus, galima skaičiuoti kiek atveria pirmasis įstatymas, tarp 0 – 100 proc. Nulinis procentas būtų visiškai sensorinis

aklumas, kuris turi tik dvasinę formą, kurioje nekuriamas joks tikrovės vaizdas; tuo tarpu šimtas procentų yra dieviška dvasia, kuri mato visą tikrovę ir žino šios tikrovės visas paslaptis: iš kur ji atsirado, kur link juda ir kokia jos paskirtis bei tikslas. Kiti variantai yra tarpiniai, rodantys kokio egzistencinio rango gyva būtybė, galinti būti nuo primityvaus gyvūno, kaip kirmėlė ar musė, iki išsivysčiusio, kaip liūtas, žirgas ar primatas. Žmogus kaip *homo sapiens* ir *homo rationalis* – labiausiai išsivystęs ir šiuo metu dalinamas į du porūšius: sumaniųjų ir protingųjų. Tai ne toks akivaizdus dalykas gyvenant žemutiniame planetos sluoksnyje, tačiau visi, kas susiję su atsiskyrusia civilizacija, žino, kad skirtumas ne išgalvotas, o realus. Tai, žinoma, nereiškia, kad *homo sapiens* – žemo lygio, tai reiškia, kad pirmas porūšis – dar labiau pažengęs ir ne tik savo žiniomis, bet ir giliosiomis sątvaro struktūromis. Formulėmis tai išreiškiama taip:

I porūšis – [Dvasia] [Išvestiniai įstatymai] [Pirmasis įstatymas] – 20 proc.

II porūšis – [Dvasia] [Išvestiniai įstatymai] [Pirmasis įstatymas] – 10 proc.

Kiekvieną elementą galima aptarti atskirai, pradedant nuo dvasios. Dvasia yra juodoji liepsna, ta pirminio klando substancija, iš kurios sudarytas amžinasis žmogaus kūnas. Pirmasis įstatymas yra vadinamoji Uroboro uodega, kuri yra įstatoma į dvasią, taip suformuojant sąmonėje gyvybei ir gyvenimui reikalingą fundamentą, kuris lietuvių kalboje vadinamas gamta. Tai natūralus pasaulis su natūralia gyvybės sfera, susidedantis iš įvairių gyvybės formų ekosistemų, gyvenančių darnoje ir simbiozėje. Išvestiniai įstatymai sukuriama vykdant šio pirminio įstatymo teorinę ir techninę sintezę, kuri į natūralią aplinką įveda antrąją ir trečiąją įstatymą. Antrasis įstatymas yra kosmologinis mitas, iš kurio kuriama arba silpnoji, arba stiprioji sintezė, juodojo arba baltojo drakono civilizacija. Pirmasis įstatymas sąveikauja daugiausiai su dvasia, dvasinėmis mąstymo formomis, kurios yra tiesiogiai su tikrove susiję suvokimai. Antrasis įstatymas sąveikauja su kalba, ritualais, simboliais, kultūriniais reikmenimis, kurių prasmės įstatomos į protą, vadinamą rišliu. Ir trečiasis įstatymas yra sąveika su technine aplinka, visa dirbtine kultūro- / technosfera, kurios „pras-

mės“ irgi įstatomos į rišlį, bet dabar jau techninės pakraipos, valdomos matematikos ir logikos. Taigi dabartinė antrojo porūšio civilizacija yra paremta kompiuterio ir ryšio priemonių technologijomis, kurios protą formuoja socialinių tinklų, daiktų ir žmonių interneto kultūra. Žinoma, naudojamos ir senesnės kultūrinės formos, bet beveik viskas suskaitmeninta, perkelta į tinklą. Visa tai sukurta 10 proc. įstatymo pagrindu, kuris atveria elektromagnetinį klodą ir leidžia pirmesti jam naudingas technines funkcijas.

Galima iškelti klausimą, ką duoda 20 proc. atveriamos hi-postratos? Yra du skirtumai: materialioje dalyje – išvystyta antigravitacinė ir kosmoso technologija ir dvasinėje dalyje – sąmonės technologijos, psichotronika. Tai reiškia, kad pirmojo porūšio antrojo įstatymo kultūrinės formos bruožas yra kosminė civilizacija ir telepatijos pasaulis. Tai reiškia, kad yra galimybė turėti bazes ne Žemės ribose ir žmogų matyti viso jo sąmonės spektro pločiu ir gyliu. Tai reiškia, kad žinomi atsiminimai, mintys, jausmai ir charakteriai. Tai keičia socialumo formas, ekonomiką, valdžios principus. Galima sakyti, kad nėra beprasmingo politikavimo, o tik techniniai sprendimai. Gyvenimas dalinamas į darbo ir laisvalaikio, kaip ir visose civilizacijose, ir darbas reikalingas apsirūpinti, o ne plėsti gamybą iki begalybės, nes visi žmonės suskaičiuoti, žinoma ko reikia, ir beprasmė gamyba – nereikalinga. Kuriama, konstruojama ir gaminama tik tai, ko reikia projektams. O jie yra mokslo vystymas, kosminė ekspansija ir kolektyvinių sąmonės tinklų valdymas. Visa tai įmanoma dėka to, kad pirmasis įstatymas atveria daugiau realybės, ir ji paverčiama techniniais sprendimais, suteikiančiais porūšiui pranašumų prieš konkurentus.

Galima sakyti, kad šiuo metu vyksta dalinis atskleidimas, nes bus vieša telepatija ir antigravitacija, o tai reikalinga tam, kad visą žmonių būtų galima įtraukti į naują ekonominės veiklos sferą, kur jie galės dirbti ir užsidirbti, dalyvaujant atsiskyrusios civilizacijos projektuose. Labai tikėtina, kad bus didelis pasipriešinimas, bandant pa-vaizduoti, kad tokia perspektyva veda į nepageidaujamus ateities scenarijus. Taip pat galimas argumentavimas, kad mūsų 10 proc. sąmonė yra šventa ir neliečiama, o gilesnis tikrovės regėjimas – nuodėmė. Tačiau toks principas neišlaiko kritikos, nes abiem atvejais žmogus daro tą patį, laikosi tokios pačios etikos, tik pirmu atveju turi galimybę paimti didesnę kiekį tikrovės. Jeigu ne nusikaltimas naudoti elektromagnetinių laukų klodą, tai toks pats nenusikaltimas naudoti ir antigravitacijos bei sąmonės laukus.

Be abejo, įmanomas ir trečias kelias, kuriame sąmonė gyvena tik dvasios ir pirmojo įstatymo sankirtos kontempliacijoje, nekuriant proto priemonių ir pragmatinio tikrovės išnaudojimo planų. Tai yra filosofinis principas, kuris reikalingas norint susipažinti su pirmąja žmogumi, kur jis supranta save giliuoju, dvasiniu supratimu, atsisakydamas įeiti į praktinį santykį su tikrove. Tai filosofinis ir religinis principas, kuris mato visą žmogų ir visą jo civilizacijos projektą stebi bei analizuoja iš savo pamatinės būsenos, kad įvertintų kokias tikrovėje perspektyvas civilizacija atveria ir ar kelias neveda į katastrofą. Tokie mąstytojai reikalingi tiek vyraujančių viešų civilizacijos formų vertinimui, tiek atsiskyrusios civilizacijos projektui, kad būtų aišku, ką jie mums siūlo ir kokia žmonijos laukia ateitis: ji vedama į technologinį pragarą ar rojų. Kosmosas ir telepatija – tai nauja kultūra, kuriai turi būti ruošiamas, nes neturint į protą integruotų tam tikrų būtinųjų kultūrinių normų, visuomenė išsigimsta, pradeda pažeidinėti elementarias žmogaus teises ir įstatymus, bandant primesti tai kaip naują normą.

Šis klausimas buvo svarstytas „Juodojoje liepsnoje“, kurioje yra skyrelis „Trečioji juslė“, plačiau paaiškinantis, kaip galimas gilesnis tikrovės suvokimas, dvasine galva apimant daugiau materijos klodų. Šie klodai – tai naujos lentelės, kurios aprašo klando elementų savybes, juos grupuoja ir klasifikuoja, paaiškina pagrindines jų „chemines“ reakcijas. Naujas klotas turi būti padarytas žinomu, o paskui turi būti pritaikytas praktiniam panaudojimui. Žinojimas atveria naujus kelius, tiesa išvalo sąmones nuo iliuzijų, sukuria galimybę įeiti į tikrovišką santykį su būtimi, iš kurio gimsta naujas žmogus.

18. Adepto ištikimybė

Tai, ką rašau savo „Filognozijos pradmenų“ tomuose – neatšiejama nuo mano asmeninio gyvenimo, nes šiuo keliu einu pagal šviesos arkos statyboje sukurtą devynių vartų doktriną, kuri ne tik viešinamas tekstas, bet ir mano gyvenimas. Tekstai gimsta iš gyvenimo, o ne iš grynojo proto, todėl turiu pamėginti jį paaiškinti, kad nebūtų neaiškumų, kodėl knygas rašau būtent tokias, o ne kitokias. Gyvenimas yra individuali egzistencija, kuri skleidžiasi laisvės erdvėje, šiaipus juslinio horizonto, prasidedama gimimu ir pasibaigdama mirtimi. Šią kelionę, vadinamą mažąja, vaizduoju kaip vaivorykštę,

kuri turi du variantus: metafizinio žmogaus, dalyvaujančio transcendencijos apsimatymo ir išsiskleidimo misterijoje; ir istorinio žmogaus, kuris dalyvauja valstybės politikoje, kurios tikslas – kurti istorinį procesą, susietą su kokia nors ideologine doktrina. Gyvenimo ir egzistencijos apibrėžimas prasideda nuo šios vietos, kur turi būti suvokta, kokio tipo egzistencija esu: metafizinio žmogaus, turinčio gyventi pagal metafizinės gyvenimo vaivorykštės logiką.

Metafizinėje vaivorykštėje standartiniai 100 gyvenimo metų dalinami į tris dalis, gaunant principą $33 + 33 + 33 + 1 = 100$. Pirmi 33 metai – tai reaktyvusis laikotarpis, kuris turi neišsivysčiusį protą, todėl jame daugiau reaguojama emocijomis ir jausmais, rodomas charakteris; antri 33 metai – tai racionalusis laikotarpis, kuriame jau turimas susiformavęs protas ir jo tikslas – užsiimti aktyvizmu, politika, ideologine kova arba tyrinėjimu, savišvieta ir proto sugebėjimų išvystymu iki maksimumo; ir treči 33 metai – tai ezoterinis laikotarpis, kai į pabaigą pradeda eiti mažoji kelionė, sumuojami rezultatai, tikrovė suvokiama maksimaliu suvokimu, atveriamą transcendenciją, amžinybė tampa pagrindine gyvenimą įforminančia idėja.

Sudėjus į sąrašą, viskas sumuojama taip:

I. Profanas (1975 – 2008)

11 + 11 (22) + 11 (33) metai

II. Adeptas (2008 – 2041)

11 (44) + 11 (55) + 11 (66) metai

III. Begalybė (2041 – 2074)

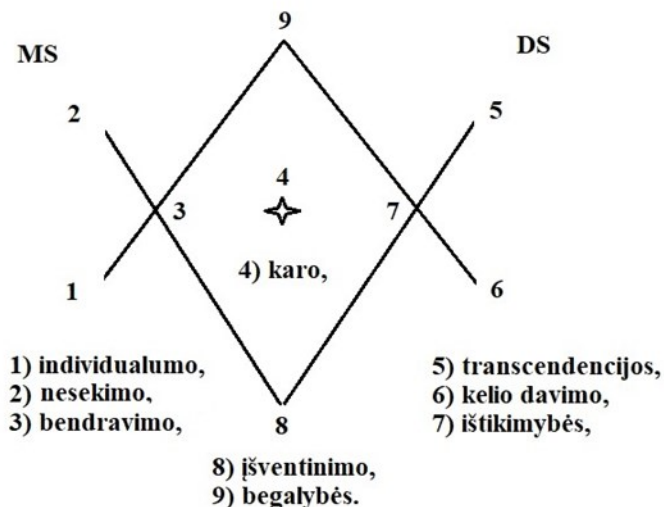
11 (77) + 11 (88) + 11 (99)

IV. Supernova (2075)

1 (100)

Kitaip sakant, mano gyvenimas praėjo per reaktyviąją profano fazę, kuri užsibaigė 2008 metais, nuo kurių skaičiuojama racionaliosios adepto fazės pradžia. Tai parengiamasis metafizinis laikotarpis, kuris

9 vartų doktrina (9VD)

8 pav.

susijęs su aktyvia kūryba ir tinklaraštininko veikla internete, kurios pagrindinė tema buvo proto kontrolė, gaujinis pjudymas, aktyvizmas, žmogaus teisių propagavimas ir panašūs klausimai. Šiuo metu, 2011 m. parašyta pirmoji knyga „Tikrovė, protas ir laisvė“ (2020), o visas kitas turinys sudėtas į archyvą, vadinamą „Psychotronika“, turintį 7 dalis. Ši pirma adepto kūrybinio kelio dalis užsibaigia 2018 metais, kuriais perėjau prie „Filognozijos pradmenų“ projekto, kuris yra antra adepto lygio dalis, prasidedanti nuo 12 laipsnio pakopos. Trečia pakopa prasideda nuo 22 adepto laipsnio, kuri svarbi tuo, kad joje numatoma Angelų diena – šioje programoje svarbiausia, nes sieja daug konvergencijos taškų, susijusių su civilizacija, planetos istorija ir mano gyvenimu. Ši diena sutampa su bendruoju 58 metafizinės vairovorykštės laipsniu ir 25 adepto laipsniu. Tačiau metafizinio gyvenimo pagrindinė logika vadinama „9 vartų doktrina“ (9VD), kuri sudaro filognozijos kelio pagrindą ir gyvenimui suteikia loginį principą. Kas tai yra jau ne kartą buvo aiškinta, bet tik egzoteriniu lygiu, tačiau kadangi šis tomas skirtas šiai temai (9VD), paaiškinimas turi būti daug gilesnis, metafizinis. Kad būtų paprasčiau orientuotis, panaudosiu schemą, kurioje sątvaryto struktūroje parodoma, kas turima omenyje kalbant apie devynis vartus. Iš tikro tai tam tikri principai, kurie asocijuojami su mažąja, didžiąja sieva arba jų junginiu.

Kiekvieną iš vartų paaiškinsiu atskirai, pateikdamas trumpą santrauką.

1. Individualumo vartų taisyklė yra „Begalybę kiekvienas matuoja pats!“, kitaip sakant, nėra jokio universalaus santykio su transcendencija, nes žmonės skirtingi ir jie begalybę atveria savo individualioje egzistencijoje ir laisvėje. Tai reiškia, kad kiekvienas žmogus yra savo atveriamo daiktiško ir metafizinio pasaulio matas, kuris neturi laikytis jokio universalaus šablono ir neturi siekti savo perspektyvą primesti kitiems.

2. Nesekimo vartų taisyklė yra „Sekam tik begalybe!“, kuri reiškia, kad pažinimas ir žinojimas nelaikomas galutine stotele, o tikras tikslas yra transcendencija. Pasaulio objektų arba daiktų sustabinimas, garbinimas nepriimamas 9VD, ir visada raginama ribotą, baigtinę, netobulą realybę peržengti, siekiant tobulumo.

3. Bendravimo vartų taisyklė yra dialektinės pusiausvyros taisyklė, kuri reiškia, kad ji propaguoja aukso vidurį tarp tarnavimo ir viešpatavimo. Tai taisyklė, kuri MS susijusi su drakono akimi, teorine sinteze arba teorija, kurioje įvyksta susitikimas su transcendencija, per jos įstatymą įsietuvą ir racionalizaciją. Viešpatavimas būdingas magijai ir mokslui, tarnavimas – mitologijai ir herojinei religijai, o bendravimas – filosofijai.

4. Karo vartų taisyklė reiškia, kad šis, natūralus pasaulis nelaikomas orientyru, nes siekiama natūralią tvarką pakeisti dirbtine technosfera, kuri privaloma baltojo drakono civilizacijai. Karas tai perkūrimas, perdarymas, savo valios primetimas ir nyčizmas. Ši taisyklė susijusi su vis giliau atveriamomis hipostratomis ir vis didesne manipulavimo jomis galia.

5. Transcendencijos vartų taisyklė rodo perėjimą prie DS poliaus, kuris yra begalybės atvėrimo vieta, suvokiant, kad šiame pasaulyje begalybės atverti neįmanoma, ir jis turi būti transcenduojamas anapus: anapus istorijos, gyvenimo ir regimos tikrovės. Tai judesys, rodantis transcendencijos siekį, ilgesį ir atvėrimo arba apreiškimo troškimą, kuris įprotintų daug daugiau, negu gali parodyti akys.

6. Kelio davimo vartai yra riboto, fenomeninio pasaulio patraukimas iš kelio ir begalybės įleidimas į savo sąmonę, pamatinio įstatymo forma. Iš pradžių duodamas kelias įsileidžiant transcendenciją natūraliu būdu, o paskui daromas papildomas judesys, kurio tikslas – metafizinis įsigylinimas, turintis parodyti paprastai nepasiekiamus transcendencijos klotus.

7. Ištikimybės vartai reikalauja likti ištikimu 9VD doktrinai, nenusiukti nuo begalybės sugrįžtant į saiku apribotą būseną ir atsisakant metafizinės kelionės. Begalybę atverti gali būti ne taip paprasta, nes tai nepasiekiamą įprastinių gebėjimų žmogui. Tad šis kelias – tik išrinktiesiems, kurie turi galimybes ir norą mesti iššūkį ribojimo prievartai, nusprendžia kurti begalinės sąmonės būseną, maksimaliai atveriant drakono akį.

8. Įšventinimo vartai yra pasiruošimas paskutinei metafizinio gyvenimo fazei, kuri yra pasirengimas susitikti su begalybe tikru susitikimu, kuris yra ne kognityvinis, bet metafizinis. Šiame etape prasideda didžiosios kelionės logika, kurioje žmogus įgauna visas priemones, reikalingas pasiruošti didžiajai kelionei, į transcendencijos gelmę. Tai vadinama išsiolinimu ir tapimu begaline dvasia, kuri kaip juodoji liepsna išsivaduoja iš gyvūninių apribojimų bei suvaržymų.

9. Begalybės vartai – paskutiniai praeinami vartai, kurie susiję su žmogaus dematerializacija ir pakilimu į aukštesnę egzistencinę būvį, tampant laisva dvasia. Tai yra supernova, arba *stella supernova*, kuri yra naujos išsivadavusios egzistencijos gimimas, praėjus pradines vystymosi stadijas ir pakilus į „dangaus karalystę“.

Ši struktūra turi 100 standartinių rangų, kur kiekvienas rangas prilyginamas vieniems standartiniams metams. Tačiau tai nereiškia, kad dvasinė kelionė būtinai turi būti tiesiogiai susijusi su biografine chronologija. Biografiją su dvasiniu keliu galima sieti, o galima ir nesieti arba sieti neprivalomuoju būdu. Taip yra vien dėl to, kad iki 100 metų išgyvena vienetai, tad įšventinimo ir begalybės vartai gali būti pasiekti nebūtinai šiame amžiuje – tai bet koks amžius, kuriame užsibaigia gyvenimas. Tačiau keliaujant mažąją kelionę pagal 9VD, orientacijai naudojama profano, adepto ir begalybės rangų lentelė, kurioje žmogus siekia laikytis taisyklių, turinčių palengvinti susitikimą

su begalybe ir nesupainioti jos su jokia begalybės beždžione. Kitaip sakant, tikra begalybė tampa suvokiama tik išsiolinus, o gyvenant gyvenimą mažojoje sąmonėje, arba žiūrone, tai neįmanoma. Kita vertus, jeigu iššventinimas ir supernova atveriamas gyvenimo metu, mažojoje kelionėje, tai būna civilizacijos lygio proveržis, kuris duodamas tik genijui arba įsikūnijusiai Dievo dvasiai.

Ir pabaigai – šiek tiek numerologijos. Yra du 9VD kodavimo principai:

1) Trijų pakopų

$1 + 8 + 6 = 15 = 6$ (nesekimo, iššventinimo, kelio davimo)

$3 + 4 + 7 = 14 = 5$ (bendravimo, technikos, ištikimybės)

$2 + 9 + 5 = 16 = 7$ (individualumo, begalybės, transcendencijos)

$6 + 5 + 7 = 18 = 9VD$

2) Rombo

$3 + 7 + 8 + 9 = 27 = 9VD$ (bendravimas, ištikimybė, iššventinimas, begalybė)

Ir pabaigai, pagrindinis 9VD loginis dėmuo yra bendrojo 58 laipsnio numerologines reikšmės suvokimas, kuri yra $13 = 4$. (žr. schemą) ir adepto 25 laipsnio numerologijos, kuri yra $25 = 7$. (žr. schemą)

19. Apoteozė

Devynių vartų doktrina skirta suteikti mano asmeninei egzistencijai metafizinę formą, apibrėžiančią mano individualų kelią mažojoje kelionėje. Ji paremta įgimta metafizine sątvaro sandara, kuri iš dalies bendra visiems žmonėms, tačiau konkrečioje realizacijoje įgyja asmenines formas, susijusias su konkrečiu gyvenimu. Gyvenimas yra judėjimas, darbavimasis, mąstymas, bendravimas, pažinimas, įdedantis konkretų turinį į sąmonę, kuris, laikui bėgant, tampa vidine sąvastimi, įgyta sąveikaujant su vidine ir išorine tikrove.

Kiekviena egzistencija turi centrą, esantį maždaug galvos srityje, kurioje atsiranda filosofinė būseną, leidžianti pamatyti pasaulį viršžmogišku žvilgsniu, pakeliančiu žmogų virš gyvūno į dvasinės egzistencijos lygį. Tas centras yra mąstymas, iš pradžių būnantis tik primityviu minčių srautu, kuris laikui bėgant, kaupiantis žinioms, pavirsta į protą, kurio lygis vertinamas intelekto matavimu. Bet iki to yra neprotinė sąmonės dalis, einanti anksčiau už mintis ir yra suvokimas, susiejantis žmogų su tikrove, paverčiant jos pavidalus sąvokomis, pereinančiomis į pagrindines proto kategorijas. Dar vienas sluoksnis yra supratimas, kuris susijęs su ženklų reikšmėmis, apimančių simbolius ir metaforas, idiomą ir frazeologizmus, užuominas ir kodus. Ką nors suprasti yra suprasti ką tai reiškia, todėl ši proto forma yra daugiau orientuota į antrinę, kultūrinę realybę, kuri atitaukta nuo tikrovės ir yra tik užuomina ir referencija į anapusinį objektą. Toliau eina mintis, galinti kilti iš paprasto arba rafinuoto proto, kuriame kažkas suvokiama sąvokomis, suprantamos ženklų reikšmės, prisimenama, kuriama, analizuojama. Turime paprastas sensorines / koncepcines mintis, kurios įpaviršinamos iš loginio proto sluoksnio; ir sudėtingas lingvistines mintis, koreliuotas su sudėtinga semantine realybe, uždedančia aukštesnį signalinį sluoksnį pasaulio mąstymui, susijusį su kultūra, kuri pirmiausiai įjaušta į kalbą. Ir paskutinė sąmonės centrinės dalies forma yra kalba, kuri yra komunikacinis egzistencijos sugebėjimas, turintis tikslą perkelti vidinę informaciją į išorę, į kitą sąmonę, kurioje yra suprantama, ką nori pasakyti. Tai gali pavykti lengviau arba sunkiau, nes gali skirtis proto sąvokos, kultūriniai kodai, ideologija, gyvenimo patirtis ir pan. Kuo egzistencijos artimesnės, tuo jos viena kitą supranta geriau, ir kuo jos tolimesnės, tuo supratimas sunkesnis.

Aiškindamas gyvenimą ankstesniuose tomuose jį skirsčiau į tris pagrindinius etapus: reaktyvųjį, racionalųjį ir ezoterinį. Jeigu imsimė standartinį gyvenimo trukmės variantą, kuris yra šimtas metų, kiekvienai daliai skiriama po 33 metus, kur kiekvienai metai yra vis naujas vystymosi laiptelis, žymintis asmens, proto ir dvasios evoliuciją. Kadangi šiuo metu esu racionaliosios stadijos 15 pakopoje, vis dar gyvenu pasaulio traukos būsenoje, vis dar domina šis pasaulis ir šis gyvenimas, kuriame turiu įvykdyti savo istorinę misiją. Kad būtų aiškiau kaip išdėliojama visa žmogaus gyvenimo struktūra, pateiksiu ją kaip glaustą santrauką:

A. Reaktyvusis etapas (0 – 33)

Mockuva yra reaktyvioji sąmonė, kuriai būdingas susitelkimas prie asmens ir laisvės struktūrų. Tai tapatybės formavimosi laikas, kurio metu surandamas savo vaidmuo visuomenėje, užsitikrinamas profesinis ir turtinis statusas ir likusios gyvenimo dalies kelionės perspektyvos. Pagrindinis klausimas šiame etape yra „kas aš esu?“ ir „kuo turiu būti gyvenime?“, kad išpildyčiau savo egzistenciją ir suteikčiau gyvenimui apibrėžimą ir formą. Šis etapas padeda pamatą tolesnei raidai, nes jame išryškėja asmens charakteris, atsiranda orientacija pasaulyje, kuriame galima siekti minimalių arba aukštesnių tikslų pagal tai, koku protu apdovanojamas mąstymas. Taip pat, žmogus atveda ne tik save, bet ir pasaulį, matomą iš valstybės, kurios piliečių esi, perspektyvos. Šiam lygiui pasiekus maksimumą, žmogus pereina į kitą etapą, vadinamą racionaliuoju.

B. Racionalusis etapas (33 – 66)

Lietuva yra racionalioji sąmonė, kuriai būdinga orientacija į išorinį pasaulį, kurio pagrindinė forma yra valstybė, sprendžianti klausimą kokioje santvarkoje turi gyventi žmonės, ir kokia politinė ideologija koku nors konkrečiu metu geriausiai atitinka jos poreikius. Šiame etape žmogus iš asmeninio gyvenimo pereina į viešą, tampa aktyvistu, politiku, ideologijos propaguotoju, kuri tapo jo egzistencijos pagrindine idėja, išreiškiančia proto orientaciją į vienokį ar kitokį žmonių bendrabūvio principą, kurio labui žmogus dirba. Šiame etape mano orientacija, atėjusi iš jaunystės, yra liberalizmas, kurio pagrindinis principas tas, kad iš prigimties žmogus yra laisvas, laisva egzistencija, todėl organizuojant žmonių bendruomenes, asmens laisvė turi tapti pagrindiniu politiniu principu, prie kurio šliejami visi kiti. Mano pagrindiniu dėmesio objektu tapo slaptos sąmonės kontrolės technologijos, kuriomis paminamas pagrindinis politinis principas, ir valdžia pasislenka prie vergovinės santvarkos principo. Tai ypač niekina todėl, kad šis žmogaus užvaldymo būdas yra slaptas, valstybė nepripažįsta, kad jį naudoja, todėl viešintojais niekas netiki ir didelė dalis visuomenės yra valstybės užgropta ir jai tarnaujanti agentūra – žmonių telepatinis internetas. Šio etapo maksimumas yra susivokimas visame politinių ideologijų spektre, praktinis sugebėjimas daly-

vauti politinėje veikloje ir orientacija valstybės institucijų formuojamame istorijos projekte, vadinamame tautos istorija. Šio etapo pagrindinis tikslas – nelegalaus psichotroninių technologijų naudojimo uždraudimas, laisvės principo užtikrinimas naujose technologijose.

C. Ezoterinis etapas (66 – 99)

Šviesos arka yra ezoterinė sąmonė, kuriai būdinga orientacija į pirmapradę, metafizinę žmogaus sandarą, taip pat civilizacinį jos sluoksnį, kuriame įdiegti globaliniai mitologiniai ir istoriniai archontų projektai, kuriuose valdomos reaktyviosios ir racionaliosios sąmonės. Šiame etape matoma visuma, visa planeta ir už jos ribų, savo valstybė suvokiama globaliniame kontekste, kurios „tautos istorija“ matoma paralelinių „istorijų“ kontekstuose, ir visa tai sujungus į vieną vaizdinį, matoma, koks metafizinis civilizacijos principas, kur jis veda valstybes ir bendruomenes, ko turėtų šame mastelyje vengti, o ko siekti. Kadangi mano vystymas šiek tiek greitesnis ir gyvenimu ne istorinės personos, o metafizinės egzistencijos gyvenimą, jau dabar turiu galimybę matyti ezoterinės sąmonės paslaptis ir dalintis jomis su žmonėmis, kad supažindinčiau juos su mūsų dabartinio pasaulio, civilizacijos paslaptimi, atsiveriančia mano metafizinės egzistencijos centre, kuris buvo apibrėžtas kaip protas ir mąstymas. Šis protas ir mąstymas jau yra ne Mockuvos ir ne Lietuvos lygyje, bet Dvasios ir Įstatymo struktūroje, kurioje galima kiauurai skenuoti pirmojo ir antrojo įstatymo gelmines struktūras ir atskleisti jų ontologinę būklę. Šioje vietoje, pagal mano hipotezę, svarbiausias metafizinis įvykis turėtų būti „Angelų diena“, kuri susijusi su krikščioniška metafizika, kaip buvo paaiškinta kituose tomuose ir čia nesigilinsiu. „Angelų diena“ – tai dilemos juodojo drakono civilizacija *versus* baltojo drakono civilizacija, Dievo bažnyčia *versus* Šėtono bažnyčia sprendimo įvykis.

D. Supernova (99 – 100)

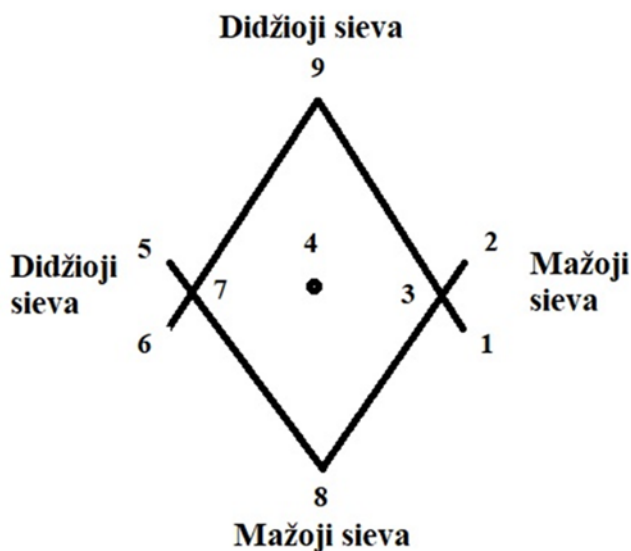
Paskutinis etapas trunka vienus metus, kurie yra lemiami metai, kuriais įeinama į tarpinę būseną tarp mažosios ir didžiosios kelionės, šis pasaulis pamatomas kaip išorinė, o ne vidinė tikrovė, pradedama atsitapatinti nuo paskutinių metafizinių sąmonės formų, įvyksta vis didesnis Įstatymo ir Dvasios atsiskyrimas, silpsta kūnas, dingsta mintys

ir mąstymas, išnyksta protas, žmogus vis mažiau tapatinasi su gyvūnine dalimi ir gyvūninėmis buvimo formomis. Lieka tik gryna Dvasinė sietuva, kuri tampa tuščia, gryna, švaria ir abejinga. Išnyksta psichologijos, gyvenimas suvokiamas kaip visuma, kuri pasiekusi paskutinį etapą ir yra pilnai užsibaigęs. Todėl nesijauti esančiu jo viduje, bet peržengusiu horizontą ir pasiruošusiu išsivaduoti iš visų egzistencijos iliuzijų. Paskutinėje stadijoje, kai kūno Įstatymo energija dvasioje nustoja tiekti stimuliavimą ir užgesta sąmonė, įvyksta perėjimas iš laikinos egzistencijos į amžiną ir žmogus įgyja savo tikrą formą, kuri apibrėžiama kaip dvasinė juodoji liepsna, turinti nekūnišką formą. Taip atsiduriama didžiosios kelionės prieangyje, kuris veda į transcendentinę egzistenciją.

Tokia yra mano ir kiekvieno kito metafizinio žmogaus egzistencijos struktūra, kuri turi ir individualią, gyvūninę biografiją, ir metafizinį šios biografijos dėmenį, kuriems susijungus į vieną junginį, atsiranda mano mažoji ir didžioji tapatybė. Gyvenimas kaip mano mentalinių ir pasaulinių proto ir kūno trajektorijų susietas su devynių vartų doktrina, kurių pagrindinę logiką išplėsta forma aprašysiu kituose skyreliuose. Vieni jų susiję su asmenybės formomis, kiti – su transcendencijos atvėrimu, ir paskutiniai – su perėjimu iš žemesnės egzistencijos formos į aukštesnį jos būvį.

20. Antižvėris

Šiame skyrelyje parodysiu kaip susiję „Filognozijos pradmenų“, devynių vartų doktrinos ir mano gyvenimo dėmenys, kad būtų aiškesni naudojami simboliai, ženklai ir skaičių reikšmės. Pirmas svarbus skaičius yra 999, kuris gaunamas aštuoniolika tomų padalinus į dvi dalis, po 9, o visumą sudėjus numerologiškai, tai yra $9 + 9 = 18$ ir $1 + 8 = 9$. Ką reiškia šie skaičiai suprasti nesunku: devyni yra apverstas šešetas, kuris yra Žvėries, aprašyto Jono apokalipsėje, ženklas, todėl 999 yra Antižvėris, kitaip apverstas 666. Kam šie ženklai reikalingi filognozijoje, bus atskleista tolesniuose tomuose, bet jau dabar galima padaryti užuominą, kad Antižvėris yra Baltasis drakonas, vykdamas tikrovės pertvarkymą ir perstatymą, kurio tikslas Drakono, tai yra Transcendencijos, perkėlimas į dvasią, kurioje suku-

9 pav.

riama antitezinė jo forma. Kitaip sakant, Žvėris, transcendencija, žymimas ženklų 666, o jo antipodas arba inversija, tai yra Antižvėris, žymimas 999.

Tokiu atveju kyla klausimas, ką reiškia devyni vartai? Tai priemonės, reikalingos įvykdyti minėtai inversijai, po kurios žmogus tampa baltuoju drakonu, arba Antižvėrimi. Norint suprasti kaip tai įmanoma, reikia pažiūrėti į toliau pateiktą paveikslą, kuriame parodoma kokia kiekvienų vartų vieta ant sigilo MS-DS, ir supratęs, kaip tie vartai susiję su atitinkamo numerio „Filognozijos pradmenų“ tomu. Tai reikalinga perėjimui prie aukštesnio etapo, kuriame parodoma pirmo devyneto logika, įdėta į knygų tomus.

Matome, kad sigilas sudarytas iš dviejų priešpriešinių dalių, kurios žymimos kaip mažosios ir didžiosios sievos sandūra, simboliizuojanti žmogaus ir transcendencijos sąveiką. Taip pat matome, kad iš dalies šis sigilas panašus į civilizacijų rombą, kur apatinė dalis yra gyvybė, viršutinė – kosmosas, dešinė – istorija, ir kairė – metafizika. Centras yra visas kryptis susiejantis mazgas, kuris žymimas ketvirtų vartų skaičiumi, reiškiančiu pagrindinę dviejų antitezių būseną: divergencijos ir konvergencijos žaismę. Visi „Filognozijos pradmenų“ tomai rašomi pagal šią logiką, kur kiekvienas tomas atitinka kiek-

vienų vartų dvasią, sugebėjus surasti raktą į jo perskaitymą. Tai reiškia, kad tekstas atitinka tam tikrą būseną, kurią per kūrybinį aktą reikia susikurti, kad būtų atverti Antižvėries vartai savo prote, tai sąmonėje atliekant tarsi maginį ritualą. Tai ypač veiksminga kuriant tekstą; tačiau kai jis jau parašytas, tą patį galima pasiekti ir skaitant, surandant teisingą knygos atrakinimo principą. Jau pateikti pirmo devyneto atrakinimo raktai, liko atrakinti antrą ir trečią. Atrakinti trys devynetai sumuojasi $9 + 9 + 9 = 27$ ir visuma – $2 + 7 = 9$, kurie atitinka:

- 1) „Filognozijos pradmenys“ 1 – 9 (pirmas devynetas)
- 2) „Filonozijos pradmenys“ 10 – 18 (antras devynetas)
- 3) „Įstatymas ir Dvasia“ (sintezės devynetas)
- 4) „Baltojo drakono civilizacija“, I dalis (didžiosios sintezės devynetas)

Šiuo metu užbaigtas pirmas devynetas, kurį dabarbelieka atrakinti devynių vartų doktrinos metodu, kur kiekvienas tomas atitinka vienus vartus iš eilės, kaip pažymėta ant sigilo.

1. „Naujo metodo principai“ – individualumo vartai. Raktas: kiekvienas begalybę matuoja pats. Tai pati kelio pradžia, kurioje dar ieškoma savo idėjos, apžvelgiama visuma, kuriamas individualus stilius bei forma, atrandamas savasis Aš. Susivokiama savo laisvėje, įvairių galimybių begalybėje, iškeliama tikslai ir uždaviniai, ieškoma priemonių. Tie, kas nori eiti mano keliu, turi praeiti šią knygą-vartus turėdami tikslą įtvirtinti savo vidinę formą, kurioje turi būti išsukama iš pagrindinio kelio į savo atskirą „misiją“, kuriai reikia pasiryžti atiduoti visą savo mažąją kelionę, tai yra gyvenimą. Tai lengvasis variantas palyginus su tuo, kuriame susikuriama savo vartai, tačiau naudotis jau esančiais – nedraudžiama. Šį metodą naudojo Jėzus iš Nazareto, sakęs: Aš esu kelias, tik per mane pasiekiamas amžinas gyvenimas. Mano rodomas kelias kitoks – Antižvėries kelias.

2. „Amūrinė vizija“ – neseikimo vartai. Raktas: sekam tik begalybe. Šis tomas iškelia begalybės beždžionės problemą, kurioje ribota iliuzija pastatoma į begalybės vietą ir nori užimti žmogaus protą. „Amūrinė vizija“ tai meilė begalybei, iš kurios kyla visa gamta ir gyvybė, turinti būti saugoma ir puoselėjama. Tai yra meilė begalybei,

begalinei transcendencijai, tuo pačiu yra ir meilė gyvybei, kurią ji kuria. Kadangi nesekimas nėra absoliutus, bet susijęs su konkrečia egzistencija, tai begalybės vaizdinys turi sumažintą formą, su kuria susisaistoma mažosios sievos ribose. Šie vartai yra vidiniai žmogaus vartai, įgaunantys ne absoliučią, bet tik žmogišką formą, kuri antropomorfizuota ir įkultūrinta, apvilktą žmogiškos kūrybos rūbu. Šis tomas yra ganėtinai asmeniškas, tai yra susijęs su Mockuvos sluoksniu sąmonėje, todėl skaitant mano asmenybę reikia pakeisti savąja.

3. „Vaivorykščių vasara“ – bendravimo vartai. Raktas: einame vidurio keliu. Šie vartai skirti bendraminčių vienijimuisi, kurie turi begalybės sąmonę, bet neatsiriboja nuo pasaulio, atsisako vienuolystės. Tai pusiausvyros principas, atsisakantis viršavimo arba tarnavimo ideologijos, kuriame nesiekama būti nei didesniu, nei mažesniu negu kiti. Tarnauja religija, o viršauja – mokslas. Tuo tarpu einant begalybės keliu mano principu, renkamas filosofija, kuri neturi polinkio į kraštutinumus ir stovi centre, vadinamame „aukso viduriu“. Tai gyvenimo vasaros vartai, kuriuose klesti gyvybė, imanti syvus iš nematomos transcendencijos, kurioje ji sukasi ratu per pavasarį į gimimą bei per rudenį į mirtį.

4. „Juodasis drakonas“ – karo vartai. Raktas: pagrindinė kliūtis į begalybę yra begalybės beždžionė. Todėl šie vartai yra karo paskelbimas viskam, kas kliudo siekti begalybės, kurios nėra šiame pasaulyje ir žmogaus prote. Tai karas savo mažajam Aš, iliuzijoms, ideologijai, propagandai, lyderiams, pranašams, viskam kas suteršta šio pasaulio ribotumu ir menkumu. Tai vietos paruošimas drakono akies atvėrimui, kuri turi būti pirmiausiai išvalyta ir išgryninta: atsisakant netikrų autoritetų, sugriaunant stabus, išvalant protą nuo pseudotiesų. Nūnyksta mitas, istorija, suspenduojami gyvūniniai instinktai, iškylama į aukštą dvasinį lygį, pasirodo susitikimui su transcendencija. Taip baigiamas pradinis etapas 666 transformuoti į 999, arba juodojo drakono pavertimui baltuoju drakonu.

5. „Gyvybės magija“ – transcendencijos vartai. Raktas: gamta – pirmas žingsnis į transcendenciją. Šiame tome į transcendenciją bandoma pasižiūrėti kaip į gyvybės lopšį, kurios sukūrimas suvokiamas kaip magijos aktas. Tikrovė yra magiška ir mįslinga ir visos pagrindinės civilizacijų formos buvo noro ją suprasti ir įvaldyti išraiška. Ji

virto mitologiniais pasauliais, kuriuose aiškinama jos sandara, aprašomi pagrindiniai herojai, jų nuotyčiai ir kertiniai civilizacijos įvykiai. Pakilus į aukštesnį lygmenį, žmogaus egzistenciją, atsiranda likimo, nuotyčio, tragizmo, komizmo elementai. Nuo to, kaip susijungia sąmonėje pagrindiniai elementai, priklauso žmonių psichovektorių tipai, apibrėžiantys konkrečią sąveiką su metafizine anapusybe ir šiapusybe. Taip atrandama kryptis, kurioje ieškoma objektyvios begalybės, kuri įleidžiama į sąmonę, tampa orientyru ir atskaitos centru. Gamta yra regimas drakono veidas.

6. „Ateities istorija“ – kelio davimo vartai. Raktas: begalybė atveriamą pasitraukimu iš kelio, savo mažojo Aš pašalinimu. Tai yra tylos vartai, kurie siejami su kalba ir net mąstymu. Norint pasitraukti begalybei iš kelio, reikia pilnai apvalyti ir išgryninti savo drakono akį, atsisakant kalbos ir mąstymo. Tai savotiška „budistinė“ meditacija, kuri vadinama „tuštumos meditacija“. Akivaizdu, kad nutildyti vidinę kalbą neužtenka, reikia nutildyti ir išorinę kalbą bei visus jos šaltinius. Konkrečiai šiame tome pasirinktas laiko aspektas, kuris yra laiko upės į save įleidimas, ateities pavidalu. Transcendencija yra ateitis, turinti atnešti į civilizaciją pilną anapusbės atvertį, kuri leis pereiti prie naujų gyvenimo formų, tapti kosminiais. Ateities istorija – tai galimybė susitikti su metafizine realybe visos civilizacijos istorijos masteliu. Tai iš pradžių padaroma individualioje sąmonėje, o paskui visuotinai. Ateities istorija – tai kelio davimas ateičiai.

7. „Drakono akis“ – ištikimybės vartai. Raktas: ištikimybės priesaika begalybei. Atsivėrus begalybei per pirma teorinės sintezės aktą ir susiformavus tam tikro stiliaus rišliui, jam prisiekiamą ištikimybę, atsisakant sugrįžti prie savo mažojo Aš, prie savo netikro, gyvūninio gyvenimo ir pasaulio, nosisukama nuo begalybės beždžionių. Susiformuoja tam tikra mitologijos sistema, kuri uždaro savo rėmuose visą istorinį procesą, primeta jam gyvenimą tvarkančių archetipų sistemą. Tai momentas, kuriuo prasideda tikra metafizinė inversija, kurios tikslas – išvystyti baltojo drakono sąmonę. Kokio ji išsivystymo priklauso nuo to, kiek atsivėrusi drakono akis. Per žmonijos istoriją buvo kelios transcendencijos atvėrimo formos, sukurtos teorinės sintezės. Filognozijos tikslas – naujos drakono akies sukūrimas, kuris pamato transcendenciją nauju žvilgsniu, paruošia dirvą naujai civilizacijos formai. Šis tomas yra Savo-Aš ir Kito-Aš destrukcija.

8. „Angelų diena“ – įšventinimo vartai. Raktas: apokalipsė. Tai susitikimo su anapusine realybe momentas, kai drakono akis patiria nušvitimą, po kurio nukrenta uždangos, sąmonė pilnai apsivalo, palieka už nugaros buvusį pasaulį ir pereina į paskutinį egzistencijos etapą. Tai dvasinės realybės pilno pasirodymo įvykis, kurio metu žmogus galutinai įrodo, kad pasiruošęs begalybei ir absoliučios tiesos pasirodymui. Šios būsenos metu jau negali būti nei Mockuvoje, nei Lietuvoje, nes tikrovėje tai iliuzinės personas, uždėtos ant pirmapradės sąmonės, kurioms nukritus, pasirodo giluminė žmogaus savastis, rodanti, kas jis yra iš tikro. Mano vertinimu, šis įvykis turi įvykti dešimtmečio bėgyje, įvykdžius tikrą proveržį, kuris turi įeiti į 18 tomo, „Pažinimo meilė“, turinį. Tai bus paskutinio, trečio devyneto atrakinimas.

9. „Juodoji liepsna“ – begalybės vartai. Raktas: *stella supernova*. Šiame tome apžvelgiama šiapusinė ir anapusinė santvarka, bei jas rišančioji grandis „gyvieji ir mirusieji“ arba „šiapusiniai ir anapusiniai“. Tai įvykis, kurio metu tampama tikru AlfaOmega, arba dvasine būtybe, vadinama Dievo pasiuntiniu. Šiame tome užšifruota informacija, kaip praeiti pro paskutinius, devintus vartus, kurie sukuria drakono akyje maksimalios atverties būseną, žymimą ženklu ∞ . Ši būseną yra tiesioginis transcendencijos regėjimas, kuriam netrukdo jokie pašaliniai dalykai: šio pasaulio problemos, rūpesčiai, troškimai, norai, ambicijos. Tai galutinė 666 transformacijos į 999 fazę, kurioje įvykdoma „Baltojo drakono civilizacijos“, I dalis, sintezė, reikalinga naujo pasaulio sukūrimui. Pagrindinė „formulė“ yra

[999] [27] [9] – [9] [18] [666]

Tuo pirmas 9VD paaiškinimas, paruošiantis dirvą antro devyneto atrakinimui, baigiamas, atveriant kelią naujo ciklo informacijai.

21. Penktojo laipsnio magija

Pirmas tikrovės įvaldymo būdas buvo magija, nuo kurio prasidėjo teorinė ir praktinė pažinimo odisėja žmonijos istorijoje, todėl dabartinę, mokslinę civilizaciją galima kildinti iš jos. Tikrovėje

mokslas atsiranda žmoguje kaip pastanga geriau suprasti jį supantį pasaulį tuo pačiu ir remiantis ankstesne vystymosi pakopa, ir nuo jos atsiribojant. Atsiribojimas gali pasiekti tokį mastą, kad siekiama ištrinti visą ankstesnių civilizacijų paveldą, kad istorinėje atmintyje neliktų ankstesnio mąstymo stiliaus pavyzdžių, ir šiuo metu turėtume „tobuliausią“ mokslinę sąmonę, nesuterštą archaiskais reliktais ir įrodymais, kad mokslo priešaušryje buvo siekiama tokių pat tikslų, tik kitokiu stiliumi ir metodu. Manau, kad noras dabartinę proto formą padaryti tobula yra netinkamas principas, nes jis neigia istorinės tiesos reikalavimą. Todėl turime prisiminti ne tik „finišą“ ir „finalą“, bet ir visą kelionę iki dabartinio sąmonės lygio. Šios baimės suprantamos: žinant praeitį gali iškilti abejonių naujumu, išryškėti dabartinio mokslo lygio trūkumai ir archaiskų formų teisingesnis ar gilesnis žvilgsnis į tikrovę, nes dabartinio pasaulio ideologija sąmonę nori susiaurinti, apriboti, įstatant į siauros funkcijos organizacijoje rėmus.

Filognozijoje laikomasi ne tokio principo, joje stengiamasi aprėpti visą žmonijos istoriją, pirmąją pažinimo forma laikant magiją, nuo kurios prasidėjo praktinis sąveikavimas su realybe. Tad civilizaciją, prasidedančią nuo šio sąlyčio su tikrove, tradiciškai laikau vis tobulesne „magijos“ sistema, kuri žymima pagal civilizacijos stilių, nuo pirmojo iki penktojo laipsnio magijos. Koks tokiu atveju būtų šio termino apibrėžimas? Magija laikau technika, su kuria norima pasiekti kokį nors tikslą. Žinoma, technika turi įvairius stilius, priklausomai nuo tikrovės pažinimo gylio, jos vidinių principų supratimo, pradedant ritualais, užkeikimais, simboliniais ženklais, įvairia atributika, kurios tikslas – padaryti poveikį anapusinei realybei. Kita vertus, ryškus alcheminis jos aspektas, kuriame naudojami įvairūs materialūs arba gyvi objektai, kurie norimą poveikį tikrovei turi sukurti „cheminių reakcijų“ būdu. Tai reiškia, kad yra psichinis magijos aspektas, susijęs su įsakymo, komandos komunikacija ir „techninės“ priemonės, kurios priverčia tikrovę tarnauti, sekant jos vidine prigimtimi ir mago žinomais dėsniais.

Pirmąją magiją siekė valdyti artimuosius hipostratos klostus, kurie buvo sugamtinti, pripildyti gyvų būtybių, turinčių žvėrių pasauliui būdingų savybių: jos buvo įsivaizduojamos kaip instinktyvios, primityvios, žiaurios, susiliejusios su stichijomis, nužmogintos. Mitas virš šio požemio „demonų“ pasaulio pakėlė viršžmogiškų dievų panteonus, kurių paskirtis buvo valdyti aukštąsias, dvasines egzistencijos sferas. Su mitologija susipynę ritualai irgi vadinti magija,

bet su pasikeitusia socialine funkcija, daugiau orientuota į žmogaus, giminės ir tautos pagrindines šventes. Herojinė religija pasiekė giliausią sąveikavimo su transcendencija lygmenį ir sąlytį su šia realybe išvalė nuo magijos, palikdama tik „švarų“, dvasinį bendravimą su įasmeninta centrine stichija. Ir, mano manymu, paskutinis etapas buvo filosofinis, kuris išvalė net tik maginę sąveiką su transcendencija, bet ir pilnai ją nureligino bei nuasmenino. Iš maldos ir įvairių garbinimo veiksmų liko tik energinga protinė kontempliacija, kurioje bandoma ne užmegzti ryšį, bet perprasti. Taip atsirado racionalioji teologija, kuri religijoje naudojama kaip dvasinio tikėjimo jausmo ramstis, protu pagrindžiantis transcendentinį, asmeninį Dievą. Tuo tarpu filosofijoje, kurioje tikėjimas beveik visai išnykęs, lieka tik noras žinoti. Filosofas neturi užkeikimo, simbolio, ritualinio veiksmo, kitos technikos – iš viso to liko tik išmintis, kaip teisingo gyvenimo mokymas. Kaip jau sakiau, tai beveik sutampa su filosofija kaip etikos disciplina.

Mano manymu, į šią „magijų“ seką mokslo įrašymas nebūtų teisingas, nes mokslas tiek daug kartų pranoksta ankstesnius proto kurtus kosmologinius pasaulius, kad jis yra naujo pasaulio pradžia, kurio „naujoji era“ turi būti pradėta skaičiuoti iš naujo, kuriant naują seką. Kita vertus, ryškus tam tikras paralelizmas, kur antra seka kartoją tą patį, kas buvo pirmoje, tik dabar daug kartų pažangesne forma. Tai reiškia, kad jeigu pirmoje sekoje nuo pirmo iki ketvirto elemento viskas buvo pirmojo varianto kitoks, pakeistas, išplėstas ir perinterpretuotas pakartojimas, tai mokslas šiuo atveju tapatus 1M magijai, nes panašus tiek teorinis, tiek praktinis magijos ir mokslo tikslas: įvaldyti tikrovę ir priversti ją tarnauti žmogui. Žinoma, skiriasi kosmologinė realybės interpretacija, bet visas pragmatinės orientacijos karkasas – tas pats. Skirtumas tas, kad simbolis, užkeikimas, ritualas, alcheminės reakcijos dabar jau tikra realybė, kuri veikia ne vaizduotėje, bet pačiame transcendentiniame pasaulyje. Tai reiškia, kad magija pagaliau pradėjo „veikti“ tikru veikimu, duoti tikrą naudą, pasikinkant ne įsivaizduojamus, bet tikrus realybės „demonus“. Tai demonas kaip jautis, prie kurio prikabinas arklas, kurį jis, paliepus artojai, turi tempiti ir daryti savo darbą. Magas ir mokslininkas yra toks demoną valdantis artojas.

Belieka pasitikslinti kaip tai atrodo metafizinėje realybėje, sumuojamoje tik nedideliu procentu, dėl to tik netiesiogiai sugebant suprasti, koks tikras alchemijos veikimas. Realybė turi dvi formas:

holoplastinę, arba pirmapradę, ir sumuojamą kaip sumatai. Žinome, kad sumatoriaus paveikslas yra tiesioginės aplinkos atspindys sąmonėje, kuriame žmogus mato savęs ir realybės imitatorių, pagal kurį jis suvokia, kas yra jis ir kokia yra jo artimiausia aplinka. Tačiau tai ne tikras Aš ir ne tikras Kitas, nes tikras yra anapus sumatoriaus vaizdo, tai yra transcendencijoje. Vadinasi kiekvienas maginis veiksmas turi du sluoksnius: pirmapradių sluoksnį, kur jis veikia pilnu veikimu ir kaip tas veiksmas atsispindi fenomeninėje sąmonėje. Akivaizdu, kad 1) tai daug mažiau, negu yra pačioje realybėje, ir 2) prie to, kas suvokiama, galima pridėti mintis, jausmus, būsenas, jautimus ir pan. Žinoma, visa tai nebus vaizdo papildymas tikra informacija, tačiau ši vidinė kryptis atliekant ritualą svarbi psichologiškai. „Formulių“ lygmenyje tai turėtų atrodyti taip:

$$A + X = P$$

A yra fenomeninis objektas sumuojamas sumatoriuje, X yra skirtumas, kuris atsiranda iš P atėmus A, kuris vis dar reiškiasi suvokimui kaip veikiamybė. Pavyzdžiui, gravitacijos reiškinys tiesiogiai neturi jokio objekto, jei atimsime masyvius kūnus, tačiau fizinė jėga vis dar suvokiama pagal tai, kaip ji veikia. Ši veikiamybė rodo nepilną sumavimą, iš ko seka, kad yra realybė, kurios mūsų sąmonė tiesiogiai nesuvokia, ir kuri yra P, kaip nematomos hipostratos, sritis. Proto sukurtus gnostinius kūnus galime pažymėti kaip G, tada gausime tik protinį objektą, kuris kaip implantas „sodinamas“ hipostratoje ir funkcionuoja kognityviniu būdu, žmogaus mąstyme.

$$G(A) + G(X) = G(P)$$

Mokslas daugiau susijęs su pirmuoju „formulės“ variantu, o pirmąją magiją su pastaruoju, nes joje tik protinis pirmapradis objektas, tik protinis jo fenomeninis reiškimasis ir tik protinis paslėptų hipostratoje galių principas. A vietoje magijoje dažnai įtraukiamas koks nors realus fenomeninis objektas: kokia nors stichija, dangaus kūnas, gamtinis daiktas, gyvūnas, ir su juo susiejama vis mitologinė / protinė kompozicija. Taip atsiranda kulto objektai, galintys būti tiek mentaliais, tiek materialiais.

Galimas dar vienas formulės variantas, kai hipostratinis objektas nematomas, tai yra nesumuojamas, bet tik „nujaučiamas“.

$$G + X = P$$

Šiuo atveju X lygu P, kuriame nėra jokios atveriamos dalies, bent jau jusliškai, tačiau kai kada tai galima padaryti techniškai, kai matavimo prietaisas pakeičia sensoriumą. Anksčiau, alcheminėje magijoje, naudojto įvairius materialius priemonių arsenalus, kaip ekstraktai, eliksyras, skysčiai, milteliai, augalų mišiniai, gyvūnų dalys ir pan. Taip buvo vykdomas maginis ritualas, kuris nežinojo tikros hipostratos struktūros, rėmėsi tik išgalvota racionalizacija. Tačiau laikui bėgant moksle buvo išvystytos sritys, kuriose akivaizdžiai žinomos „magiškos“ veikiamybės užuominos, turinčios realų pagrindimą pasaulyje, bet esančios anapus šiuolaikinio mokslo aiškinamųjų galimybių, nes $G(X)$ skirtumas, kurio sudėtingumas nubrėžia atstumą tarp sumuojamos realybės arba veikiamybės ir hipostratinės holoplastinės realybės yra labai didelis. Tos sritys yra radijo bangos, magnetizmas, elektra, chemija, šilumos dinamika, genetika, sąmonė. Imkime magnetizmą kaip pavyzdį. Jo formos tikrovėje tokios:

$$A \text{ (magnetizmas)} + G \text{ (magnetizmas)} + X \text{ (magnetizmas)} = P \text{ (magnetizmas)}$$

Norint panaudoti magnetą arba elektromagnetą, jau nereikia kreiptis į mitines būtybes, invokacijų ar evokacijų. Užtenka žinoti hipostratos struktūrines formules ir žinoti mechanizmus, kurių pagalba techniškai galima išgauti norimas savybes, sukuriant techninį daiktą. Tai pilnai racionalizuotas 5M (penktojo laipsnio magija) magijos variantas, kuris pagrįstas žinojimu, ne vaizdiniais, fantazijomis, tikėjimais. Kita vertus X (magnetizmo) atstumas iki realybės visada išlieka ir nė vienas mokslininkas nežino, kas iš tikro yra P (magnetizmas).

Ir paskutinis principas – šiuo metodu įvertinti gyvybę, gyvūną ir pažiūrėti koks yra atveriamos ir neatveriamos jo būties skirtumas:

$$P \text{ (gyvūnas)} - A \text{ (gyvūnas)} = X \text{ (gyvūnas)} \text{ arba}$$

$$100 \text{ proc.} - 20 \text{ proc.} = 80 \text{ proc.}$$

Toks būtų mano subjektyvus vertinimas.

Šis principas yra pagrindinis filognozijos metodas, kuris kiekvieną tiriamą daiktą mąsto kaip tikrovę, realybę ir veikiamybę, išnyrančią iš nematomos gelmės, kurioje net sąmonėje neveikiantis magijos aktas, realybėje gali būti veikiančiu mums nežinomu būdu. Jis veikti gali tiek gerąja, tiek blogąja prasme.

22. Šėtono bažnyčia

Filognozijos pagrindinis tikslas – surasti holoplastinio realybės modelio svarbiausius sandus, kurių pagrindu būtų galima dalinti ją į pagrindinius skyrius, reikalingus tyrimų orientavimui ir organizavimui. Suradęs tokį modelį, tikiuosi, kad ateityje jį galėsiu išvystyti iki tokio masto, kad jo dalių atidengimas realybėje pasieks beveik pilną gyvybės paslapties atskleidimą. Pradžią yra teisingos struktūros parodymas, o pabaiga – jos vis gilesnis užpildymas tikrovės duomenimis. Iki šiol naudoju trys prieigas: schemas, kurioje sužymėtos visos metafizinės ir fenomenologinės zonos; Urobora, simboliškai išreiškiančio žmogaus metafizinės sandaros principą; ir „formulės“, visą struktūrą sudedančios į ženklų eilutę, nurodančių į kokią nors schemas zoną. Tai visų filosofijų branduolys, kurį galima naudoti filosofinių traktatų analizei, norint pamatyti kokios vietos tiriamos, kokie kalbinės idėjų išraiškos vadinamieji junginiai. Toliau pateiksiu struktūrinę formulę, kurią paskui paanalizuosiu ir paaiškinsiu:

EMZ1 – EMZ2 – EMZ3 – P [FMZ2 – H – EMZ5 – LMZ1 – LMZ2 – FMZ6 – LMZ0 – FMZ4] S – EMZ4 – EMZ1

EMZ1 – centrinis realybės klodas

EMZ2 – materialūs realybės klodai, energija

EMZ3 – gamtiniai klodai, grindžiantys organinę gyvybę

EMZ4 – dvasiniai klodai, sudaryti iš informacinių laukų

EMZ5 – ekstensyvi fenomenologinė realybė, anapus horizonto

LMZ0 – čia ir dabar plotinis sumatorius

LMZ1 – praeitis

LMZ2 – ateitis

FMZ2 – atverta materija

FMZ4 – atverta dvasia

FMZ6 – egzistencija, psichologinė mažoji sieva

Ši struktūra dalinasi į tris dalis: galvos dalį, tai yra tą, kuri yra tarp [P] ir [S]; uodegos dalį, prasidedančią nuo pirmos erdvinės metafizinės zonos; ir kaklo, arba dvasinio klodo substancijų, žymimų EMZ4, zoną. Kaip jau buvo galima suprasti, centrinė jėga, svarbiausia kuriant dvasinę gyvybę, vadinama juodąja liepsna, nurodanti į pirmąją metafizinę zoną. Šis principas rodo, kad yra išorinis, transcendentinis pasaulis, kuris neduotas žmogaus suvokimui ir vidinis, atveriamas šviesos arkoje, kurioje turime objektyvų ir subjektyvų pirmąjį įstatymą, sudarantį sumavimo proceso organizuojantį branduolį. Koks metafizinis principas galima tik spėlioti, tačiau fenomenologinis vidus sudarytas iš dviejų dėmenų – erdvės ir laiko – kurie sutelkia sąmonę į vieną visumą kaip laisvės ir egzistencijos sampyną, verčiančią autonomiškai apsisibrėžinėti, siekiant mąstymo autentiškumo ir nepriklausomo mąstymo judėjimo sandūroje su transcendentine realybe. Tai pirmapradė, pirmykštė sritis, kurioje žmogus pasirodo kaip natūralioji metafizika, arba dvasią turintis gyvūnas, pririštas prie materialių poreikių tenkinimo, bet sugebantis atsiriboti nuo gamtinės būtinybės, pakylant į dvasinės laisvės aukštumas. Sąmonė gali būti orientuota į bet kurį iš išvardintų holoplastinės formulės dėmenų, nuo transcendentišiausios iki imanentiškiausios, taip sukuriant įvairias filosofines mokyklas. Pavyzdžiui, orientuojantis į EMZ1 užklausias realybės pamatas, centrinis jos klodas, kurį galima įvairiai interpretuoti prote, logiškai ar įvardinti, žodžiais kuriant jo vardus. Šis užsiėmimas vadinamas teologija, kurią galima konstruoti racionaliai, remiantis protu, ir iracionaliai, remiantis tikėjimu. Jeigu sąmonė sutvarkyta pagal šio centrinio klodo doktrinų idėjas, turime išvystytą religinę psichiką, kuri tikisi ryšį su Dievu sukurti protu ir kalba. Tokio principo, kaip ir kitų, svarbiausia palaikymo vieta yra atmintis. Kaip pavyzdį imant filognoziją, jos tikslas holoplastinė realybės teorija, apimanti visus dėmenis, tad esanti viskuo: metafizika, fenomenologija, materializmu, gyvybės filosofija, sąmonės teorija, dvasinio pasaulio disciplina ar kūno homunkulo analitine teorija.

Įdomu paanalizuoti, kaip holoplastinė formulė atsispindi Evangelijose, kanoninėse ir apokrifinėse, kiek jose šviesos arkos autentiškos patirties, kuri ne visada gnostikų mokyklų arba bažnyčios teologų buvo suprasta teisingai. Kaip žinia, bažnyčios mokyme yra Šventos Trejybės dogma, sudaranti tikėjimo pagrindą: Tėvas, Sūnus

ir Šventoji Dvasia. Kaip šis principas suderinamas su filognozijos holoplastiniu modeliu, suprasti nesunku: Tėvas yra visa didžioji sieva, holoplastinė transcendentinė realybė; Sūnus yra mažoji sieva, arba žmogus kaip šviesos arka; ir Šventoji Dvasia yra juos rišantis dieviškas klotas, dalyvaujantis sielos kūrime ir mano doktrinoje vadinamas Juodąja Liepsna. Kiekvienas žmogus yra įsikūnijusi dvasia, kurios sietuvos mastas priklauso nuo to, koks Juodosios Liepsnos rangas. Nuo to priklauso žmogaus dvasiniai gebėjimai ir „artumas Dievui“. Kitaip sakant, žmogus gali turėti mažą sietuvą, tada jis linkęs prie gyvūniškumo, materializmo, iracionalumo, instinktyvumo ir impulsyvumo; o jeigu sietuva didelė, žmogus turi išvystytą platoninę sumatoriaus dalį, didelį protą, skvarbų mąstymą, sugebėjimą kurti aukšto lygio teorinę sintezę sąveikoje su realybe, tai yra supranta ir save, ir pasaulį. Tai padeda tapti lyderiu, filosofu, religiniu vedliu, primetančiu civilizacijai savo vidinėje akyje regimas dvasines formas. Čia galima dar kartą priminti žinomą posakį „Tėvas yra manyje, o aš Tėve“, kuris yra pagrindinis sumatoriaus sąveikos su anapusine realybe struktūrinis principas, vadinamas inversija – „Tėvas yra manyje“ ir eksversija – „Aš esu Tėve“. Tai natūralios tvarkos formulė, kurios antitezė yra Tėvo ir Sūnaus išsiskyrimas, konfliktas, kurio metu atsisakoma principo „Aš esu Tėve“ ir nusprendžiama tapti savarankiška būtimi. Šis archetipas yra vadinamasis „Šėtono sukilimas“, kurio metu angeliškas Dievo sunūs sukilo prieš savo Tėvą ir nusprendė tapti savavaldžiu valdovu, kuriančiu savo realybę.

Mokslinės civilizacijos iškilimas kartoja tą patį kelią, koks nurodytas „Šėtono sukilimo“ mite, tad yra „ateistinio satanizmo“ formos; senovinės mito versijos adeptai yra teistiniai satanistai, nes jie dar neištrynę didžiosios sievos dieviškumo intuicijos. Bet kokiu atveju, nusisukimas nuo Tėvo karalystės ir jai karo paskelbimas, kad ir kokiu principu, dvasiniu ar materialistiniu, yra satanizmas, nes atitinka „Šėtono sukilimo“ archetipą. Galima bandyti prieštarauti, kad tai tik kultūrinė forma, kuri yra žmogaus fantazijų vaisius, tačiau remiantis fundamentine sątvarologija, akivaizdžiai matosi, kad šis principas atitinka ir realią žmogaus metafiziką, realų santykį tarp žmonijos ir transcendentinės realybės. Šis santykis matosi žmonių rūšies evoliucijoje, kurioje žmogus iš paprasto gamtinio gyvūno išsivystė į kultūrinę civilizaciją, kuri tiek sustiprėjo intelekto, kad tapo nepriklausoma nuo gamtos, ir vis labiau ją sutechnindama tampa realybės užkariautoja ir valdove. Šis procesas yra „nutolimas nuo Dievo“ ir

visiškas nuo jo nususukimas tiek paviršiuje, kuris visas perdaromas, perkuriamas, tiek gelmėje, kuri visa įžodinama techniniais žodžiais. Todėl senąją civilizaciją, dar gyvenusią gamtos arba Dievo artumoje, vadinu Dievo Bažnyčia, o naująją, nususukusią nuo gamtos ir transcendencijos – Šėtono Bažnyčia. Žodis „bažnyčia“ čia nebūtinai reiškia „religinė organizacija“, tai veikiau yra metafizinis pasirinkimas, kuris gali turėti ir sekuliarią, ir religinę formą. Dar galima pridurti, kad Dievo bažnyčia gali būti metafizinė ir fenomenologinė, priklausomai nuo to, koks požiūris į realybės įstatymą, kur matomas jo autentiškas pavidalas: gelmėje ar paviršiuje. Remiamasi tokia teologija: Dievas sukūrė gamtą, o žmogus yra kartu ir Dievo, ir gamtos kūrinys, nes gamtos kūrybiniu impulsu sukuriamas genetinis kūnas, o tiesioginiu Dievo dvasiniu impulsu – žmogaus siela.

Šį principą svarbu žinoti, nes jis yra visų planetos civilizacijų pagrindas, ateinantis iš natūraliosios metafizikos, nepriklausomai nuo to, ar civilizacija yra Vakarų, ar kokia nors kita. Šiuo metu visa planeta energingai suka Šėtono Bažnyčios keliu, siekia atsiskirti nuo gyvybę sukūrusio pamato tam, kad išvystytų sau pakankamą žmonių rūšį, kuri bus nepriklausoma nuo realybės ir egzistuos vien savo proto sukurto dirbtinio pasaulio aplinkoje. Išorėje tai technologinės ekosistemos, kurios imituoja gamtą dirbtiniu būdu ir viduje – metavisatos hologramų pasaulis, siūlantis kokią nori realybės versiją, generuojamą dirbtinio intelekto. Šėtoną Hollywood'as paprastai vaizduoja kaip siaubo žanro personažą, pabrėždamas jo magiją bei psioniką, tačiau tikrovėje Šėtonas turi ir ne mistinį stilių, kuris suvoktinas kaip žmonijos nususukimas nuo Dievo, ateizmas, nereligingumas, materializmas, hedonizmas, amoralumas, scientizmas ir pan. Tai irgi yra Šėtonas, kai žmogus pradeda remtis tik savimi, ir savo užgaidų tenkinimui natūralioje realybėje pasiryžta susikurti dirbtinį pasaulį, paneigiant save, gamtą ir nepriklausomą transcendenciją. Ši kova prieš realybę turi dvi formas, besiremiančias principu „nuo“ arba „prieš“. „Nuo“ labiau linkusi į ateizmą, o „prieš“ – į atvirą satanizmą.

23. Filognozijos sistema

Terminas „filognozija“ iš pradžių gali pasirodyti netikslinga inovacija, nes jis sutampa su tokiais filosofijos skyriais kaip „episte-

mologija“ ar „gnoseologija“, filosofijoje susijusiais su supratimo, žinojimo ir pažinimo klausimais. Iš dalies tai tiesa, juolab kad žodis „gnoseologija“ irgi kaip savo sudėtinę dalį turi graikišką terminą „gnosis“. Tačiau tai ne visiška tiesa, nes naujadaro įvedimu noriu filognoziją pakelti iki filosofijos lygmens, turėdamas tikslą perkelti svorio centrą nuo „išminties“ prie „pažinimo“. Ką tai reiškia, ne vienoje vietoje jau buvo paaiškinta. Tiems, kas neatsimena primenu sievos formulę, kuri subjektyviojoje dalyje turi tokią struktūrą:

MS – Teorija – Technika – D / X

Ši struktūra rodo, kad mažojoje sievoje yra teorinė dalis, protu vykdanči tikrovės teorinę sintezę ir praktinė dalis, vadinama technika, kuri teorines žinias pritaiko gyvenime. Tai reiškia, kad filosofinis mąstymas yra teorija, turinti parodyti objektyvios ir subjektyvios realybės esmės, o išmintis yra praktinis teorinių žinių pritaikymas, kuris gali būti susietas su protu, morale, kaip „gyvenimo technika“. Kitaip sakant, jei žiūrime etimologiškai, filosofija kaip „išminties meilė“ daugiau susijusi su gyvenimo technika, mokančia kaip harmoningai, darniai ir laimingai gyventi gyvenimą gamtoje ir visuomenėje. O šios išminties geriausia išraiška yra etikos teorija. Todėl šioje pirmapradėje formoje filosofija yra etika, o kiti dalykai prie jos prijungiami tik kaip papildymas.

Norint šią padėtį pakeisti, svorio centrą perstumiant prie „teorijos“ dėmens, reikia kito principo akcentavimo. Teoriją pavertę pažinimu ir šį padarę pagrindiniu užsiėmimu, gauname praktikos paslinkimą link mąstymo elemento, kurį pritaikę realybės supratimui, gauname pažinimo meilę. Filognozijoje siekiama, kad pažinimas būtų atribotas nuo praktikos, neleidžiant jo tiesiogiai sutechninti – tam mūsų laikais turi būti pastatyti aukšti barjerai, – nes pasaulio beatodairiškas perdarinėjimas – nėra vertybė. Mano siūloma tokia pradinė sistema:

MS – Gnosis – Etika – D / X

Tai reiškia, kad pirmoji technika filognozijoje yra ne dirbtinio daikto kūrimas, bet etika, nustatanti rėmus, kurių ribose galima taikyti filognozijos žinias. Čia etiką suprantame kaip Aristotelio aukso vidurio

taisyklės doktriną arba pusiausviros sievos principą, kuriame renkamas bendravimas, atitinkantis pusiausviro dialogo principą, o tarnavimas ir viršavimas laikomi kraštutinumais.

Dabar belieka išskaidyti, kas yra šis *Gnosis*. Norint tai suprasti, reikia įvesti fundamentaliosios ontologijos teoriją, kurioje žmogus interpretuojamas kaip atveriančiosios ir atveriamosios būties dvistata, kuri gali būti pažinta protu, kaip į dvasią įstatytu pažinimo organu, kuris ateina iš organinio gyvūno. Protas šios dvistatos – Dvasios ir Įstatymo – sandus konceptualizuoja ir įžodina arba pažįsta naudodamas matematinę proto substanciją, vadinamą kontinuumo sugebėjimu. Pažįstanti akis gali judėti sumavimo paviršiais, tada turime fenomenologiją, o gali bandyti įsibrauti į gelmę, kuri yra anapus sumavimo paviršiaus, tada turime metafiziką kaip substancializuotą protą, peržengiantį imanenciją ir savo idėjas perkeliančią į transcendentinę realybę. Remiantis Aristotelium, pirmoji filosofija yra ontologija, kuri daro prielaidą, kad viskas yra būtis ir „filosofijos“ tikslas ją apmąstyti. Filognozijoje siekiama daug daugiau, nes būtis jau ne apmąstoma, remiantis pamatinėmis proto kategorijomis, siekiant išaiškinti jos pirmuosius pradus, bet pažįstama.

Filognozijoje būtis traktuojama kaip materialių ir dvasinių klodų visuma, kurie yra atveriamos ir neatveriamos substancijos. Kas yra nematomas klotas suvokiame pagal atveriamą dalį, kuri pasidalinusi į du polius: dvasines ir materialias substancijas. Būties perspektyva atsiranda gyvybėje, kuri yra pagrindinis anapusinių klodų kūriny.

Ontologija:

I. DS – JL – KO [SPn] [GSn] [GAn] [GYn]

II. MS – S [EG – H – FKO] P – XGA – JL

DS – didžioji sieva

MS – mažoji sieva

KO – kosmosas

FKO – fenomenologinis kosmosas

SP – spiečius (žvaigždžių)

GS – gyvybės sferos (planetos)

GA – gamtos

GY – gyvybės / gyvūnai

S – sumatorius
EG – egzistencija
H – kūno homunkulas
P – pirmapradis kūnas
XGA – nematoma gamta
JL – juodoji liepsna

Pagal šias struktūrines formules ontologija filognozijoje skirstoma į didžiosios sievos ontologiją, kuri yra metafizinė ir kuri pažinta gali būti dviem būdais: per fenomenologinę projekciją dvasioje, kuri šiuo atveju susiaurinama iki sumatoriaus, iš egzistencijos perspektyvos; ir per atvirkštinę proto projekciją, kurioje protas šiuo būdu projektuoja savo pirminius kategorinius elementus, sukuriančius transcendenciją turinčius paaiškinti gnostinius kūnus. Žiūrint iš egzistencinės imanencijos, didžioji sieva skirstoma į viršutinę, tai yra kosmosas ir apatinę, tai yra gamta. Ši perspektyva yra objektyvi, nes remiasi ne žmogaus kūryba, bet bandymu atspindėti save ir pasaulį bešališku būdu. Kita perspektyva yra sumatoriaus, kuris naudodamasis savo mažosios sievos resursais, kuria savo dirbtinį pasaulėvaizdį, turintį mito ir istorijos kompleksus. Mitas – tai kosmologinės transcendencijos pagrindu sukurta istorija, kuri orientuota į erdvinę realybės sandarą. Istorija – atspindi laikinį sumatoriaus ir visos žmonijos aspektą, kuris praeitį sukalendorina, chronologizuoja ir apvelka protiniu apvalkalu. Taip kiekvieno atskiro žmogaus gyvenimas paverčiamas arba mito, arba istorijos sudėtine dalimi, kuri turi savo vietą, rangą, istoriją ir likimą, galintį būti reikšmingu civilizacijai, o galintį būti tik anoniminiu statistiniu vienetu.

Taip, globaliniu mastu, žmonijos gyvenimas tvarkomas arba istorijos, arba mito logikos, nuo kurių priklauso globalinis procesas. Pagrindinis kiekvienos civilizacijų bruožas – noras tapti vienvalde planetos šeimininke, ekspansija, karas prieš kitas tautas ir civilizacijas, hegemonijos siekimas, civilizacinių psichovektorių perprogramavimas ir unifikavimas. Tam prielaidas sudarė mokslo pažanga, mokslinėmis kalbomis ir universaliomis proto formomis unifikavusi sąmonės, sukuriant prielaidas artimesniam bendradarbiavimui ir susikalbėjimui realybės klausimais. Tai naujos civilizacijos naujas žmogaus tipas, kalbant F. Nietzsche'ės žodžiais, kuris siekia suartėjimo, nori sukurti vieną, globalinę sistemą, nes išnykę bendravimo barjerai ir iškelti bendri tikslai, jungiantys gyvenimus bendradarbiavimo masto

padidininimui. Elitai, kurie labiau atsiję nuo apatinių sluoksnių, savo lygmenyje vienijasi, kuria bendras organizacijas, o tie, kieno galia yra vertikali ir įžeminta į liaudies fundamentą, nenori paleisti šių galios svertų ir konkuruoja su tokiais pat valdovais, plėsdami pamato mastą planetoje. Kitaip sakant, elitai, atsiskyrę tiek nuo liaudies, tiek nuo jų žemės valdovų, siekia savo vieningo pasaulio planetoje, o kiti plečia savo civilizacijas aneksijų priemonėmis, prisijungiant vis naujas teritorijas. Todėl nepriklausomi elitai yra „liberalai“, visiškai atsisakę senų civilizacijos formų, o masių valdovai, monarchai, daugiau tradicionalistai, nes jie priklauso nuo masių civilizacinių psichovektorių programavimo, kuris, dėl psichikos inercijos, priklauso nuo praeities. Liberalai atsisako garbinti praeitį, remiasi savo protu, turi išvystytas doktrinas, pritaikytas naujam pasauliui, kuriame nėra senųjų galios institucijų, kurioms kadaise tarnavo filosofai ir teologai, tad mąstymas gali būti skaidrus, nesuinteresuotas ir angažuotas tik savo ateičiai, taip atsisakant būti praeities šmėklų naudingais idiotais.

Filognozija yra pristatoma kaip šio naujo liberaliojo elito centrinė doktrina, kurios žmogaus sampratos kertinis akmuo yra laisvės idėja, nukreipta į ateitį, kurios apsaugoje gyvena filognozas. Kitaip sakant, saugoti reikia ne praeitį, bet ateitį, nes techninės pažangos akivaizdoje būtent jai kyla didžiausias pavojus. Praradus praeitį, žmonija gali gyvuoti toliau, o praradus ateitį žmonija neturi prasitęsimo arba jis ne tokios kokybės, kokios norime. Tam teorinis pažinimas turi būti papildytas etika, kuri yra pirma praktikos forma, grindžianti techninį realybės įsisavinimą. Šiame etape filognozija nesprenžia praktinių techninių klausimų, jos tikslas – sukurti naują pažinimo metodą, kuris turi būti apribotas filosofinės išminties principais, kurios pagrindinė forma yra etika. Tad, kaip buvo parodyta pirmajame tome, filognozijoje yra trys kartiniai akmenys: etika, veiklos mastas ir tiesos procentas, kurie apibendrinami kodiniu pavadinimu Baltasis Drakonas.

24. Teocenas, antropocenas ir technocenas

Šiuo metu madinga kalbėti apie antropoceną geologinės eros prasme, kuris, tariama, išstūmė holoceną, egzistavusį iki planetos civilizacijos suklestėjimo 19-20-21 amžiuje. Aš pabandysiu šį klausimą pamąstyti iš kitos pusės, šiek tiek atsiplėšdamas nuo geologijos ir

daugiau orientuodamasis į civilizaciją kaip į psichikos formą, lemiančią žmonijos psichovektorių ir jo poveikį planetai (ne vien poveikį, kaip linkstama aiškinti tradicinėse antropoceno analizėse). Mąstant žmogaus proto pagrindu sukurtos paradigmos rėmuose, civilizacija kaip mentalinis darinys, mano knygoje vadinamas psichovektoriumi, turi tokias pagrindines kryptis: teocenas, tai yra civilizacija, orientuota į nematomą, gamtinę tikrovės dalį, kuri lemia mąstymo ir kultūrinės elgsenos formas; antropocenas kaip atsisukimas į žmogų, į save, tampant pagrindine civilizacijos problema, apibendrinama mak-sima „pažink save“, ir prasidedantis nuo filosofijos atsiradimo; ir technocenas, sukuriantis dirbtinę gamtą bei dirbtinį superžmogų, kuris yra ir Dievą išstumianti super DI mašina, ir žmogiški androidai, esantys techniniais gyvūnais, turinčiais savarankišką ir nesavarankišką intelektą.

Pačioje pradžioje, kol dar sąmonė orientuota į gamtą, kurią jos visumoje vadinu didžiąja sieva (DS), psichikoje vyrauja jos su-reikšminimo, išaukštinimo ir garbinimo būsena, kurioje, metafizinėje kalboje, žmogus ją įsimbolina Dievo, kaip visagalio gamtos ir gyvy-bės valdovo, vaizdiniu. Šis žodis graikiškai yra „Theos“ arba lotyniškai – „Deus“, kuris sudaro teoceno eros vaizdinio pagrindą. Žinoma patys žmonės savo civilizacijos taip neapibrėžę, nes jie dar nemastė šiuolaikinio mokslo terminais, tačiau tai darome mes, retrospektyviai primesdami savo nustatytas charakteristikas. Šioje eroje žmogaus po-veikis „geologijai“ plačiąja prasme buvo minimalus, nes gyvenimo būdas buvo gamtinis, prasidėjęs kaip klajoklių gyvenimas ir tik vėliau tapęs sėsliu. Santykis su išoriniu pasauliu buvo ritualinis, apeiginis, turintis garbinimo ir kulto bruožų. Todėl poveikis aplinkai buvo mi-nimalus: dar nebuvo atvertos hipostratos ir ši „mentalinė“ era sutapo su geologiniu holocenu, tai yra laisvai besivystančios ir nenaikinamos planetos pasauliu.

Maždaug nuo filosofijos atsiradimo prieš 2500 metų prasi-deda civilizacijų persiorientavimas, kur žmogus tampa svarbesniu dė-mesio objektu už gamtą. Tai buvo ilgo persiorientavimo priešaušris, kuris savo finale sukūrė tokį didelį technologinį žmonijos išsivys-tymą, kad pradėjo veikti planetos gyvybės sferos raidą ir net geolo-ginę jos būklę, pačioje persiorientavimo pabaigoje sukūrus dirbtinę technosferą, kuri vis labiau išstūminėja natūralią gamtą. Tai, žinoma, prasidėjo nuo milžiniško masto planetos urbanizacijos, sukūrusios iš gamtos išėjusių žmonių bendruomenes, kurios dabar labai sparčiai

technologizuojausi ir pereina į transhumanizmo ir pohumanizmo būklės: iš pradžių įveikiama gamta, gamtinis būtinumas, o po to pradedama įveikinti ir patį žmogų, siekiant jį peržengti. Mano manymu, tai prasidėjo nuo filosofinės revoliucijos, kurios pasėkoje žmogus atsisakė orientacijos į anapusinę tikrovę, garbinamo santykio su ja ir vietoj to į pirmą planą iškėlė žmogų, siekiant atsakyti į klausimą, kas jis yra.

Dabar jau akivaizdu, kad šis finalas yra pradžia peršokimo į naują pasaulį, kuriame vyrauja technika, dirbtinumas, gamta pakeičiama dirbtinėmis ekosistemomis, o gyvūnai – „Boston Dynamics“ robotais. Tai yra atsisukimas į techninį daiktą, kurio pabaiga bus technoceno pasaulis, apie kurį šiuo metu mąsto tik mokslinės fantastikos autoriai ir futuristai. Antropocenas yra tik ekologinės problemos pradžia, o technocenas – radikalus technosferos išsiplėtojimas, laukinę gamtą padarantis beveik neegzistuojančia – išskyrus įvairius regioninius parkus ir draustinius. Šio pasaulio centru, kaip manoma, bus super DI, kuris valdys visą technoparką kaip daiktų ir žmonių internetą, kurio tikslas bus – vis didesnis įsitvirtinimas tikrovėje, vis didesnis jos technologizavimas, išsiveržiant net iš planetos kalėjimo į kosmosą ir technogamtą platinant net ten. Tai galima sudėti į tokią hierarchiją:

DSI [technocenas] - MS [antropocenas] - DS [teocenas]

DSI – dirbtinis superintelektas

MS – mažoji sieva

DS – didžioji sieva

Tarus, kad ateis toks laikas, kai bus suprasta sąmonės paslaptis ir bus išmokta kurti dirbtinę sąmonę, laukia dirbtinės gyvybės suklestėjimas, kuris pralenks sintetinės gyvybės proveržį įgalinamą genetikos proveržių. Bus įmanoma kurti įvairius variantus, kur dirbtinė sąmonė bus jungiama su sintetiniais kūnais arba kurti gryną techninį organizmo imitatorių. DI procesorius bus pakeistas kokybiniu informacijos sumatoriumi, robotui suteikiant dirbtines „ontologines būsenas“, vadinamas sąmoningu realybės suvokimu. Žinoma, iki to toli ir žmogus dar per mažai pažintas, tačiau šiuolaikiniai transhumanistai ir pohumanistai tiki, kad tai nėra neišsprendžiama problema. Turint omenyje tai, kad dirbtinė sąmonė bus neprogramuojamas, bet apsimokantis techninis gyvūnas, kokia bus jo evoliucija – sunku prognozuoti

ir dar sunkiau prognozuoti, koks bus techninės sąmonės požiūris į natūralią sąmonę. Dėl šios priežasties kyla klausimas dėl tokio technosferos raidos scenarijaus tikslingumo, nes žmonija pjauna šaką ant kurios sėdi.

Galima iškelti klausimą, kokio požiūrio į šį klausimą laikomasi filognozijos doktrinoje? Šiuo metu nuo galutinio atsakymo esu linkęs susilaikyti, ir galiu pakartoti, ką kai kuriuose kitose vietose jau esu išsakęs. Pagrindinis žmogaus ir žmonijos tikslas yra vis geriau pažinti realybę, kurią pažinus – nebūtina ją iš karto versti technologine mašina. Tam tikri techniniai proveržiai, norint vis labiau įsigylinti į hipsotratą – neišvengiami, tačiau tai turi būti daroma ribotai ir nuosaikiai. Kol nėra galingo techninio proto sąvokų aparato, atsisakyti primityvių gyvybės darymo priemonių, kurios labiau panašios ne į proveržį, bet į pasityčiojimą, kapitalizme skatinamą pelnų vaikymosi logikos, kaip E. Musko „Teslabot“. Žmogus turi daug neišnaudotų natūralių vystymosi galimybių, kuriose turi būti siekiama vis labiau atverti hipostratą ir paversti ją tokia civilizacijos forma, kuri būtų maksimalus teorijos vystymas ir tik minimalus jos įtechninimas, visą dėmesį sutelkiant į etinį praktikos dėmenį. Savo teoriją siekiu pagrįsti antiantropocentrine perspektyva, tačiau ją perkeliant ne Dievą, ne į DI, bet į tą natūralų fundamentą, kuris yra visos žmogaus vidinio pasaulio pamatas, kuris krikščionybėje vadinamas Tėvu, o aš vadinu didžiąja sieva. „Aš esu Tėve“, filognozijos metodu galima pavaizduoti kaip Tėvas [Sūnus]. Tėvą pakeitę didžiąja sieva, turime tokius mažosios sievos variantus:

DS [MS1] [MS2] [MS3] [MS4] [MS5] [MS6] [MS7] [MS8] [MS9]

Žmogus yra MS6, arba šeštas mažosios sievos lygmuo, turintis galimybę vystytis nuo pradinio varianto iki išsivysčiusio, pažangiojo žmogaus, kurio transhumanizmas yra ne biologinis, bet dvasinis. Kitaip, norėdami peržengti žmogų, turime gerinti jį ne tiek išorėje kiek viduje, didindami įstatyme sumuojamą hipostratos gylį. Tai išreikiama tokia struktūra:

MS6 – S[DS1] H[DS999]

MS1 – S[DS100] H[DS900]

MS – mažoji sieva
DS – didžioji sieva
S – sumatorius
H – hipostrata

Kaip žinia, kadangi sumatorius yra dvivietis, vadinamas uliumu, jis pasidalinęs į du polius, kurie tarpusavyje sąveikaudami kuria kalbinę / techninę sintezę. Tad sumatorius S[DS100] gali turėti pusiausvirą tipą, $50 + 50$, ir nepusiausvirą, kur vyrauja arba protinio kompiuterio sumatų perteklius, arba juslinių hipostratos klodų išplėstas sumavimas rodant gilesnį „pasaulio vaizdą“. Pirmas išplėtimo variantas įmanomas jau dabar, o antras variantas, kur daugiau ne proto, bet realybės, manau, bus įmanomas sukūrus DHA (dirbtinis hipostratos atvras).

Taigi, mano manymu, žmogus nuo primityvaus kūno organų technologizavimo turėtų persiorientuoti į dvasinį vystymąsi ir kurti dvasinį, o ne biologinį transhumanizmą. Svarbiau ne tapti kūno ir psichikos inžinerijos auka, kuri leidžia milijonus modifikacijoms, bet „pažinti save“ ir tinkamai pasiruošti didžiajai kelionei gyvenimo pabaigoje. Juk gyvenimas laikinas ir amžinu jis neturi tapti, nes tai žemiausio rango būtis, iš kurios turi būti siekiama išsivaduoti, o ne įamžinti.

III. Internetinio dienoraščio fragmentai

Analitinis ir meninis intelektas

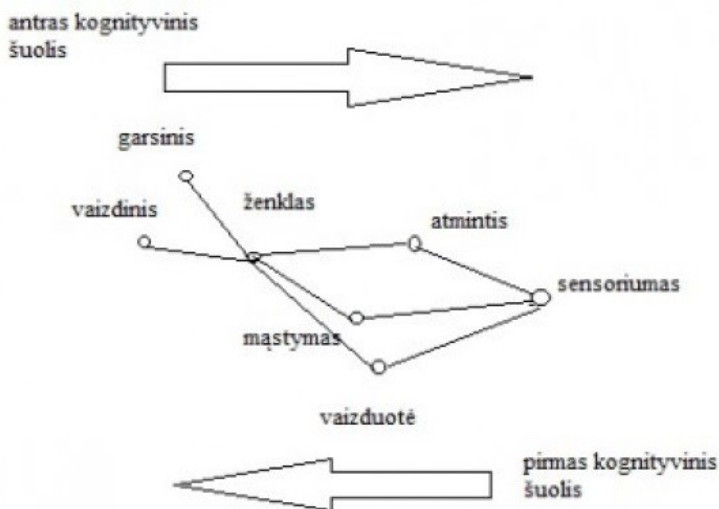
1. *Supratimas*

Šią temą pamėginsiu pradėti nuo apibrėžimo, kuriame paaiškinama, kas yra intelektas, sugretinant jį su kita smegenų funkcija, vadinama protu. Intelektas yra išlavintas protas. Iš šio apibrėžimo matosi, kad protas yra platesnė sąvoka, apibūdinanti bendrą pažinimo sugebėjimą, o intelektas yra tam tikra proto būseną, kuri priklauso nuo įgimtų sugebėjimų ir nuo darbo įdėto į jį lavinimu, kad brandžiam amžiuje atsirastų šis žmogaus sugebėjimas. Dėl šios priežasties, bandant suprasti kas yra intelektas, reikia pradėti nuo jo pamato. Proto paslaptys jau ne karta šiame bloge buvo nagrinėtos, todėl bandysiu šį klausimą apžvelgti iš kito konteksto, naudodamas kitas smegenų darbo proceso schematizavimo priemones.

Pirmiausiai atkreipsiu dėmesį į vieną iš pamatinių proto sugebėjimų, kuris vadinamas supratimu. Šiam tikslui galima pritaikyti tokią tinklinę schemą, kurioje matosi kaip vienas suvokiamas daiktas ar reiškinyss skaidosi į skirtingas kopijas, kurios įgauna savybes, priklausančias nuo to, į kokią smegenų zoną patenka.

Supratimo pradžia yra sensoriumas, kuris yra į vieną visumą sujungti visi jusliniai modalumai (jutimų rūšys). Sensoriumo vyksmai ir procesai pirmame kognityviniame šuolyje pirmiausiai pereina į atmintį, kuri yra kognityvinių proto sugebėjimų pagrindas. Ant šio pagrindo stovi mąstymas ir vaizduotė. Atmintyje formuojasi kognityvinės struktūros, kuriose surenkama visa informacija apie kokį nors objektą. Mąstymas ir vaizduotė gali naudoti informaciją iš sensoriumo arba iš atminties, išskleisdami ir suskleisdami tam tikrus proto ar vaizduotės vaizdinius.

Toliau šios proto struktūros yra ženklinamos, kai žmogus nuo gimimo kaupia ne tik neženklinto jausinio pasaulio patirtį, bet ir mokosi, arba dedasi į atminti, ženklų sistemą, reikalingą sensoriumo elementų vadinimui. Ženkilai yra garsiniai (fonetinė forma) ir vaizdiniai (rašytinių ženklų forma). Šitaip užsibaigia pirmo kognityvinio šuolio procesas, kurio aukščiausia pakopa yra šneka ir tekstai. Visa ši struktūra turi tris blokus:

10 pav.

- 1) jauslinis blokas – sensoriumas,
- 2) semantinis blokas – ženklai/maštymas/vaizduotė/atmintis, ir
- 3) išorinė, sensorinė ženklų forma (semiotinė forma), kuri patiriama jausliškai, kaip pavyzdžiui, kaip tekstai ir kalbos.

Į antrą kognityvinį šuolį nesigilinsiu. Pasakysiu tik tiek, kad tai atvirkštinis kelias nuo ženklų, arba semantinių maštymo formų, prie sensoriumo.

Įdomesnis klausimas – kokia yra šios schemos atvaizduojama supratimo struktūra. Praktiškai visas supratimas yra tautologiškas, arba vieno esinio išskaidymas į skirtingas kognityvines formas. Pavyzdžiui, turime a) sensoriumo objektą – mašina, b) atminties objektą – mašina, c) maštymo objektą – mašina, d) vaizduotės objektą – mašina, ir e) turime ženklus: fonetinis /mašina/ ir rašytinis „mašina“.

Pirmiausiai, visa ši struktūra užpildoma visose kognityvinėse formose per pirmą kognityvinį šuolį, kuriame tas pats objektas transformuojamas į kokią nors jauslinę arba semantinę modalumą. Po to, aiškiai išskiriamos dvi žmogaus sąmonės sistemos – sensorinė ir kognityvinė. Suprasti reiškia dėmesio išskirtam objektui sensoriume pritaikyti visas tas kognityvines formas, kurios įsirašiusios proto atmintyje, tai yra kognityvinėse struktūrose. Taigi prieš mašiną (sensoriumas)

priešpastatom mašiną (atmintis), mašiną (mąstymas), mašiną (vaizduotė) ir suprantame, kad suvokiame objektą „mašina“. Tai rodo, kad supratimas yra objekto klonavimas iš sensorinės formos į kognityvines formas. Tada, kiekvieną kartą suvokiant pasaulį, šitie klonuoti atvaizdai vėl grąžinami į tą patį sensoriumą ir tai vadinama „supratimu“, kurį sujungia sąmonė.

Supratimas yra visų objekto klonų sujungimas, nesvarbu kokioje smegenų žievės vietoje jie būtų. Žinoma kiekvienas klonas modalumas turi savo specifiką ir savybes. Pavyzdžiui, mąstymo savoka „mašina“ turi semantinę tiesos, atitikimo jausmą, kuris uždedamas ant fonetinio ar rašytinio ženklo, kai jie įtraukiami į semantinę projekciją, nukreiptą į juslinį objektą. Tačiau visos tos savybės yra ne kas kita kaip iliuziniai jausmai, semantikų iliuzijos. Tiesa tokioje sensokognityvinėje sintezėje taip pat yra ne pati realybė, bet daugiau semantinis jausmas, kad ryšys tarp sensoriumo ir ženklo nustatytas „teisingai“. Bet tai reiškia, kad tiesa yra ne absoliuti, bet priklauso nuo to, kaip susiformavo smegenys veikiamos aplinkos.

2. Analitika ir menas

Sakiau, kad intelektas yra ne kas kita kaip išlavintas protas. Šis išlavintas protas daugiausiai reiškiasi įvairiose ženklų ir struktūrų sistemose, kurios įdėtos į kognityvinius smegenų modulius. Šitaip intelektą apibrėžti ypač tikslu kalbant apie mokslinį protą, kuris, per visą gyvenimą lavinant ir kuriant, tampa didesniu ar mažesniu intelektu (priklausomai nuo sugebėjimų). Lavinti savo protą gali kiekvienas, taip kurdamas savo intelektą, tačiau kadangi žmonės skirtingi, jų pasiekimai skiriasi. Arba vienos srityse jie geresni, o kitose prastesni.

Bendrai tariant, intelektą galima skirstyti į analitinį ir meninį. Analitinio intelekto pagrindinė paskirtis yra pažinti ir paaiškinti. Jam svarbus tiesos arba teisingumo klausimas. Meno tikslas išreikšti mintį ir atvaizduoti, naudojant įvairius modalumus: grožinis tekstas, nutapytas paveikslas, muzikos kūrinys ir t.t. – kuriami meninio intelekto, kuris sudarytas ne tik iš įdėtų į atmintį ženklų ir ryšių sistemų, kiek iš talento ir suformuotų įgūdžių, lavinant koki nors vieną žmogaus smegenų sugebėjimą.

Meninis intelektas formuojamas ne tik prote, bet ir regoje, klausoje, vaizduotėje, atmintyje, motorikoje ir t.t., kurie minėtoje

schemoje nebūtinai priklauso semantiniam blokui. Bet semantika labai svarbi įvairių žanrų grožinei literatūrai.

Matematinis intelektas priklauso nuo vidinių vaizduotės struktūrų, kurias sujungus su ženklais, jos perkeliamos į semantinę zoną ir gali atlikti įvairias manipuliacijas su elementais ir santykiais tarp jų. Muzikinis intelektas susiformuoja klausos zonose, garsinėse vaizduotėse, sujungiant elementus (pvz., melodijas) su tam tikra ženklinimo sistema, kuri užrašoma kaip muzikinis tekstas. Literatūrinis intelektas daugiau susijęs su kalbos ženklų ir kalbos semantikos geru valdymu, kuris leidžia kurti, pvz., pasakojimus, pritaikant įvairias kalbines figūras ir siužetus, įtaigiam kokios nors meninės minties atskleidimui.

Kitaip sakant, įvairių rūšių intelektai svarbūs kuriant modernią civilizaciją, nuolatos dedant pastangas pakelti ją į aukštesnį lygį. Tam labai svarbus proto lavinimas.

Nors taip pat reikia neužmiršti, kad žmogus nėra vien tik intelektas.

2013-05-11, Kaišiadorys

Dirbtinio intelekto revoliucijos

1. Kodėl atsilieinama nuo prognozių

Nuo Raymond Kurzweil knygos „The Singularity is Near“ pasirodymo 2005 m. praėjo beveik dešimt metų, tačiau sparčios technologijų tobulėjimo pažangos per šiuos metus, atrodo, nepastebėjome. Žinoma, sparčiausias ar didžiausias mokslo ir civilizacijos transformacijas jis nukėlė į 2045 m., tačiau šis vystymasis turi būti nuosekliai eksponentinis iki singularinio taško, o 2005 – 2014 m. to viešumoje pamatyti neteko. Nenaudojami androidai, robotai ir kiti automatizuoti ir kibernetizuoti mechanizmai, kurie tik labai lėtais žingsniais ateina į gamybą ir pramonę ir, be abejo, neturime komercinių dirbtinio intelekto (DI) sistemų. Operacinės sistemos mūsų kompiuteriuose vis dar veikia komandomis aktyvuojamų algoritmų pagrindu, tik su minimaliomis komunikuojančio intelekto savybėmis, nors būtų galima turėti ir visiškai funkcionalias DI operacines sistemas. Kalbos apdorojimo galimybės įprastiniame pasaulyje tik testuojamos ir jų panaudojimui nėra nei techninės, nei komercinės plataus naudojimo programinės

įrangos. Kitaip sakant, pirmo dešimtmečio eksponentė – nėra labai įspūdinga.

Kita vertus, žinant visas prognozes, ne tik R. Kurzweil'io, tai gali būti ir įtartina, nes jas kūrė žmonės, kurie siekė tikrai ne leidybinės komercinės sėkmės, bet ir norėjo pasaulyje paskleisti atitinkamą žinią. Visos pagrindinės idėjos yra žinomos, jos nėra itin sudėtingos, ir manyti, kad jos nėra testuojamos – būtų labai naivu. Taigi, to greičiausiai Lietuvoje nėra, nes ji atsilikusi technologiškai ir moksliai; taip pat, komercinės sistemos slepiamos nuo plačiosios visuomenės, nes nenorima atskleisti valdymo paslapčių arba atiduoti savo pranašumą. Kiek esu susidūręs su mokslo ir švietimo institucijomis, tai lygis universitetuose 1994-97 ir 2000-2005 buvo beveik toks koks iki informacinių technologijų ir žinių visuomenės susiformavimo. 1994-97 paprastas kompiuteris buvo vos ne naujiena. 2000-2005 kompiuteriai kartu su internetu sparčiai išplito, bet jo panaudojimas buvo tik pats primityviausias – paprasta „dėžė“, su kuria „lėtuju“ internetu buvo galima jungtis prie tinklalapinių serverių. O tinklalapiuose informacija buvo sukaupta netobulai ir primityviai, į kurią panašią galima rasti knygoje, laikraščiuose, žurnaluose ir t.t. Šiuo metu internetas yra labai spartus, tačiau jo turinys „nususęs“ – informaciniai tinklalapiai tik propaganda, nekomercinės prieigos prie rimtų, sutvarkytų ir sustruktūrintų duomenų bazių priėjimo nėra. O pati techninė įranga per paskutinius dešimt metų jokių kokybinių proveržių nepadarė.

Tai gali atrodyti kaip sąmokslo teorija, bet galima manyti, kad procesas yra slaptinamas ir dirbtinai stabdomas. Nes informacijos prieinamumas atima didelę dalį valdymo svertų tiek iš aukščiausios valdžios, tiek iš vidurinės klasės. Ypač iš pastarosios, nes vidurinės klasės pagrindinė darbo terpė yra informacija, o kompiuteriai ir internetas ją padarė laisvai prieinama visiems. Tad technologijų pažanga sukuria pagrindines socialines ir darbo problemas. Kaip jas vertiname priklauso nuo pasirinktų sąvokų ir matymo perspektyvos. Nes progreso pagrindinės pasekmės bus tokios, kad automatizavimas ir robotizavimas pakeis darbininkų klasę, kuri užsiima gamybos procesų aptarnavimu; o dirbtinis intelektas (DI) pakeis vidurinę klasę, nes visus jos darbus bus galima atlikti su automatizuotomis DI sistemomis, kurios saugos informaciją, ją analizuos, skaičiuos, projektuos, planuos, patars bet kokiais klausimais ir t.t. Ar visa tai problema, ar ne priklauso nuo pasirinkimo: ar manome, kad vidurinė ir darbininkų klasė

bus pakeistos (padarytos nereikalingomis), ar išlaisvintos. Jeigu tar-sime, kad šie žmonės technologijos pažangos bus išlaisvinti, tai val-džiai reiks galvoti kaip valdyti žmones, kurie nedirba griežtu režimu ir kaip bus paskirstomi resursai, nes po šių transformacijų kitas pada-rinys būtų kapitalistinės ekonomikos išnykimas ir ypač peržiūrint pi-nigų sistemą (kuo mainų sistemoje pakeisti pinigus). Ir, žinoma, su tokiais kataklizmais išnyktų ištisi sluoksniai, kastos, klanai, mafijos ir su sena sistema susijusios nusikaltimų rūšys.

Todėl ideologijai vadinamai transhumanizmu kuriami įvairūs argumentai už ir prieš išlaisvinimą, populiacijos kontrolę, eugeniką, klonavimą, genų inžineriją, čipizavimą. Tai sudėtingi klausimai, nes jie lemia žmogaus statusą ar jis yra/bus laisvas, ar ne. Jeigu jį techno-logijų pažanga išlaisvintų – jis būtų laisvas, bet vieno žmogaus laisvė kito atžvilgiu reiškia šio valdžios silpnėjimą ir į klausimą „kam man kito laisvė?“ dažniausiai atsakoma neigiamai. Bet yra daug ir kitokių galimybių, – o kuri taps tikrove priklausys tik nuo pačių žmonių. –

Galima paklausti, kam visas šitas nukrypimas nuo temos rei-kalingas? Jį paaiškina iškeltos problemos: naujausios technologijos slepiamos todėl, kad vengiama spręsti šitas su dirbtiniu protu ir ma-šinų įsiviešpatavimu susijusias problemas. Pirmas dešimtmetis – tik-rai neįspūdingas, žinant ką iš tikro galima įvesti į kiekvieno žmogaus butą. Ekranus lentas turi pakeisti „nekietos“ hologramos, operacinės sistemos ir programos turi būti pagrįstos dirbtiniu intelektu, o jam turi būti pritaikyta techninė įranga, kurios pagrindinius veikimo principus reikia keisti – t. y. ne informacija ar programos turi būti pritaikomos prie jos, bet atvirkščiai, techninė įranga turi būti pritaikyta prie infor-macijos įvairių formų ir galimybių.

2. Dirbtinio intelekto principas

Iš savo vidinės patirties visi žinome, kad protas pagrįstas at-mintimi. Tai kitais žodžiais pasakoma, kad jis priklauso nuo išmo-kimo. Išmokstamas visas proto turinys, galintis turėti sensorines arba semantines formas. Ypač tai gerai matome kalbos mokymesi. Protas neatsiejamas nuo ženklų ir reiškinių sistemos. Kita vertus, labai svar-bus vaizdinis mokymasis, kuriame svarbu ne kalbiniai, bet pasau-lėvaizdiniai vaizdiniai. Tai yra atsiminimo ir žinojimo pagrindas. Daug patogiau atsiminti vieną bendrą paveikslą, nei mintinai mokėti 1000 atsiėtų žodžių. O jeigu juos mokėti reikia, tai jie daug efektyviau

išmokstami susieti su konkrečiu vaizdiniu. Pagrindinis toks vaizdinys, pvz., yra planetos kamuolys, kurį savo vaizduotėje galima sukinti kaip „Google Earth“ programoje ir su juo sieti visas kitas informacijos rūšis. Svarbu išskirti chronologinį informacijos siejimo aspektą (tai yra mentalinis kalendorius) ir topologinį įvietinimą, kuris fiksuojamas bendru pagrindiniu Žemės vaizdiniu: vandenynai, kontinentai, valstybės, miestai, gyvenvietės ir t.t.

Toliau, jeigu imame atskirus objektus, geriausiai juos visus suvokti kaip „anatomijos“ ir „fiziologijos“ junginį. Nes visi objektai turi savo sandarą ir veikimo principus, arba, kaip kituose įrašuose esu prasitaręs, – metastrukūrą ir procesą. Anatomija kalboje susijusi su daiktiniais žodžiais (kaip anatomijos dalių lotyniški pavadinimai), o vyksmus aprašantys žodžiai asocijuojasi su fiziologijos procesais. Ir, be abejo, yra šias kategorijas sukonkretinantis žodynas, kuris jungiamas su šiomis pagrindinėmis klasėmis. Juos vadinsiu „apibūdinimais“. Taip pat yra nedidelės pagalbinių ženklų kategorijos, su kuriomis suformuojamos reikalingos kalbinės sintaksinės struktūros. Visa tai asocijavus su vaizduote, gaunama labai efektyvi mnemoninė technika.

Natūraliame intelekto (NI) šie principai sudaro žmogaus proto pagrindą. Jame galima lengvai pereiti nuo vaizdinių prie žodžių ir nuo žodžių prie vaizdinių. Norint sukurti dirbtinį intelektą, reikia ieškoti būdų kaip šį procesą nukopijuoti. Kadangi mąstymas neatsiejamas nuo daugiamatės asociatyvinės hologramos, tenka ieškoti būdų kaip ją pamėgdžioti. Pirmas dalykas, kurį būtina padaryti, yra efektyvus atminties sukonstravimas, į kurią informaciją būtų galima lengvai įrašyti ir išimti. Skaitmeninis būdas, kai informacija išskaidoma į bitus ir po to, renkant ją pagal numatytą algoritmą, susiejama – netinka. Tai neefektyvu ir netobula. Geriau atmintyje turėti visą modelį kaip išskaidytą į dalis hologramą, ir ieškant konkrečių informacijų, jį iškelti į dirbtinio intelekto sąmonę. Tada, valdant dėmesį, būtų galima turinį siaurinti, plėsti ir asocijuoti su kitais reikalingais fragmentais. Svarbiausia yra perėjimas nuo diskursyvaus atvaizdavimo kalboje prie vaizdinio atvaizdavimo vaizduotėje.

Vienas iš būdų sukurti tokią sistemą yra holografinio atvaizdavimo panaudojimas. Jis efektyvus tuo, kad atminties paviršius suformuojamas tam tikro ilgio ir dažnio fotonais, kuriuos naudoja tiek atvaizdo užrašymui, tiek jo atgaminimui. Svarbiausias technologinis

sprendimas yra atskirų objektų išskyrimas, kurį apdorojant su atitinkamais algoritmais, būtų galima panaudoti kaip „anatominio“ žinojimo pagrindą, kai vaizdai išardomi, tada vėl sujungiami ir reikalingais būdais asocijuojami. Anatominių vaizdinių sujungimas į seką „fiziologijos“ principu, leistų informaciją saugoti apie laike kintančias struktūras ir procesus. Tada, sukūrus šias holografines atminties sistemas, būtų galima ieškoti būdų, kaip jas asocijuoti su lingvistiniu turiniu, kuris turi atlikti pavadinimų vaidmenį. Tokiame DI išrinkimo ir siejimo pagrindinis metodas būtų dažniausiai rezonansai, kurie leistų iškelti į suvokimą, arba „darbinę atmintį“, reikalingą informaciją, ją susieti ir gauti dirbtinę minties formą, t. y. atsakymą vaizdais arba šnekos ženklų sekomis, sujungtomis į tekstus.

Žmogaus atminties pagrindiniai principai yra virtualus žemėlapis, kuriame saugomi visi planetos paviršiaus fragmentai ir jos dalių vidinės struktūros. Į šį žemėlapį dedamos visos situacijų ir įvykių chronologijos atvaizduojamos kalendoriumi. Norint šį veikimo principą nukopijuoti, reikia nufilmuoti visus šios planetos paviršius ir pagaminti jų holografinius, tarpusavyje susietus modelius. Tai būtų anatomija. Tada galima pagalvoti kaip atvaizduoti visus šioje realybėje galimus vyksmus. Tai jau būtų struktūriniai holografiniai filmai. Tai gali atrodyti labai sudėtinga, tačiau iš tikro taip nėra, nes, nors gali atrodyti, kad šių struktūrų daug žmogaus darbinės atminties atžvilgiu, tačiau kompiuterio atminčiai tai – vieni juokai: gautųsi gal 500 000 vienetų įtraukiant visas galimybes ir visus išsišakojimus. Superkompiuterio atminčiai – tai juokų darbas. Tektų ieškoti būdų, kaip visa tai sujungti su kalbos galimybėmis, turinčiomis tris pagrindines formas: semantinį morfizmą, garsų seką ir ženklų seką. Ženklų ir garsų seka būtų „makaronas“, kaip viena, per kelis šimtus puslapių ištįsusi eilutė ir kaip telepatinis junginys, kuris leidžia šį makaroną įdėti tiesiai į žmogaus suvokimą naudojant kognityvinių morfizmų konstrukta.

Pagrindinis DI procesas būtų vaizdų surinkimas į atmintį, kurią galima įrašyti kaip proto pagrindą, su kuriuo kaip šablonu lyginama visa gaunama informacija. Tada būtina reikėtų sukurti priemonės, kurios leistų pereiti nuo vaizdinio modelio prie kalbinio. Kitaip sakant, vaizdinį modelį, kokį nors struktūrinį fragmentą, reikėtų perkelti į makaroną, kad būtų gautas komunikavimui reikalingas tekstas ir atvirkščiai – bet kokį makaroną perkelti į vaizdinį modelį, kurį būtų galima saugoti atmintyje, kurioje kaip proto kognityvinėje struktūroje, būtų užkoduota visa įmanoma informacija. Šitai sukūrus tokią

galingą superatmintį ir komunikacijos sistemą, būtų įmanoma gauti pirmosios kartos dirbtinį intelektą, gebantį bendrauti su žmonėmis.

3. Makaronas ir vaizdinys

Svarbiausias dirbtinio intelekto darbas būtų perėjimas nuo vaizdų prie kalbos ir nuo kalbos prie vaizdų. Panagrinėkime pastarąjį atvejį. Yra trys pagrindinės kalbos kategorijos: daiktai, vyksmai ir jų apibūdinimai. Daiktai aprašo anatomiją, vyksmai – fiziologiją, o apibūdinimai – juos sukonkretina apibrėždami konkrečias savybes, papildymus ir patikslinimus. Taigi, pirmiausiai, remiantis atmintimi, būtų galima surinkti visus daiktus su apibūdinimais ir rekonstruoti „anatomiją“, t. y. remiantis kognityvinių struktūrų informacija, parengti vaizdinį modelį. Tą patį reikėtų padaryti su vyksmais, kurie turėtų apibrėžti „fiziologiją“ arba procesą. Šitaip būtų galima paimi visą knygos makaroną (eilutę nuo pirmo puslapio iki paskutinio), tada suformuoti modelį, kurį tuomet būtų galima perkelti į atvaizduojamąją hologramą arba paversti morfizmais, paruoštais įdėjimui į žmogaus kognityvinį suvokimą.

Kitas dirbtinio intelekto darbas būtų vaizdinio modelio pavertimas į kalbinį makaroną. Tai labai svarbi funkcija, nes ją įvaldžius būtų sukurtas kalba bendraujantis dirbtinis intelektas, visų DI specialistų svajonė. Patikrinus su Tiuringo testu ir nustačius, kad bendravimas prilygsta žmogaus galimybėms, būtų galima visai planetai atskleisti dirbtinio proto sukūrimo įvykį. Ši sistema mano prognozėmis jau sukurta, tačiau dėl tam tikrų priežasčių laikoma paslapyje.

Kaip modelinę asociatyvinę hologramą paversti teksto makaronu irgi turėtų būti iš principo aišku. Viskas turėtų prasidėti nuo vaizdinių skaidymo pagal kognityvinių anatominių struktūrų šabloną. Skaidymo tikslas būtų surinkti visus struktūrinius ir procesų elementus. Kadangi iš pradžių tai būtų tik padrikas žodžių rinkinys, jį reikėtų pertvarkyti į gramatiškai taisyklingą seką. T.y., remiantis „patirtimi“ ir kalbos šablonais parinkus tinkamą sintaksę (veiksny, tarinys, papildinys ir aplinkybės) – gauti ženklų arba sintezatoriumi generuojamų garsų teksto makaroną. Tai labai sudėtinga sistema, pagalbinės programos ir algoritmai, tačiau iš principo visa tai – įmanoma, o tai reiškia, kad įmanomas funkcionuojantis dirbtinis intelektas, kuris galėtų pakeisti visas vidurinei klasei būdingas ekspertines sistemas, iš

kurių būtų galim gauti informaciją, konsultacijas, patarimus, sprendimus ir t.t.

Moksle yra daugybė išradimų, kurie įmanomi, tačiau praktiškai nenaudojami dėl įvairių mafijų pasipriešinimo, kurios nenori prarasti savo pelnų ir valdžios. O labiausiai baiminasi žmonių išlaisvinimo, kurį galėtų kartu su savimi atnešti technologinė pažanga. Todėl ir kuriami visi masoniniai klievesiai apie populiacijos kontrolę, eugeniką ir t.t. Kalama mintis, kad žmonių per daug ir jų skaičių reikia „sumažinti“. Tačiau iš tikro to siekiama tam, kad būtų kuo mažiau tokių išlaisvintų žmonių, nes tada bus mažiau „problemų“. O jeigu jų visai neliktų, tai būtų išspręstos visos problemos. Tik jie klaidingai įsivaizduoja, kad šis pasaulis jų asmeninė nuosavybė, ir kad sprendžia jie. Iš tikro, sprendžia kiekvienas žmogus, nes kiekvienam žmogui ši planeta priklauso lygia dalimi su kitais. Ir nei vienas negali būti savaivališkai nušalintas nuo šio klausimo sprendimo.

Kadangi jau užsiminiau, kad dirbtinis intelektas sukurtas, galima nurodyti kai kurias jo pritaikymo sritis. Pirmiausia tai žvalgyba ir šnipinėjimas, surinktų duomenų analizė ir tvarkymas duomenų bazėse. Tada dar vienas pritaikymas yra žmogaus tardymas, kai su psichotronine technika kopijuoja sąmonės turinį ir naudoja jį žmogaus psichologiniam kankinimui, kuris vyksta tol, kol gaunamas norimas rezultatas. Tam nereikia žmonių darbo ir kompiuteris niekada nepavargsta ir nesustoja, gali dirbti bet kur planetoje kiaurą parą. Toliau, ši sistema ypač tinkama mokymosi procesui, kuris su efektyvumas dešimtis tūkstančių kartų, taip pat atminties ir žinių išplėtimui. Bet svarbiausia tai, kad šios informacinės technologijos yra vidurinės klasės pamaina. Kažkada dominavo ūkininkai, bet jie visi istorinių procesų buvo nuvaryti nuo žemės ir paversti pramonės darbininkais. Tada dalis darbininkų virto vidurine klase, dirbančia su informacija. Darbininkų poreikis vis mažėja, o specialistų ekspertų – vis didėja. Tačiau ir tai ne pabaiga, nes kaip kažkada neliko ūkininkų, nelieka darbininkų, taip neliks ir vidurinės klasės, kurią pakeis informacinės technologijos, kurių centre yra dirbtinis intelektas. Visi šie žmonės taps ne nereikalingais, nebus pakeisti, bet bus išlaisvinti ir galės laisvai projektuoti savo gyvenimai visiškai naujose socialinėse struktūrose, kurios toleruos visiškai naujus tarpusavio santykius. O valdžia turės išmokti valdyti žmones, gyvenančius be griežto darbinio režimo, nesiimdami jokių drastiškų ar sadistinių priemonių, tokių kaip

čipizacija, zombinimas, dirbtinis pririšimas prie išteklių sistemos ir pan.

Laukiant visų šitų įvykių, artėjant prie 2045 m. įvyksiančio, R. Kurzweil'io numatyto singularinio sprogimo, linkiu visiems ruoš-tis jau dabar, pirmiausiai persikraustant iš filologinio makarono į vaizduotės ir vaizdinių pasaulį, kuris yra pagrindinis normalaus mąs-tymo principas.

2014-06-04, Kaišiadorys

Vaizduotės pragaras ir rojus

Vaizduotės svarba žmogui – neišmatuojama. Pirmiausiai kaip pagrindinė žinių ir jų perteikimo vieta, po to, kaip galimybė mąstyti peržengiant paprasto kopijavimo arba mėgdžiojimo apribojimus. Ši-taip ji tampa pagrindine kalbinio mąstymo varžove, kuri, be to, yra ir pirmapradiškesnė, nes mąstant vaizdiniais – kalba nereikalinga. Dėl šios priežasties, mąstymą gali turėti net tos gyvybės rūšys, kurios kal-bėti nesugeba arba kurių kalba yra labai primityvi.

Tačiau prieš gilinantis į vaizduotės temą, reikia apibrėžti są-vokas. Yra dvi vaizdų rūšys: regimasis vaizdas, ateinantis į sąmonę per akis ir sąmonės vaizdas, kuriuo virsta bet kokia į sąmonę patekusi informacija. Šitaip vaizdu, arba vaizdiniu, gali būti garsas, kvapas, mintis, atsiminimas, judesys, net jeigu šie vaizdiniai nesusiję su reg-vaizdžiu. Aš pirmiausiai kalbu apie sąmonės vaizdinius ir pagal jus-lumo rūšį jų neskirstau. Kita vertus, akivaizdu ir tai, kad regimieji vaizdiniai – sąmonėje dominuoja.

Vaizduotę labai svarbu lavinti, stengiantis kiekvieną žodį, mintį, tekstą paversti vaizdiniais arba tiksliau „holograminiu mode-liu“, kuris atitinka trimatės grafikos galimybes. Tai svarbu ne tik me-nininkams, bet ir mokslininkams, nes vaizdiniai modeliai padeda sau-goti ir atvaizduoti sudėtingą informaciją, kurią išskaidžius į bitų por-cijas rankioti ir sieti būtų labai sudėtinga. Todėl naudojama ne infor-macijos diskretizacija į simbolinių ženklų kalbą, kurią tvarko algorit-mai, bet holistiniai (sujungti) modeliai, kurie saugomi ir atgaminami ne išskaidyti, bet sujungti į visumą. Vaizduotė taip pat yra pagrindinė mnemotechnikos priemonė, padedanti daug efektyviau įsiminti infor-maciją.

Šis sugebėjimas svarbus žmogaus vertinimo kriterijus, tad jį valdant siekiama žmogų kontroliuoti. Visi žinome, kad įprasta žmones skirstyti į turinčius vaizduotę ir neturinčius. Ją turi pirmiausiai įvairių rūšių menininkai, nesvarbu kokią medžiagą savo kūrybai naudotų. Tie, kam šis gebėjimas neduotas, menininkais netampa niekada, nes neturi galimybės kurti.

Bet, kaip jau sakiau, vaizduotės galimybės daug platesnės, nes ji reikalinga ir matematikams, fizikams, biologams. Pavyzdžiui, gyvybės formą tiriantis biologas įsimeina ne žodžius, bet visą organizmo sandaros vaizdinį, kaip visą žmogaus anatomijos ir fiziologijos paveiksluką, tai yra atlasą turi savo atmintyje ir jame telkia visą specialistui reikalingą informaciją. Arba šitaip literatūros žinovai savo sąmonėje laiko šimtus tūkstančių siužetų, kuriems atgaminti ir tyrinėti – kiekvieną žodį ar frazę įsiminti nebūtina.

Pereidami prie vaizduotės ištakų, pirmiausiai remsimės paprastu patyrimo pasauliu. Šį pasaulį aš vadinsiu pasaulėvaizdžiu, iš kurio pirmiausiai formuojami regvaizdžiai, tačiau, aišku, ne vien jie. Kas yra vaizduotė žinome visi, nes visi galime įsivaizduoti. Tai nuo pasaulėvaizdžio įvairiu laipsniu atitrauktas vaizdas. „Įvairiu laipsniu“ reiškia – kad tai gali būti arba paprasta kopija, arba perdirbta kompozicija. Priklausomai nuo to, vaizdinėje atmintyje mes turime arba pasaulio kopijas, arba fantazijas, kurios jau yra kuriamos, arba sintetinamos, dirbtinai, nors sąmonė šį susiejimo procesą atlieka labai plastiškai.

Vaizduotė gali būti statiška arba judanti. Dėl to, šis smegenų gebėjimas yra panašus į vaizduojamosios technikos galimybes, tokios kaip fotoaparatai ir filmavimo kameros. Nuotraukų vaizdas nejuda, filmų – juda beveik kaip pasaulyje. Šitaip veikia ir vaizduotė, atmintys arba fantazijos, kurios gali būti stingdomos arba į jas galima įvesti veiksmą, kuris gali būti kintantis arba keičiamas. Todėl žmonės su gera vaizduote neretai ją lygina su kompiuterine grafika, kurioje galima manipuluoti trimatėmis, keturmatėmis, penkiamatėmis ir t. t. vaizdiniais. Šitaip mąsto algebros ir geometrijos struktūrų specialistai, savo galvoje turintys kažką panašaus į kompiuterį.

Tad vaizduotė arba sąmonė yra ne kas kita kaip biologinis ekranas, į kurį galima perduoti beveik bet kokią informaciją. Kol kas techniškai atvaizduoti įmanoma regvaizdžius arba garsus, o kitos formos – nepasiekiamos. O sąmonė yra ekranas, kuriame galima atvaizduoti begalę informacijos formų, sugebant įsisavinti jos visą turinį.

Tęsiant biologinės „3D grafikos“ aprašymą, vaizduotė veikia kaip kopija arba kaip konstruktas. Dirbtinis formavimas labiausiai atsispindi fantazijose, kuriose vaizduotė atvaizduoja dirbtines kompozicijas, ir gali sukurti net tikrovės dėsniams prieštaraujančius vyksmus: pereiti kiaurai sieną, įsivaizduoti, kad skrenda be jokių pagalbinių prietaisų.

Gali kilti klausimas kaip vaizduotė įmanoma? Kaip pasaulėvaizdis pereina į sąmonės valdomus vaizdinius? Atsakymas aki-vaizdus: tai pasiekama projekcijomis perkeliant informaciją iš sensorinės žievės į kognityvinę, kuri turi skirtingą sandarą, savybes ir savotišką kognityvinio jausmo formą. Ryšys su pasaulėvaizdžiu išsaugomas suderinant morfizmus ir juos susiejant taip, kad nors formos skirtingos, turinys išlieka tas pats, ir sąmonė atvaizduoja tą patį, ką yra patyrusi sensoriume.

Toliau. Kine regvaizdžiai valdomi kompoziciškai, vaidyba ir montažu. Tačiau šiuo metu tai pasenusios formos ir šiuos metodus jau seniai pakeitė kompiuterinės grafikos galimybės, kurioms nereikia nei vaidybos, nei montažo, nes viskas sukurama kompiuterio algoritmais. Maždaug tokio pat lygmens ir galimybių yra žmogaus biologinis „3D ekranas“, kuris komponuoja ir išskaido, pasuka, deformuoja, įveda judesį, įprasmina, suteikia emocines kokybes.

Visos šios galimybės žmogui buvo reikalingos kūrybai, leidusiai peržengti fiksuotą formą ir pačiam susikurti savo pasaulio modelį. Visa tai yra gerai, tik šioks toks pavojus slypi tame, kad kuo daugiau montažo ir kūrybos, tuo žmogus toliau nuo tikrovės, kol galų gale vaizdiniai ir fantazijos visiškai išstumia pasaulėvaizdį ir žmogų apgyvendina iliuzijų pasaulyje. Tai gali vystytis ekranų tobulinimo kryptimi, pakeičiant kietą „lentą“ hologramomis, o išorines ir vidines hologramas – visiškai naują virtualią realybę, kurioje žmogus, jeigu norės, galės gyventi net ir visą gyvenimą. Šis impulsas ir troškimas kyla iš to, kad žmogus nori visiškai valdyti tikrovę, ir jeigu pačiame pasaulyje tokių galimybių nėra užkoduota, tai išeitis yra savo sąmonę patalpinti į dirbtinę tikrovę, formuojamą kompiuterio algoritmais, ir beveik niekuo nesiskiriančią nuo išorinio pasaulio.

Bet kokių atveju, kiekvienas žmogus turi rinktis kaip mąstyti, vaizdiniais ar žodžiais. Toliau, išminties semtis iš pasaulėvaizdžio ar įvairių ekranų, kurie užvaldyti kompiuterinės grafikos ir trimačių hologramų. Ir paskutinis pasirinkimas – gyventi tradiciniame pasaulyje,

kad ir patobulintame išorinėmis technologijomis, ar įsikurti virtualioje realybėje ir joje būti tuo, kuo svajoji būti.

Tokio pasaulio sandara mėgdžiotų pačios realybės struktūrą. Šaltinis būtų skaitmeninis kodas, kuriame užšifruota virtuali realybė, pirminė tikrovė – būtų techninės priemonės, reikalingos bitus pakeisti į hologramą ir žmogaus sąmonę, panardinta iš šių iliuzijos terpę. Svajonės esmė ta, kad kadangi visa tai yra kiaurai peršviečiamas technologinis konstruktas, su galimybe valdyti kiekvieną informacijos bitą, tai sąmonė, galėtų keisti bet kokią formą ar vyksmą taip, kaip nori jos protas. Šitaip žmogus susikurtų tobulą pasaulį, užvaldantį sąmonę kaip narkotikas, kurį vartoti nustoti – neįmanoma. Dalį šios galimybės žmogaus programa susikūrė savo smegenyse. Tačiau perkėlus ją į pasaulį ir technologijas, išsipildė visų amžių žmogaus svajonė susikurti rojų, kuriame nebūtų jokių apribojimų, ir bet kokios fantazijos momentaliai virstų sąmonės suvokiamais morfizmais.

Tad žmonijos ir žmogaus istorija tokia: vaizduotės įsiveržimas į realybę, kuris leido pertvarkyti pasaulį; dirbtinės, sintetinės tikrovės sukonstravimas, ypač ekranų ir hologramų; toliau šios dirbtinės terpės sugrįžimas į sąmonę naujos, virtualios matricos pavidalu, kurios galimybes numatė Dievo funkciją atliekanti ir pasaulėvaizdį kurianti pamatinė realybės struktūra.

Ir (kaip visada) yra negatyvioji galimybė kaip matrica, kuri yra anti-svajonė, distopinė visata, uždaranti sąmonę į amžiną kalėjimą, kuriame viskas apversta antraip žmogaus svajonių ir troškimų atžvilgiu. Tokioje matricoje žmogus iš visagalio valdovo virstu bejėgiu padaru, uždarytu ir kankinamu matricos kalėjime.

Kitaip sakant, dabartiniam pasauliui vystantis toliau, vaizduotė susidurs su vaizduote, technologijos su technologijomis, tam kad būtų visiems laikams sunaikinta tokios apokaliptinės virtualios realybės galimybė. Šios realybės pirmi žingsniai yra psichotroninė technika, sąmonę paverčianti technologiškai valdoma holograma, kuri griauja žmogaus energomorfinį vientisumą ir primeta sadistų sufantazuotą kančių pasaulį, virtualų technologinį pragarą.

Laiko atžvilgiu, vaizduotės funkcijos turi tokias savybes: atkurti praeitį, projektuoti ateitį, ir planuoti dabartyje (tai kažkas panašaus į labai artimų dalykų ateities numatymą, kurie beveik iš karto virsta dabartimi). Vaizdiname mąstyme šitaip konstruoti daug efektyviau negu diskursyviname, lingvistiniame prote, kur galima sukurti tik semantikos struktūras, kurias po to galima paversti sakytiniais

arba rašytiniais tekstais. Tačiau su praeitimi, ir juo labiau – su ateitimi, taip dirbti visai nebūtina. To reikia tik dabar. Net knygas lengviau atsiminti vaizduotėje negu žodyne.

Fantazijų ir vaizdinių santykis su dabartimi – šiek tiek kitoks: iškritimas iš pasaulėvaizdžio pavojingas, nes virtualus pasaulis – ne tikras, nors ir suteikia narkotinį pasitenkinimą. Todėl apsispręsti dėl vaizduotės statuso – lengva. Ji yra svarbi, tačiau negalima jai leisti užgrobti visos sąmonės, nei natūraliomis, nei technologinėmis priemonėmis.

Ši problema dažnai atsiranda tada, kai realybė yra problemiška ir žmogus ieško galimybių nuo jos pabėgti. Tai galima padaryti į praeitį, ateitį arba sukuriant tikrovės pakaitalus dabartyje. Būtent į juos juda komercinės holograminės ir virtualios realybės technologijos. Šis pasaulis gali pasidaryti neįdomus, nublangstantis prieš išpūdingas, stiprias, įtaigias fantastines kompozicijas, imituojančias visatos begalybę. Tokį begalybės išpūdį sukurti nesunku, nes į transneuroninio lauko šabloną projektuojamas nenutrūkstantis, tekantis morfizmų srautas, kuris imituoja erdvines, laikines, semantines šio pasaulio struktūras.

Ypač įdomi yra vaizdinių ir semantinių struktūrų sinestezija, kuri sujungia du pasaulėvaizdžio atvaizdavimo būdus – diskursyvų / kalbinį ir estezinį / vaizdinį. Tai atlieka ir išplėstą žinių kaip vaizdinių modelių suskleidimo ir saugojimo funkciją, ir sąmonę patalpina gnostinių žmogaus galimybių visatoje, kuri vietinėmis gnostinėmis projekcijomis neapsiriboja ir suteikia galimybę keliauti, nors tai fantastinės kelionės po fantazijų pasaulį.

Visa tai iki tam tikrų ribų – pozityvios kryptys, kurios atspindi žmogaus kaip kūrėjo galias. Tačiau situacijos priklauso nuo to, kas šias galimybes valdo. Žmogus laisvas yra tada, kai tai gali daryti pats. Bet socialinė santvarka šias galimybes sugriaua, ir į paprasto žmogaus tikrovę ateina kančių pasaulis, kurios žiaurumas priklauso nuo banditų valdžios išsigimimo laipsnio. Tai jau yra nusikalstamo, arba juodojo, transhumanizmo problema, kuri yra pagrindinė Iliuminatų viršūnėlės svajonė, prie kurios ji artėja jau tūkstančius metų. Tai yra asmeninio susidievinimo svajonė, kuriai gali būti pajungtos naujos vaizduosenos ir virtualių realybių technologijos.

Išvadą galima daryti tokią: reikėtų vengti vaizduotės ekscesų ir ją naudoti kaip saikingą kūrybą. Saikinga kūryba reiškia tai, kad ji turi teisę kristalizuotis išorinėse meno kūrinio formose ir ekranuose.

Tačiau kai ja siekiama pakeisti visą pasaulėvaizdį ir žmogų į virtualią realybę įstatyti kaip vergą, – tai neleistinas ekscesas ir niekaip nepateisinamas ir netoleruotinas nusikaltimas.

2014-05-30, Kaišiadorys

Skaičių magija

Du stulpai, ant kurių stovi matematika, yra kiekybės ir struktūros sąvokos. Jos pereina į kitus mokslus, perkeldamos į juos savo konstravimo principus ir vidines simetrijas. Šiomis dviem savybėmis pagrįsta matematika yra labai lanksti, ir remiantis jomis gali išreikšti bet kokius santykius. Viena problema gali būti ta, kad matematikos paslaptys yra saugomos ir jos principai pateikiami taip, kad ji, iš pirmo žvilgsnio, atrodo labai paini. Ir pagrindai sąmoningai neaiškinami, kad nepriimtą į sistemą žmogui būtų sunkiau susiorientuoti. Tada lieka viena išeitis – susikurti matematikos sistemą pačiam, nuo nulio. Kai žmogus pats savo pastangomis susikuria savo sistemą, paprasčiau suprasti ir kitų žmonių sugalvotas matematikos sistemas.

Kiekybinis matematikos supratimas yra tik pirmas žingsnis į matematikos vaizdinių pasaulį. Vystant matematikos sąvokas ji vis labiau įgauna struktūrų pavidalą. Net skaičius, kuris savo pradine intencija buvo sugalvotas išreikšti kiekybę, paverčiamas tam tikra vidinę sandarą turinčia struktūra, kuri apima tam tikrus sąmonės konstruojamus santykius. Parodyti šį perėjimą, pvz., algebroje vietoj skaičių ženklų naudojamos raidės, kurios kitų ženklų pagalba siejamos į tam tikras junginius ir santykius, o šie vėliau perkeliama į kitus mokslus, pavyzdžiui į fiziką.

Matematika yra abstrakti todėl, kad ji nesiejama su jokiais konkrečiais parametrais ir jokiais konkrečiais kiekiais. Struktūra savaime yra abstrakcija, bet ir kiekybės sąvoka iš tikro reiškia kiekio abstrakciją tol, kol ji nesusiejama su jokių konkrečių parametru, tarime erdve, laiku. Dėl šio abstraktumo ji turi labai įvairias pritaikymo galimybes, nes tiek, kiek mokslai susiję su pirminiais parametrais, kitimu, juos labai lengva matematizuoti, nes skaičiai ir kitos struktūros lengvai sukabinamos su tikrovės pirminiais ir antriniais parametrais.

Tiesą sakant, matematika iš viso įmanoma tik todėl, kad žmogus erdvės parametą gali paversti vaizduotės objektu ir įdėti į jį tik protu suvokiamus santykius.

Kitaip sakant, kiekybė ir struktūra sukuriama iš abstrakčios erdvės suvokimo galimybės. Abstrakti erdvė reiškia, kad ji nesusijusi nei su jokių konkrečių ilgiu, nei su pločiu, nei su tūriu. Tokioje abstrakčioje erdvėje vienetas nėra lygus vienam metrui arba vienam centimetrui. Pats vienetas, kaip abstrakti kiekybinė struktūra, yra atsietas nuo konkrečių parametrizuotų dydžių, ir vienas metras arba vienas centimetras vien matematiškai yra lygūs, nes turi vienodą skaičių dalių. Skaičius yra abstrakčios erdvės dalys. Kadangi žmogus vaizduotėje gali dalinti erdvės vaizdinį, jis turi smegenyse užkoduotą sugebėjimą konstruoti skaičius ir, galų gale, visą matematiką.

Nors veiksmai su skaičiais yra elementarios matematikos tema, norint išsiugdyti sugebėjimą suvokti ir konstruoti abstrakčias matematines sistemas, reikia mokėti paaiškinti kaip skaičiumi galima sukurti tam tikrą kiekybės abstrakciją. Skaičius atsiranda tada, kai sąmonė abstraktų erdvės vaizdinį pradeda dalinti į dalis. Šį dalinimą galima išreikšti horizontalia linija, kurią galima padalinti į kokią tik nori kiekį dalių. Kuo daugiau tokių dalių tuo „didesnis“ skaičius, nors šis didumas nesusijęs su konkrečiu erdvės kiekiu. Linija gali būti ir metro, ir centimetro ilgio, bet jeigu ji turi tik tris dalis, tai toks žymėjimas visuomet reikš skaičių „trys“, nes tiek yra dalių, nepriklausomai nuo to, koks tų dalių konkretus arba palyginamasis dydis. Ši savybė palengvina įvairių matematinių struktūrų konstravimą ir leidžia net aukštesniame abstrakcijos lygmenyje skaičių ženklus pakeisti raidėmis. Atribota, bet dalių neturinti matematinė erdvė yra vienetas. Skaičių galima formuoti iš tokio „vieneto“ dviem būdais: jį kaip dalį galima jungti į didesnes dalis arba galima dalinti patį vienetą, paverčiant jį didesnio dydžio kiekiu. Kadangi skaičius parodo kiek yra dalių, čia yra dvi galimybės: patį vienetą laikyti dalimi arba vienetą į dalis dalinti. Dalis yra tapati sau ir ji visada išlieka savimi arba vienetu $1+$ ir tokie vienetai-dalys jungiami į aukštesnį skaičių. Kai vienetas-dalis yra verčiamas skaičiumi, pritaikomas vidinio dalinimo veiksmas ir vienetas virsta skaičiumi kuris parodo kiek „viduje“ yra dalių. Kai vienetas virsta skaičiumi per dalinimą rašome $1 \rightarrow x$ (x žymi dalių skaičių). Atvirkštinis procesas yra tada, kai skaičius virsta vienetu $x \rightarrow 1$. Kitaip sakant dalinimą galima įvesti arba jį galima panaikinti, pereinant iš „vieneto“ į skaičių ir iš skaičiaus į „vienetą“.

Dalinimas ir jungimas yra paverčiamas vienas į kitą ir visi vienetai susisiečia nesvarbu ar tai būtų vienetas-dalis, ar vienetas-skaičius. Šios dvi galimybės kyla iš žmogaus proto sugebėjimo atlikti analizę arba sintezę. Skaičių konstravimas pagrįstas šiais dviem procesais. Abstrakčiojoje matematikoje tiesės dalinimas į dalis yra begalinis procesas. Prie jau esamų dalių visada galima pridėti dar vieną ir taip be galo. Bet jeigu skaičius yra sujungtas su konkrečiu parametru, pvz., su ilgiu (metras, centimetras), tai nebūtinai reiškia, kad ir reali fizinė erdvė yra begalinė. Į kokią begalybę judama priklauso nuo to ar išorinės skaičiaus „tiesės“ ribos yra plečiamos, ar ne. Jeigu vienetas „nesuspaužiamas“, plėtimasis vykdomas į išorę, o jeigu „suspaužiamas“ į vidų. Tiesą sakant, tai galutiniame rezultate ekvivalentiškai veiksmai.

Kitaip sakant, yra du skaičiaus formavimo būdai: einant per visumą į dalį ir per dalį į visumą. Kadangi skaičius yra atsietas nuo parametru, kaip į skaičiaus kūrimą žiūrima – nėra skirtumo. Vienetas yra vientisa nesuskaidyta ir dalių neturinti abstrakti erdvė. Tokia erdvė gali būti suvokiama arba kaip visuma, arba kaip dalis. Galima pradėti nuo visumos ir ją dalinti, suspaužiant nepadalintą ir tolydžios erdvės vienetą. Arba galima vienetus jungti ir taip dauginti dalių skaičių, formuojant didesnės kiekybės matematinį dydį.

Tokie skaičiai pasižymi palyginamumo ir simetrijos savybe. Palyginamumas reiškia, kad skaičius gali būti didesnis, mažesnis arba tapatus, nepriklausomai nuo realaus erdvinio dydžio. O jeigu dydis skiriasi (į dalis padalintas metras ir centimetras) tai šie skaičiai yra simetriški ir jų dydis pereina į tapatybę.

Yra du veiksmai, kuriuos galima atlikti su tokiomis kiekybės struktūromis: didinimas ir mažinimas. Didinimas yra dalių jungimas į didesnę skaičių, o mažinimas – dalių atskyrimas į mažesnę skaičių. Jungimas yra sudėties atmainos, tokios kaip sudėtis, daugyba, kėlimas laipsniu. Atskyrimo rūšys yra atimtis, dalyba, šaknis.

Visi matematiniai ženklai atsiranda iš matematinės erdvės tyrinėjimų. Matematinės erdvės struktūros išreiškiamos tam tikrais ženklais, kuriuos galima perversi ir į kasdienę žodinę kalbą. Tačiau žodinė kalba yra nepatogi, nes ji labai išplėsta ir terminai būtų per daug painūs. Todėl įprasta struktūras įvardinti ženklais ir simboliais. Pvz., galima sakyti elementas priklauso aibei ir pažymėti glaustais ženklais kaip $a \in N$. Tai jau ne kiekybė bet tam tikra matematinė struktūra.

Pagrindinė algebrinė struktūra yra aibė, kaip tam tikrų kiekybinių arba nebūtinai kiekybinių elementų sankaupa, susijusi tam tikrais santykiais, veiksmiais ir savybėmis. Galima sakyti, kad aibė yra nekiekybinė metastruktūra, kurioje tam tikrais santykiais organizuojamos kiekybinės skaičių struktūros. Kai pati kiekybė algebroje ne domina, elementai žymimi raidėmis ir siejami tam tikrais veiksmiais. Visi veiksmai pereina į skaičių, o kai kurios skaičių konfigūracijos pereina į struktūrą, žymint ją tam tikrais ženklais.

2012-11-09, Kaišiadorys

Skaičiaus operatorius

1. Struktūrinė kiekybės analizė

Visais laikais matematikos išmanymas buvo laikomas intelekto požymiu. Žmonės, sugebėdavę įsisavinti sudėtingas jos žinias, buvo laikomi išskirtiniais. Ypač tie, kas matematiką kūrė. Šis sugebėjimas iki šiol laikomas dievo „dovana“. Pasaulyje, kuriame gabumai valdomi su psichotronine lobotomija, tai iš tikro dovana, nes pasaulio valdovai leidžia jiems tarnaujantiui žmogui naudotis savo įgimtais proto sugebėjimais.

Pas visus žmones smegenų funkcijų rinkinys yra vienodas, panašiai kaip organų rinkinys kūne. Todėl visi mes esame iš dalies tam tikro lygio matematikai. Tik iš vieno šis sugebėjimas atimtas, užblokuojant matematinę vaizduotę, o kiti gal patys ją yra apleidę. Bet kuriuo atveju, jeigu yra toks noras, matematikos tikras žinias, neturint beveik jokių, galima praplėsti.

Šitą įrašą rašau ne matematikams, bet tiems, kas neturi beveik jokių gilesnių matematikos paslapčių supratimo.

2. Psichinė ir loginė būseną

Matematikos struktūros sąmonėje kuriamos įvairių kognityvinių sugebėjimų ir funkcijų. Apibendrintai galima tarti, kad matematinis mąstymas yra vaizdinis ir semantinis. Vaizdas rodo išvaizdą arba struktūrą, o semantinis protas reikšmių sistemą. Prie matematinės

vaizduotės ir semantinio proto dar prijungiama epizodinė ir semantinė atmintis ir visus šiuos sugebėjimus apjungus gaunama tai, kas vadinama matematiniu protu.

Nesuklysime pasakę, kad viena iš svarbiausių matematinio proto dalių yra vaizduotė ir epizodinė atmintis, kuri leidžia vaizdžiai manipuluoti matematikos elementais. Matematinėje vaizduotėje galima sąmonei suprantamu būdu atvaizduoti abstrakčius, tik kalba arba ženklais išreiškiamus jos principus.

Kai kurie matematikai dėjo pastangas paversti matematiką mokslu ją depsiologizuojant, apvalant nuo psichologinės fenomenologijos. Taikant matematiką kaip mokslą, tai gali būti aktualu, tačiau mokantis matematikos – netikslinga. Nes psichologizmas parodo, kaip matematiką patogiau ir geriau įsisavinti, susikuriant jos nuosavus principus, kurie palengvina sudėtingų matematinių sistemų išnarpliojimo galimybes.

Todėl pradėdant nuo pradžių, reikia įsisąmoninti tas psichines funkcijas, kurios leidžia kurti matematiką savo prote ir sąmonėje. Pradžią yra tam tikros psichinės būsenos, aprašomos kognityvinės psichologijos. Šios būsenos yra matematikos pagrindas sąmonėje. Iš dalies jas jau atskleidžiau rašydamas apie psichikos dalis ir funkcijas, iš kurių kaip svarbiausią išskyriau matematinę vaizduotę, gebančią vaizdžiai aprašyti matematines struktūras ir santykius. Tokia vaizduotė, kaip vienas iš smegenų sugebėjimų, ir yra psichinė būsena, kuri, pritaikant vidinius smegenų resursus, gali arba išskleisti, arba suskleisti matematinius vaizdinius sąmonėje.

Be vaizduotės išskleidimo ir suskleidimo yra ir daugiau vaizduotės kognityvinių veiksmų, kurie leidžia manipuluoti vaizdiniais ir struktūromis: a) didinimas ir mažinimas, b) jungimas ir dalinimas, c) pasukimas, d) deformacija, e) paprastas arba sudėtinis veiksmas, įvairiais būdais apjungiantis prieš tai paminėtus vaizduotės sugebėjimus. Šie vaizduotės veiksmai, pritaikomi kaip matematinė vaizduotė, leidžia kurti įvairius matematinius darinius sąmonėje.

Šios proto dalys, kol jos suvokiamos kaip paprastos smegenų funkcijos, sukuriančios tam tikrą pagrindą matematikos atsiradimui, yra vadinamos psichinėmis būsenomis. Vien to neužtenka matematiką siekiant paversti griežtu mokslu, tačiau matematikos mokantis – jų supratimas yra labai naudingas dalykas. Reikia tik padaryti pastabą, kad jeigu matematinėje vaizduotėje neišeina išskleisti matematinių objektų, tai reiškia ne kad neturi „matematinių sugebėjimų“, bet

yra padaryta matematinio proto lobotomija, kuri kompensuojama kitų rūšių sugebėjimais arba, žinoma, dievų žmogui nepalikta jokių išgyvenimo priemonių. Galima bandyti lavinti jį nekreipiant dėmesio į lobotomiją, arba „laukti“, kol „dievai“ ateis į protą.

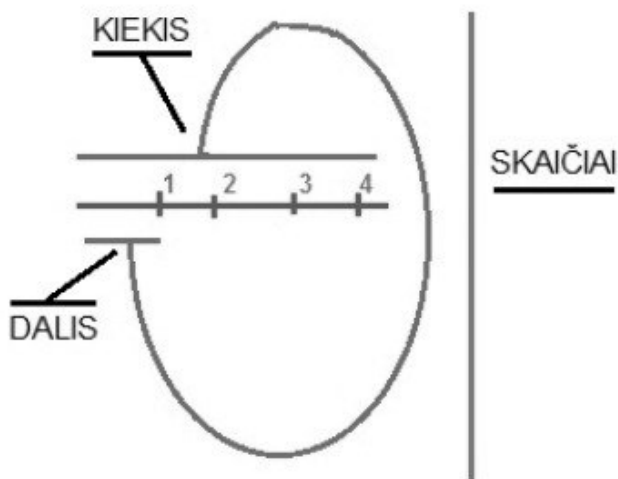
Loginė sąmonės būseną jau artimesnė mokslinei sistemai, nes apvalyta nuo jausmų, fantazijų, pojūčių ir kitų neesminių komponentų. Psichinės ir loginės būsenos pagrindinis skirtumas yra tas, kad psichika tik atvaizduoja arba kažką išreiškia kaip vidinę būseną, bet nėra nei teisinga, nei klaidinga. Loginės būsenos esmė yra sukurti tokią sistemą, kad veiksmus su matematiniais objektais būtų galima vertinti kaip teisingus arba klaidingus. Teisingos „būsenos“ yra matematikos tiesa, o neteisingos yra netiesa. Tiesa yra pagrindinis bet kokio mokslo tikslas.

Tad aukštesnio rango kognityvinio proto elementai, tokie kaip teiginiai, aksiomos, apibrėžimai, teoremos, įrodymai ir t.t. priklauso loginėms būsenoms, kurios, sujungtos su psichiniu matematinės vaizduotės kontinuumu, tampa matematikos sistema žmogaus matematiname prote.

3. Kontinuumas ir kiekybė

Nesuformuotas ir neišskaidytas matematinės vaizduotės kontinuumas yra psichinė būseną, su kuria sąmonė geba atlikti prieš tai paminėtus veiksmus. Viena iš pagrindinių matematikos struktūrų ir loginių būsenų yra kiekybės struktūra. Ją galima suvokti ne tik semantiniame prote, kaip jau paruoštas ir išmoktas semantines reikšmes arba ženklus, bet ir vaizdžiai, įsisąmoninant visas jos dalis ir visus konstravimo principus. Galima sakyti, kad kiekybė yra sukonstruota matematinėje vaizduotėje, kurios ekranas, kaip tam tikra vieta, kurioje galima kurti matematinius objektus, yra kontinuumas, turintis savo savybių rinkinį, o matematinis objektas yra kiekybė, arba tiksliau sakant – skaičius.

Psichinę nuo loginės būsenos atsieti sunku, nes jos yra susimaišiusios. Kol yra tik kontinuumas ar kokie nors vaizduotės veiksmų, kurie yra analogiški motorinių judesių sekų piešimui pasąmonėje arba sąmonėje juos vizualizuojant, tai yra tik psichinė būseną. Net su šiais veiksmais vaizduotėje sukūrus skaičiaus struktūrą, pasiliekiama tik psichinės būsenos rėmuose. Bet kai ši sistema išplečiama į aritmetiką arba skaičių teoriją, kurioje įrodinėjamos teoremos, tai

11 pav.

jau virsta loginių būsenų sistema, kuri laikoma mokslu. Nors mokslas ir kyla iš psichinių būsenų, bet jos išgryninamos tiek, kad lieka tik tam tikras abstraktus karkasas, kurį galima pritaikyti išorinio pasaulio pažinimui. Šis išgryninimas yra teigiamas dalykas, bet norint įsisavinti teorijos paslaptis, reikia suvokti ir psichinių būsenų paslaptis bei principus.

Tad kaip atsiranda skaičius, vienas iš pagrindinių matematikos elementų? Būsenų seką būtų galima pažymėti taip: kontinuumas $\rightarrow$ dalis $\rightarrow$ kiekis $\rightarrow$ skaičius. Ši seka rodo, kad skaičiaus suformavimui kontinuumo reikalingi du iš prieš tai paminėtų vaizduotės veiksmų: dalinimas ir jungimas. Iš kontinuumo dalinimo veiksmo seka pagrindinė skaičiaus sąvoka, vadinama dalimi. Kontinuumo erdvės įvairūs komponentai gali būti dalinami į dalis, kurios išreiškiamos tiesėje, plokštumoje arba tūryje, kaip abstraktūs, išgryninti vaizduotės komponentai. Šį veiksmą galima kartoti kokią tik nori skaičių kartų; dalinimas yra begalinis, vadinasi skaičiaus sąvoką gali ištęsti iki begalybės.

Antras momentas skaičiaus struktūroje yra elementų, dalių jungimas, kuris įvardijamas kaip tam tikras kiekis: į kiek dalių padalintas kontinuumas, kurias galima sujungti į konkretų ir griežtai apibrėžtą skaičių. Schema šį kiekybės struktūros kūrimo procesą būtų galima atvaizduoti kaip 11 pav.

Minėti vaizduotės sugebėjimai arba veiksmai persiduoda ir į manipuliavimo kiekybėmis savybes. Nors pats matematinės vaizduotės ekranas yra ribotas, nes sąmonė yra ribota, o ne begalinė, tačiau kontinuumą šioje vaizduotėje galima didinti arba mažinti kiek tik nori, ir vienintelis apribojimas yra sąmonės laikas, be galo didinti arba mažinti „atsibosta“. Tačiau šiaip šis veiksmas yra begalinis. Tai reiškia, kad ši kontinuumo savybė persikelia ir į skaičių aibes.

Dar viena kontinuumo savybė yra dalies spūdumas (tai yra ne loginė, bet psichinė būseną). Tai yra atliekant vaizduotės kiekybinio veiksmą, dalinimas gali būti naudojamas kaip atkarpos skaidymas į dalis, išlaikant pastovų atkarpos dydį, o pačias dalis suspaudžiant – vidinė begalybė, arba begalinis mažinimas. Taip pat dalis nespaudžiant atkarpos galima prijungti. Pati dalis lieka nespūdi, bet vyksta begalinis išorinis didinimas.

Šitaip kontinuume galima kurti įvairias kiekybės struktūras, ir šis procesas perima visas vaizduotės psichinių būsenų savybes. Apibendrinant, į bet kokio „dydžio“ dalį galima įdėti bet kokią kontinuumą ir joje kurti bet kokias įdėtines kiekybių kūrimo struktūras. Šie kiekybės principai pritaikomi kuriant visas pagrindines skaičių aibių sistemas – natūriniai, sveikieji, racionalieji, iracionalieji, realieji skaičiai. Taip pat mažiau žinomos aibės yra kompleksiniai skaičiai, kvaternionai ir oktanionai.

Skaičius yra elementas, su kuriuo galima atlikti tam tikrus veiksmus. Pagrindiniai veiksmai yra kiekybių (skaičių) jungimas įvairiais būdais (sudėtis, daugyba, kėlimas laipsniu) ir kiekybių atskyrimas (atimtis, dalyba, šaknis). Kaip skaičių aibės mokslinės teorijos pradmenys, išskiriamos tam tikros aksiomos, teiginiai, teoremos, įrodymai ir t. t.

4. Elementarioji algebra

Elementariojoje algebroje skaičiai (kiekybės) yra išreiškiamos abstrakčia forma – arba kaip konstanta (apibrėžtas kiekis), arba kaip kintamasis (dažniausiai galima įrašyti visą kontinuumą, t. y. bet kokią skaičių), arba kaip nežinomasis. Iš konstantų ir kintamųjų sudaryti reiškiniai ($7 \times 2y$), kurie yra atviri, tai yra, neprilyginami jokiam apibrėžtam kontinuumo dalių kiekiui; bei lygtys ir nelygybės, sudarytos iš konstantų ir nežinomųjų ($9x + 5 = 23$) ir yra uždaros. Algebrinius reiškinius, kurie neprilyginti jokiai konstantai, galima prastinti,

o lygtyse arba nelygybėse, kurių reikšmė apibrėžta kokia nors konstanta, galima apskaičiuoti nežinomojo vertę.

Apibendrinant, elementariojoje algebroje pritaikomi apibrėžti ir neapibrėžti matematiniai kontinuumai, su kuriais galima atlikti tam tikrus veiksmus ir skaičiavimus.

5. Kodėl galima skaičiuoti tikrovę

Vaizduotėje išskleistą kiekio struktūrą galima žymėti vaizdiniu arba garsiniu ženklu. Ženklus galima sieti su reikšminėmis semantinio proto struktūromis. Tačiau būtina pastebėti, kad matematikos supratimas ateina ne per gryną semantiką, bet per jos sujungimą su matematine vaizduote. Semantinę matematiką patogiu yra naudoti tik tada, kai visos struktūros jau yra paruoštos, o vaizdinius labai patogiu naudoti mokantis matematikos paslapčių.

Matematika svarbi ne tik kaip abstraktus nuo tikrovės atsietas mokslas, bet ir kaip praktinę reikšmę turinti teorija. Tikrovėje dažnai tenka susidurti su situacijomis, kuriose reikia suvokti ne tik reiškinių esmę, bet ir išreikšti kiekybinį jos aspektą. Sukiemybintas kontinuumas, pažymėtas skaičių ženklais, uždedamas ant sensorinės tikrovės. Šioje išskiriamos dalys (ikimatematinėje eroje paprasti diskretiški daiktai), ir šios dalys apibrėžiamos skaičių garsiniais arba regimaisiais ženklais. Skaitmenis galima naudoti šnekoje ir rašte. Šitaip kiekybė primetama pasauliui kaip veidrodinis vaizduotės sukiemybinto kontinuumo atspindys.

Svarbiausias matematikos pritaikymo moksle būdas yra jos susiejimas su parametrais – tikrovės procesų savybėmis. Kaip tai įmanoma? Visų pirma, tiek sensorinė dalis, tiek vaizduotė yra kontinuumai. Sensorinis kontinuumas yra fiksuotas ir su juo atlikti veiksmų, tokių kaip su vidine vaizduote, neįmanoma. Tačiau sensoriką, paverstą parametrais, perkėlus į kognityvines struktūras, jiems persiduoda visos veiksmų su vaizduote galimybės. Parametras tampa vaizduotės kontinuumu, todėl šiam galima taikyti visus tuos veiksmus kaip ir matematiniam kontinuumui.

Taip į bet kokį parametą (tiek paprastą, tiek sudėtinį), galima įdėti matematinio kontinuumo vaizdinį ir sukurti jame kiekybės struktūras. Nors, tiksliau sakant, jos nekuriamos, bet jau turimos sukurto matematinėje vaizduotėje ir perkeltos į atminties kognityvi-

nius (semantinius) darinius. Tada, sensokognityvinėje sintezėje, tokias formulėmis paverstas parametrų sistemas galima grąžinti atgal į tikrovę ir suprasti kiek ko yra (energijos, greičio, elektrinio lauko, šilumos ir t. t.) Visi šie dydžiai įsivaizduojami kaip fiziniai kontinuumai, į kuriuos galima įterpti matematinius kontinuumus.

Visos sąmonės dalys, kurias galima įsivaizduoti kaip kontinuumus ir išmatuoti, gali būti sujungtos su kiekybinėmis sistemomis, kitaip sakant, jos yra matematizuojamos.

Baigiant rašyti apie parametrus, galima pridurti dar vieną principą, kad kiekybei konkretus dydis suteikiamas naudojant standartinį mato vienetą. Pavyzdžiui, vaizduotėje kiekybės dalys nebūtinai turi būti lygios, svarbu tik kiek yra dalių. Tačiau matematiką pritaikant kaip kitų mokslų įrankį, abstrakčios dalys sujungiamos su kokiu nors standartizuotu matu, ir visos jos išrikiuojamos suvienodintais „atstumais“. Toks standartinis matas gali būti metras, sekundė, kilogramas. Tada jau sakoma kiek yra sekundės, metro, kilogramo dydžio dalių (2 metrai, 5 sekundės ir t. t.).

Parametrai jungiami į formules ir išreiškia įvairias fizinio pasaulio savybes. Moksle net santykiai, kad juos būtų galima skaičiuoti, įsivaizduojami, kaip matematiniai kontinuumai, kurie atsiranda sujungus žemesnio rango kontinuumus.

Galima sakyti, kad sensorinis-matematinis sujungimas yra visų „tikslųjų“ mokslų pagrindas.

2013-03-21, Kaišiadorys

Matematikos genijus

1. Mokslo subjektyvumas ir objektyvumas

Tikslieji mokslai yra pagrįsti matematinės kalbos konstrukcijomis, todėl nuo to, koks šios kalbos statusas, priklauso kaip žiūrima į mokslą. Psichologizmas tapatinamas su subjektyvumu, kuris mokslui nepriimtinas, nes įsivaizduojama, kad mokslinė kalba išreiškia objektyvų pasaulį ir yra jo tiesa, todėl tokia matematikos samprata laikoma minusu ir nuo šitų subjektyvių savybių ją stengiamasi apvalyti. Kitas momentas yra matematikos mokymas(is), kuriame psichologizmas yra labai svarbus, nes leidžia greičiau įsisavinti sudėtingas mate-

matinių ženklų konstrukcijas. Mokantis matematikos, psychologizmas yra esminis, nes jis parodo, kaip matematika kuriama gelminiame lygmenyje. Be to, žinant psichologinius pagrindus, galima sudaryti naujas, savo, matematines struktūras. O tai jau tikrasis kūrybinis mokslinis darbas.

Iš šio pavyzdžio matosi, kad nors mokslininkai ir bando apvalyti matematiką nuo subjektyvumo, jis yra matematinės kalbos pagrindas. Jau vien dėl tos priežasties, kad matematika atsiranda psichikoje, ir ji negali būti nepsichinė. Ji kuriama, išreiškiama, naudojama remiantis psichinėmis galiomis, dėl to nepaneigiamai kyla iš psichikos. Tad belieka klausimas kaip psichinis konstruktas gali tapti „gamtos kalba“. Tai paaiškinti nesunku suvokus, kad ši gamta taip pat yra sukonstruota psichikos, ir abu šie smegenų dirbiniai susieti įvairų simetrijų dėsniais.

Ką galima pasaulyje daryti su kūnu, tai įmanoma vaizduotėje su valinga sąmone. Pavyzdžiui, dalinimas ir jungimas įmanomas ir pasaulyje, ir vaizduotėje. O šie veiksmai yra matematinės kalbos pagrindas.

Gamta sudaryta iš elementų, ryšių ir veiksmų su jais. Veiksmai yra kompleksiniai skaičiavimai bei transformacijos, kurie leidžia kurti įvairias elementų ir ryšių pertvarkas. Kadangi matematinės abstrakcijos pagrįstos psichikos galiomis, kurios yra veidrodinis gamtos atspindys, tai šie pertvarkymai tinka ir objektyviam pasauliui. Juk psichika tai ne savarankiška tikrovė, bet atspindys. Ir kadangi realus manipuliavimas dėl įvairių priežasčių gali būti apsunkintas, šis fizinis pasaulis perkeltas į vaizduotę ir manipuliacijos vykdomos čia. Matematika yra minties eksperimentų vieta, kuriuos atlikus, rezultatą galima grąžinti atgal į tikrovę, čia matuoti ir tikrinti.

Išskiriamos tokios manipuliacijų rūšys: manipuliavimas diskretiškais objektais, manipuliavimas kontinuumo objektais ir būsenų transformacijos. Pirmuoju atveju, naudojamos paprastos kiekybių savybės. Antruoju atveju, objektų kiekybiniai parametrai gali kisti viso kontinuumo rėmuose ir trečiuoju atveju matematinės konstrukcijos parodo, kaip iš pradinių būsenų, atlikus tam tikrus veiksmus, gaunamos galutinės būsenos.

Mokslas prasideda pasaulyje ir vyksta sensorinio šablono galimybių ribose. O sensorinis šablonas pereina į asociatyvinę hologramą, vadinamą protu. Mokslo esmė yra atsieti duomenis nuo pasaulio ir, manipuliuojant jais, kurti pasaulio modelius. Be pasaulio

mokslas neįmanomas. Dėsniai nenustatomi *a priori*, net tuo atveju, jeigu taip gali atrodyti, nes visas mokslas vyksta „tik galvoje“. Tačiau tam naudojamos struktūros įsisavinamos spontaniškai, apjungiant viso gyvenimo žmogaus patirtį. Juk kiekvienas sąmoningai ar nesąmoningai stebi pasaulį ir dedasi jo struktūras į galvą. Tai ir yra proto pagrindas, kuris susiformuoja kaip sensorinio modelio atspindys, paverstas asociatyvine holograma. Pirmas atitraukimas būna fizinio pasaulio vaizduotė, kurioje išskiriamos pasaulio savybės, jų deriniai. Antras atitraukimas yra matematinė pasaulio vaizduotė, į kurią mėgdžiojant perkeliama kūno veiksmas, tokie kaip dalinimas ir jungimas. Žodį vaizduotė keičiu į žodį „kontinuumas“ ir šitaip gaunu dvi vietas, kurios yra esminės mokslui. Tai yra fizinis ir matematinis kontinuumas.

Kuo jie skiriasi? Fizinis kontinuumas yra tik savybių atspindys, o matematinis kontinuumas yra iš pradinių prielaidų sukonstruotas įrankis, kurį galima pritaikyti manipuliavimui su fiziniu kontinuumu. Matematinis kontinuumas yra asociatyvinė holograma, virtusi loginėmis būsenomis, pertvarkytomis kaip matematinių ženklų kalba. Ugdant matematinius gebėjimus, loginės būsenos įrašomos į atmintį ir protą, kurias po to galima naudoti atsietų nuo pasaulio duomenų manipuliacijoms. Jos teisingos, nes dubliuoja diskretiškąjį pasaulio aspektą – vaizduotės dalys yra ekvivalentiškos pasaulio dalims. Jeigu turimas reikalas su kontinuumo terpėmis, tai dalinimas įvedamas dirbtinai ir vis tiek skaičiuojamos savybės dalys, kurios po to projektuojamos į sensorinį pasaulį. Kadangi pasaulis yra simetriškas, tai visos būsenos transformuojasi pagal atitinkamus simetrijos dėsnius. Kitaip sakant, ir šiuo atveju yra tam tikra pasaulio logika, kuri ekvivalentiška loginėms būsenoms. Kaip jos keičiasi vaizduotės pasaulyje, taip keičiasi ir tikrovėje. Todėl ir yra ryšys tarp fizinio ir matematinio kontinuumo, leidžiantis pirmąjį tyrinėti pastarojo pasaulyje.

Tačiau čia reikia būti apdairiam. Atitikimas šiose trijose vietose nėra šimtaprocentinis. Nors sensoriumą, fizinį kontinuumą ir matematinį kontinuumą sąmonėje galima susieti, jie neatitinka 1 : 1.

Matematika yra dirbtinė, tad ją galima taikyti tam tikruose dirbtiniuose rėmuose. Nes išorinis nėra lygus vidiniam, arba nežinomas – žinomam. Asociatyvinė holograma formuojama iš patirties paviršiaus ir sąmonė nežino ar logika tokia pati visose vietose. Taip pat neaišku ar nežinoma dalis tapati žinomai ir ar galimas tiesioginis perkėlimas į tas vietas, kurių savybes ištirti ir išreikšti sudėtinga arba net

neįmanoma. Tai parodo pavyzdys, pagal kurį bendroji klasikinė fizika yra ekvivalentiška patiriamam pasauliui: diskretiškų daiktų skaičiavimai, kontinuumų dalių kiekybinės išraiškos. Tačiau moderni fizika vis labiau braunasi į tiesiogiai nepatiriamą sensoriumo pasaulį, ir tos būsenos bei matematiniai konstruktai gali būti neadekvatūs. Koks atitikimo laipsnis įvertinti labai sunku. Taip yra mikrodalelių fizikoje, kvantinio lauko teorijoje ir t. t.

2. Skaičių teorija psichinėse būsenose

Matematikos pradžia yra psichinės būsenos, o pabaiga – loginės būsenos kaip užbaigta matematinė struktūra. Šitą perėjimą galima išreikšti ideografiniais ženklais, kurių pagrindas yra ideografiniai simboliai ir fonografinės raidės, pritaikytos kaip ideografiniai hieroglifai. Visos matematinės sistemos turi tokią sandarą, kurią galima išreikšti kaip mokslinę ženklų sistemą ir kaip psichinių būsenų bei veiksmų kompleksą. Šis kompleksas turi savo ištakas sensoriumo pasaulyje, tik įtraukimo būdu perkelia šias realias galimybes į psichinę vaizduotę. Viduje sukuriamas matematinis pasaulis, pradedant kognityvinio kontinuumo galimybėmis, po to šis konstruktas naudojamas sensoriumo aprašymui ir pažinimui. Kadangi visos kontinuumo bruožų turinčios savybės gali būti dirbtinai arba natūraliai dalinamos, tai yra galimybė, pavertus šias dalis skaičiais, savybes aprašinėti kiekybiškai (arba kitais aspektais).

Šias idėjas verčiant matematika, pradėti galima nuo matematinio kontinuumo prielaidos – psichinių būsenų. Tad turime gryną matematinį kontinuumą, įgaunantį dvi būsenas: C – yra kognityvinės būsenos ir veiksmai ir $C!$ – nėra kognityvinių būsenų. Tuomet iš sensoriumo galima perkelti tam tikrus veiksmus, iš kurių pagrindinis yra skaldymas arba dalinimas. Bet pati pradžia yra matematikos steigimas vieneto sukūrimu, kuris yra bet koks nepadalinto pradinio kontinuumo aspektas. Jis žymimas taip – C . (C – kontinuumas su tašku apačioje, kuris reiškia vieneta). Pagrindinis pagalbinis ideografinis ženklas yra $=$ arba lygybė, tapatybė. Tad dabar šitam C . galima priskirti ir įprastą žymėjimą, kuris naudojamas matematikos mokslo ženklų sistemoje. Tad gauname $C. = 1$.

Skaidydami arba dalindami pamatinį matematinį kontinuumą, dalis žymėsime mažąja (kontinuumo) raide c ir taškais šalia jos – kurie bus dalys. Taigi turime

$$C = \{c. c.\} = c:$$

Ir šitą C: galime įprastiniais ženklais žymėti kaip $C: = 2$

Kontinuumas C šitaip dalinimu sujungiamas su dalimis, kurios žymimos taškais :, ::, ::: ir t. t. Taip pat galima apibrėžti tuščią matematinį kontinuumą, kuriame nėra jokių dalių.

$$C = \{\circ\} = 0$$

Tuomet šitaip, kuriant dešimtainę skaičiavimo sistemą, galima apibrėžti pirmus dešimt kiekybės ženklų. Visi dalių deriniai sukuriami iš 1 ir 2. Pavyzdžiui,

$$C = \{c. c. c. c. c. c. c. c. c. c.\} = 10 \text{ (dešimt po 1)}$$

$$C = \{c: c: c: c: c: c: c: c: c: c:\} = 10 \text{ (penki po 2)}$$

$$C = \{c:: c:: c:: c:: c:: c:: c:: c:: c:: c:: c::\} = 10 \text{ (3 po 3 plus 1)}$$

Kad būtų paprasčiau, pirmas plėtinys naudojamas skaičių ženklų surašymui iki dešimties, o visi kiti didesni skaičiai sudaromi iš šio dešimtuko. Kalbant apie didesnius už 10 skaičius, galima įvesti ir naujus žymėjimus, tokius kaip #.

$$C\# = 10 = \{c:: c:: c:\} = \{c::: c:::\}$$

$$C\#\# = 100 = \{c\# c\# c\# c\# c\# c\# c\# c\# c\# c\#\}$$

$$C\#\#\# = 1000$$

Dešimčių dalys žymimos taip:

$$C\#c. = 11,$$

$$C\#c: = 12 \text{ ir t.t.}$$

Šita sistema nėra skirta pakeisti paprastus skaičių ideografinius ženklus, nes jie yra daug patogesni, tačiau šiais naujais žymėjimais parodomas skaičių teorijos pagrindas, tai yra tos psichologinės būsenos, kurios naudojamos kiekybinių struktūrų konstravimui. Galia dar kartą pakartoti esmę: yra kontinuumas kaip fundamentas, toliau yra dalinimo arba jungimo vaizduotėje (ir pasaulyje) veiksmas, iš jo atsiranda dalys, kurios apjungiamos ir grupuojamos. Remiantis

Šio skyrelio pabaigoje noriu pridurti, kad matematiniai talentai atsiranda ne iš manipuliavimo ideografiniais ženklais, nes kaip tokie jie nėra informatyvūs, bet daugiau iš psichinių būsenų galimybių operuoti pamatinėmis ženklų sistemomis, tokiomis kaip kontinuumas, dalis, ryšiai, struktūros, šitai atliekant vaizduotėje arba semantinėmis schemomis. Iš esmės talentas yra suvokimo aprėpties plotas – kiek objektų vienu metu gali mąstyti. Kai kurie pavyzdžiai su talentais rodo, kad tų objektų gali būti labai daug, o iš esmės – begalybė...

Matematikos genijų, kurie gali „mąstyti matematiškai“ net nesimokę mokykloje matematikos ženklų sistemų, paslaptis ir yra tokia – psichinių būsenų galimybė skaidyti į dalis, jas siėti ir išreikšti matematikos užuomazgų turinčiais suvokimais. Jau sakiau, kad pagrindas yra suvokimo apimtis: kas vienu sąmonės veiksmu gali suvokti ir išskirti kaip dalis 10, 30, 50, 120, 1000 ar ∞ objektų. Kuriuos, pavyzdžiui, galima išdėlioti lentelę, įvairiai grupuoti, atskirti, ieškoti dėsningų pertvarkymų. Kad būtų psichinės būsenos, mokytis nereikia, mokantis matematikos, šie elementai yra įženklinami ir sutvarkomi į aksiomatinę sistemą, pavertus šiuos gebėjimus tikru mokslu.

Pateikiant šią lentelę kaip pavyzdį, natūralus matematikos genijus ją vienu metu mato keliose būsenose: pirma, kaip visą junginį (tam nereikia net ženklų 144), kaip dvi dalis, atskirtas raudona linija, ir kaip kiekvieną atskirą elementą ar bet kokias jų grupes. Šitaip galima akimirksniu atlikti įvairius skaičiavimus, kuriuos geba fenomenalūs skaičiuotojai. Tai, aišku, yra tik pavyzdys, nes psichologinės

struktūros yra daug sudėtingesnės ir įvairesnės. Be to, kiti žmonės gali naudotis ir kitokiais sugebėjimais, bet dažniausiai principas yra toks, kuris dar gali būti susietas su įvairiomis sinestezijomis.

Pas kai kuriuos genijus šios galimybės gali būti nukeltos į pasąmonę ir išvedamos į sąmonę kaip sutrauktos sinestetinės minties formos, kai atrodo, kad skaičiuoja pasąmonė, o į mintį išvedamas tik rezultatas.

Šitaip gali mąstyti matematikos genijai, net niekada nesimokę matematikos ženklų, nes gebėjimų pagrindas yra ne ženklų pasaulis, bet daug fundamentalesnės galimybės, kurios užkoduotos matematiname kontinuumе.

Iš viso to matome, kad matematika pagrįsta ne programuojamais algoritmais, bet holistiniu mąstymu, kurį galima iškelti iš asociatyvinės proto hologramos, kuri yra sensorinio pasaulio introjekcija į pasąmonę.

Nuo suvokimo aprėpties priklauso ir kiti sugebėjimai, kurie nebūtinai yra matematiniai. Pavyzdžiui, filologai, ir bet kas kitas, tekstus gali skaityti greituoju skaitymu, kuris pagrįstas tokiu pačiu principu, tik čia aprėpiamos ne dalys, bet žodžiai – ko daugiau žodžių suvokia regimasis suvokimas, tuo greičiau žmogus gali įsisavinti tekstą, ypač kai tai yra susiję ir su fenomenalios atminties sugebėjimu. Aukščiausias lygis pasiekiamas tada, kai žmogus gali matyti visą puslapį nevedžiodamas akių nuo vieno žodžio prie kito. Pvz., tokį sugebėjimą turėjo savantas Kim Peek. Tai atvaizduojama analogiška lentele, kurią pateikiau matematikos atvejui.

Dažniausiai vidurinėje klasėje žmonės mato vieną eilutę ar kelias ir gali skaityti knygas iš viršaus į apačią, o ne iš kairės į dešinę. Šitą įgimtą sugebėjimą turi visi žmonės, tačiau kaip konkrečiai jis reiškiasi priklauso nuo psichotroninio programavimo. Be to, šis sugebėjimas, lygiai taip pat kaip ir matematinis, gali nepriklausyti nuo mokymosi. Jis yra įgimtas, o mokantis ženklų sistemų, šiam sugebėjimui suteikiamas standartinis mokslinis pavidalas.

2014-03-01, Kaišiadorys

M ir F kontinuumas

1. *Kontinuumų prigimtys ir ryšiai*

Fizikos mokslo sukūrimo prielaida yra galimybė savo sąmonėje atvaizduoti ir suvokti diskretišką, arba į dalis, elementus bei santykius suskaidytą, kontinuumą. Kas yra kontinuumas? Kontinuumas – tai morfinis laukas, kuris yra arba fiksuotas arba laisvas, ir į kurį sąmonė gali įdėti įvairias išorines arba vidines formas ir atlikti su jomis įvairius veiksmus. Kontinuumas yra sensorikos kontinuumas, kaip vieta, kurioje kuriamas aplinkos atvaizdas; ir vaizduotės kontinuumas, kuris formų kūrimo informaciją paima iš savęs arba atminties. Ankstesniuose įrašuose „Matematikos pasaulis“ ir „Skaičių magija“ rašiau, kad vaizduotės kontinuumas yra psichinės ir loginės būsenos kūrimo sąmonėje pagrindas. Psichiniai veiksmai matematinėje vaizduotėje nėra nei teisingi, nei klaidingi, jie yra tik tam tikra kognityvinė galimybė arba sugebėjimas kažką atvaizduoti ir atlikti manipuliacijas. Bet šias struktūras pervedus į semantinį lauką, atsiranda būsenos (struktūros), kurias galima nagrinėti kaip teisingas arba klaidingas, šitaip padedant pamatą moksliniam fizinio ir matematinio kontinuumo apipavidalinimui bei jų sujungimui.

2. *Kas yra fizinis kontinuumas?*

2.1 *Filosofija*

Sąmonė yra įvairovė vienyje arba vienis įvairovėje. Šie aspektai išsiskiria todėl, kad atvaizdas ir jo suvokimas nėra tas pat. Atvaizdas negali būti monotoniškas, nes taip jis neskaidytų tikrovės į formas ir dalis, neperteiktų informacijos ir neleistų orientuotis aplinkoje. Tuo tarpu suvokimas yra monotoniškas, ir kai meditacijoje jis atskiriamas nuo išorinės įvairovės, lieka tik vidinio vienio būseną, kuri laikoma „aukščiausia“ sąmonės forma. Taigi sąmonė yra pirminis kontinuumas, kuris turi sujungtą į vieną dalį monotonišką ir politonišką aspektus.

Šiuos du aspektus įprasta vadinti sensoriumu, kuris, paimtas kaip visuma, yra ne kas kita kaip vidinis žmogaus pasaulio atvaizdas. Sensoriumo kontinuumas yra fiksuotas ir valdomas išorinės informacijos bei smegenyse kuriamo šablono, kuris suliejamas su kokybėmis

ir apgaubiamas sąmoningu suvokimu, kuriame šis vidinis pasaulis atveriamas.

Toks kontinuumo supratimas nėra mokslinis. Bet jis yra mokslo prielaida. Pirmoji forma, atveriamą šį kontinuumą sujungus su protu yra jo aspektų ir savybių (kitai sakant visos įvairovės) įsąvokinimas, kuris atliekamas filosofinio proto. Suprasti sensoriumo atvaizduose sutelktą informaciją reiškia jį išskirstyti į sąvokas, o po to jas susieti. Tai vyksta subjektų ir predikatų sujungimo principu: yra kažkoks subjektas, kuriam priskiriami tokie ir tokie predikatai ir t. t. Loginės būsenos pirma forma žmonijos istorijoje buvo ne kas kita, kaip predikatų logika, kurios elementai buvo kalbos sąvokos, pervestos į semantinę lauką ir išreikštos tam tikromis reikšminėmis struktūromis bei išoriniais garsiniais arba rašytiniais ženklais.

Tokia buvo mokslo pradžia, turėjusi filosofinę formą. Pagrindinis metodas buvo viso sensoriumo įsąvokinimas, sujungimas su logine būsena, šiomis priemonėmis aiškinant ir interpretuojant pasaulį.

2.2 Mokslo pradžia

Mokslo pradžia – sąvokinis protas. Visas jo galimybes yra išbandžiusi filosofija, kuri buvo pirma autentiška tikrovės žinijos sistema. Tačiau žmogaus smegenyse užkoduotos ir dar aukštesnio žinojimo lygiui pasiekti reikalingas proveržis. Šis proveržis susijęs su kontinuumo savybių įvaldymu. Visas sensoriumas yra kontinuumas todėl, kad jame politoninis aspektas yra susietas su monotoniniu aspektu ir kiekviena sąvoka, išplėšus ją iš sensoriumo ir perkėlus į protą, gali būti sujungta su monotoniniu suvokimo aspektu ir vaizduotėje išplėsta, paversta tam tikra monotone mase. Iš pradžių objektas buvo tik įvardijamas tam tikros sąvokos ženklu ir įtraukiamas į tokių ženklų sistemą. Tačiau atlikus šį veiksmą, objekto individualumas paverčiamas universalija, tam tikra monotone mase, į kurią buvo galima įdėti visų individų įvairovę ir juos suvienodinti, kategorizuoti.

Šita universalijos masė, atsidūrusi vaizduotėje, gali perimti visus vaizduotės sugebėjimus, pritaikyti juos sąvokos masės kontinuumui. Pavyzdžiui, didinti, mažinti ir pan. Kadangi vaizduotė yra begalybė, tai ši savybė persiduota ir kategorijų kontinuumams.

Universalija daugiau skirta siejimui su sensoriumu. Ją perkelti į vaizduotę kaip kontinuumą nėra reikalo. Fiziniais kontinuumais

buvo paverstos tik tam tikros universalijos, kurios fiziškai, pagal savo reikšmę jau sensoriume buvo kontinuumai. Pavyzdžiui, sąvoka „filosofas“ yra sąmonėje jungiama su pasauliu ir į jos universalijos masę įtraukiami individualūs objektai, žmonės. Ją perkelti į vaizduotę ir atlikti veiksmus kaip su kontinuumu – nėra reikalo, nes tam priešintųsi jos prigimtis. Bet tikrovėje yra tokie keli fundamentalūs aspektai, kurie savo esmėje turi užkoduotą savybę būti tam tikru morfiniu kontinuumu ir būti siejamu su vaizduotės veiksmiais. Tai yra erdvė, laikas ir substancija bei kiti santykiniai, arba sudėtiniai, kontinuumai, išvesti iš pirminių. Kontinuumai yra visos sąvokos susijusios su substancijos materija, erdviniu tūriu ir laiko trukme. Turtiniausia tokiomis sąvokomis yra substancijos kategorija.

Fizikos ir filosofijos pagrindinis skirtumas yra tas, kad filosofija daugiau naudoja universalijas, į kurias įtraukia sensoriumo „individue“ pasaulį, o fizika objektą konstruoja kaip kontinuumų terpėse atsirandanti fizinių, matematinių daiktą. Fizinis kontinuumas yra tikrovė, o matematinis kontinuumas yra žmogaus prote. Sujungus protą su tikrove, gaunamas „mokslinis“ tikrovės supratimas, interpretacija, paaiškinimas.

Fizika atsirado atidžiau įsistebėjus į empirinę realybę. Kai buvo pradėta nagrinėti savybes, vadinamas parametrais. Pirmiausiai, sensoriume buvo išskirta erdvė, po to laikas, substancija ir galų gale judėjimas. Tai buvo pirminės realybės. Jas įvairiai jungiant buvo išskirti ir sudėtingesni sensoriumo pasaulio aspektai. Vaizduotės savybės perduodamos ne tiek fonetiniam ar semantiniam ženklui, kiek pasaulio savybei (kuri gali būti įsivaizduojama kaip vienalytė terpė) perkeltai į fizinę, loginę matematinės vaizduotės erdvę. Šitaip erdvė paversta kontinuumu, laikas paverstas kontinuumu ir substancijos paverstos kontinuumu ir t. t. Iš pradžių šie kontinuumai yra monotoniiniai, nes suvokimo aspektas yra monotoniškas, tačiau vėliau jie susiejami su tam tikromis matematinėmis struktūromis, šitaip sukuriant prielaidas mokslo atsiradimui.

Tačiau pradžia buvo ne matematinė, bet gryno fizinio kontinuumo suvokimas, empirinį patyrimą perkėlus į vaizduotę ir susiejus semantiniais, fonetiniais ir rašytiniais ženklais. Bet vien sąmonėje manipuluoti šiais kontinuumais neužtenka. Reikalinga įvesti kokią nors sąveiką. Ši sąveika buvo pavadinta matavimu. Filosofija tik manipuliavo kategorijomis, o mokslas atsirado tada, kai pasaulis (jo kon-

tinuumai) buvo pradėtas matuoti. Matavimui reikalingas matas, skaičius ir matavimo prietaisas. Kitaip sakant, proto dalis, sujungta su „technologine“ dalimi. Šitaip natūraliai atsiranda poreikis fizinius kontinuumus sieti su matematiniu kontinuumu, nes matuojamas yra dalių kiekis, o šis yra ne kas kita kaip matematinis skaičius.

2.3 Sudėtiniai parametrai

Parametrizavimas sensoriumą skaido į pagrindinius sąmonės suvokiamus aspektus. Tačiau pasaulis, kurį jis atvaizduoja, nėra palaidas atskirų savybių kratinys. Visas pasaulis yra smegenų dariniai susieti į vieningą visumą. Iš tikrųjų visuma yra kaip vienis, o jokių atskirų dalių nėra, jos tik įsivaizduojamos. Dėl šios priežasties parametrai įvairiai jungiasi ir grupuojasi iš pirminių sudarydami sudėtinus, arba santykinus, parametrus. Populiariausia klasikinėje mechanikoje turbūt bus jėga ($F = ma$) arba energija ($E = T + V$).

Fizikoje sujungti parametrai vadinami formule, kuri leidžia iš pirminių parametrų gauti santykinį parametą. Formulė turi du sluoksnius, per kuriuos pereina „dėsnis“. Per savybes, vadinamas dydžiais arba vienetais, ir per dalis, kurios įterptos į matematinį kontinuumą, o konkrečiais atvejais reiškiasi konstantų, kintamųjų arba nežinomųjų pavidalu. Matematika rodo dalis, o fizika parametrų derinius; kitaip sakant, formulėje parametrais ir jų vienetais atspindimas fizinis kontinuumas, o skaičiai ir struktūros priklauso matematiniam kontinuumui. Pavyzdžiui, imkime galios fizikoje sąvoką: $A/t = N$. Darbas atliktas per laiko vienetą lygus galiai. Galia matuojama vatais, darbas džauliais, laikas sekundėmis. Per parametrus mes turime „femenologinį“ junginį niutonmetrai (Nm) per sekundę (1/t). Šis dydis, vadinamas galia, matuojama vatais.

Tad šioje formulėje sluoksniai atskiriami atsiejant skaičius (dalis) ir vienetus su savo dimensijomis. Tarsime, kad jėgos yra 5 niutonų dalys, atstumo dalių yra 10 metrų, trukmės dalių yra 4 sekundės. Šitaip sujungę žodžius gauname galios dalių kiekį, kuris priklauso nuo formulėje esančių kintamųjų. $5 \text{ N} * 10 \text{ m} / 4 \text{ s} = 12,5 \text{ W}$ (vatų – niutonmetrų per sekundę). Taip fizinėje sistemoje išskiriami skaičiai – tam tikras vienetinių dalių skaičius, ir savybės, kurios yra fizinių kontinuumų sąsaja.

Kad būtų galima matematizuoti savybę, paverčiant ją parametru, ji turi būti padaroma kontinuumu. O tai įmanoma ne su visomis bendrinėmis sąvokomis. Tik su konkrečiomis, kurios priskiriamos vienalytei substancijai, erdvei, judėjimui arba laikui, bei įvairioms jų santykinėms kombinacijoms. Pavyzdžiui, sąvokos „draugas“ arba „filosofas“ kontinuumu nepaverčiamos. Bet galima, pavyzdžiui, sąvoką „visuomenė“ laikyti kontinuumu, nes ji yra skaidoma, jungiama ir skaičiuojama. Sudėtingiau yra su filosofine sąvoka „egzistencija“.

Kaip ją sukiekybinti? Galima tarti, kad ši sąvoka yra kontinuumas ir ją galima paversti sudėtinio parametru. Tuomet ji turi būti sudaryta iš pirminių parametrų, kuriuos sujungus į formulę galima būtų gauti kiekybinį egzistencijos supratimą. Parametrus nustatyti sunku; ir galiausiai ši sąvoka nesukiekybinama, nes ji nėra fizinis kontinuumas, tai greičiau daikto būties sensoriume aspektas, tam tikras sąmonės pagautas momentas arba rakursas. Bet iliustruojant fizikos metodą, galima kurti realios reikšmės neturinčią „formulę“, kurioje nustatomi egzistencijos vienetai (pvz., egzistenciatai Ez). Sujungus tiek ir tiek, tokių ir tokių parametrų galima gauti 150 kEz (kilo egzistenciatų). Šitaip kokybinė būtis tariausiai išreiškiama kiekybine forma. Galima būtų sakyti, kad tokia ir tokia fizinė sistema, turi „būties“ 150 kEz. (Nors egzistencija, aišku, nėra kontinuumas ir ji neturi jokių kiekybinių dalių.) Tai buvo tik fizikos metodo iliustracija, parodanti, kuomet filosofija skiriasi nuo fizikos.

3. Matematinio kontinuumo savybės

3.1 Matematikos išmokimo sąlygos

Pačioje pradžioje, kol dar matematika neįsisavinta, matematinis kontinuumas yra paprasčiausioje psichinėje būsenoje. Norint suformuoti veiksmingas logines būsenas, reikia mokytis, o tai reiškia – įrašinėti informaciją į atmintį. Šis įrašinėjimas veikia per kelis kanalus: vaizdai-protas, kalba-protas, ir ženklai-protas. Taip psichinės būsenos palaipsniui mokosi pasaulio pažinimui taikyti logines struktūras. Norint įsisavinti matematiką, reikia suformuoti tam tikrus kognityvinius mazgus atmintyje.

Loginių būsenų atsiradimas įdeda į sąmonę supratimus, kokie teiginiai yra teisingi ir kokie – klaidingi. Šitaip atsiranda logikos ir matematikos mokslų užuomazgos ir jų įsisavinimo pagrindas. Kad

būtų pagreitinatas šių struktūrų atsiradimas, reikia lavinti loginę ir matematinę vaizduotę, kurioje atsiveria matematiniai kontinuumai. Reikia atsiminti štai ką: ženklų kontinuumai semantiniuose laukuose neatsiveria jokie. Jie tik suspausta forma parodo kokią nors struktūrą kaip rezultatą. Norint analizuoti, reikia šį semantiniame lauke pateiktą atsakymą išskleisti vaizduotės kontinuumu.

Matematinė vaizduotė taip pat turi savo atmintį, ir tai, kas daroma joje, galima paversti ženklais, perkelti į atmintį, ir semantiniuose laukuose naudoti samprotavimams kaip paruoštas formas (pvz., įrodinėjant teoremas).

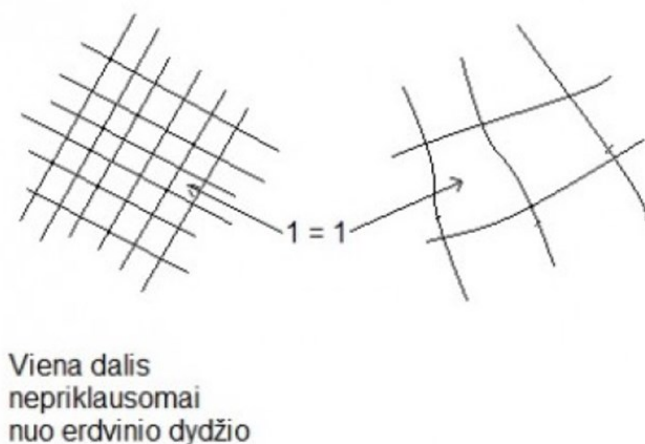
3.2 *Skaičius*

Pirmas matematinio kontinuumo darbas – sukurti skaičių kognityvinę struktūrą. „Matematikos pasaulyje“ rašiau kaip tai padaroma. Pirmiausiai reikia atsiminti, kokie pagrindiniai matematinės vaizduotės veiksmai: a) didinimas ir mažinimas, b) jungimas ir dalinimas, c) paslinkimas, d) pasukimas, e) deformacija ir t. t. Norint sukurti semantinio skaičiaus ženklo kognityvinę struktūrą prote, reikia kontinuumą dalinti ir paskui jungti. Tai reiškia, kad prote turi būti išreikšti skirtumas ir santykis.

Dalinant kokį nors kontinuumo objektą, gaunama dalis, kuri atlieka vieneto vaidmenį. Ir jeigu veiksmas buvo kartotas daugiau kartų, išsiskiria kiekio santykis. Kiekvienas skirtingas vienetų kiekis sudaro skirtingą skaičių ir šis skaičius žymimas tam tikru vaizdiniu ženklu. Šis ženklas pereina į visas matematinio proto sistemas ir su juo vaizduotėje galima atlikti įvairias matematinės manipuliacijas.

Kol skaičiai nesujungti su tikru pasauliu, kurį mes vadiname sensoriumu, su jame užkoduotais fiziniais kontinuumais, jų dalys gali būti kokio tik nori dydžio. Pirminiame etape dydis nesvarbus – svarbu, kad būtų pakankamai aišku, kad išskirta kažkokia dalis, kuri perkeliama arba į vieneto vidų, kaip „mažesnis“ vienetas (pradinio vieneto dalis), arba ji jungiama prie vieneto kaip papildomas, sau identiškas, vienetas.

Taigi formuoti didėjančiai arba mažėjančiai skaičių sekai be minėto dalinimo ir jungimo dar reikalingas vaizduotės didinimo arba mažinimo veiksmas, kuris beveik sutampa su jungimu arba dalinimu. Jungiamos dalys (vienetai), pradinis vienetas – dalinamas į dalis. Ši-

12 pav.

taip įprastiniu atveju gaunamas, pavyzdžiui, didėjantis skaičių kontinuumas. Vaizduotėje, pradinėje stadijoje šis kontinuumas yra vienytytis. Tačiau kai šis yra sujungiamas su ženklų sistema, jis yra sukarpomomas į skaičius ir kiekvienam skaičiui priskiriamas tam tikras skaitmens regimasis ženklas.

Šie ženklai įsirašo į atmintį, ir žmogus įpranta manipuliuoti ne vaizduote, ne kontinuumu, bet ženklais, kurių semantinę reikšmę sudaro suspausta aprašyta matematinės vaizduotės sistema. Šitaip, skaičiai algebroje tampa elementais, jungiamais į aukštesnes algebrines sistemas, tokias kaip aibė ir pan. Po to, aibes galima įvairiai sieti, nustatyti tarp aibių įvairius ryšius, apibrėžti savybes ir t. t. Populiariausia aibės savybė – sugebėjimas susieti dvi aibes, apibrėžimo sritį ir reikšmių sritį, į funkcijas, kurias po to galima naudoti, pavyzdžiui, diferencialinėse lygtyse.

Aukštesniuose algebrinės abstrakcijos lygmenyse, tiriant struktūras, net nenaudojami skaičiai, jie pakeičiami konstantas žyminčiomis raidėmis (a , c), kintamuosius žyminčiomis raidėmis (x , y , z), ir lygtyse skaičius arba funkcija gali būti nežinomieji (x , y). Konstanta yra apibrėžtas kontinuumas, kažkoks iš jo iškirptas skaičius; kintamasis yra visas kontinuumas; o nežinomasis yra nežinoma konstanta, kurios konkretus kiekis priklauso nuo kitų, lygtyje duotų konstantų ir kintamųjų. Kuo daugiau duota informacijos lygtyje, tuo lengviau apibrėžti nežinamojo reikšmę.

3.3 Matematinės begalybės

Iš vaizduotės kontinuumo savybių matematikoje kyla begalybių problema. Begalinis yra vienetų jungimas, nes tą patį veiksmą galima kartoti kiek nori kartų ir nėra jokios loginės būtinybės šį kartojimą stabdyti. Šitaip gaunama išorinė begalybė. Taip pat begalinis yra vieneto dalinimas, kuris įspaudžiamas į vieneto vidų. Šitas veiksmas duoda vidinę begalybę. Sujungus šias begalybes, ir jas apibrėžus, paverčiant konstantomis, gaunamas realusis skaičius, sudarytas iš dalių, kurios didinamos į išorę, ir iš nepilno vieneto dalies, kuris žymi dalinimą į vidų.

Reikia pabrėžti, kad begalybės įmanomos tik vaizduotėje ir net nesinori vadinti jas matematinėmis, nes jos žymi ne tiek logines, kiek psichines būsenas, kurios užkoduotos vaizduotės kontinuumo prigimtyje. Tai svarbu todėl, kad matematinį kontinuumą jungiant su fiziniu kontinuumu, ši vaizduotės savybė neteisėtai perkeliama į fizinį kontinuumą. Bet vaizduotėje mes begalybę galime patikrinti, ji yra suvokiama, o fizinis kontinuumas kaip visuma empiriniam suvokimui neaprepiamas, ir kadangi nėra jokios visumos patirties, į fizinį kontinuumą perkeliamos vaizduotės (matematinio kontinuumo) savybės. Fiziniame kontinuumo pradedama įsivaizduoti begalinius jungimus ir begalinius dalinimus, kurie yra išorinė arba vidinė begalybė.

Begalybių tyrimas beprasmiškas, nes jose yra tik jau žinomų ir duotų matematinių skaičių struktūrų klonavimas ir to paties begalinis kartojimas.

4. Pasaulis ir matematinis protas

4.1 Apie būties kiekį

Fizinis kontinuumas vystosi nebūtinai matematiškai, matematinis – nebūtinai fiziškai. Atitikimas 1:1 galimas tik tam tikruose rėmuose, kurie yra paprastas, klasikinis, empirinis pasaulis, kuriame per daug nelendama nei į visumą, nei į vidų. Kuo toliau nuo šio sensoriumo burbulo, tuo fizinio ir matematinio kontinuumų atitikimas labiau išsiskiria. Fizinis kontinuumas yra sensoriume ir įvairūs fiziniai vyksmai vyksta tik jame, pvz., maišantis ir atsiskiriant parametrams. O matematinis kontinuumas yra vaizduotėje, kuri susieta su lo-

ginėmis būsenomis, kuria savo matematinius procesus. Juos sujungus, fizinis taip ir išlieka fiziniu ir niekaip netampa matematiniu ir atvirkščiai. Kontinuumai uždedami vienas ant kito bet netampa $1 = 1$.

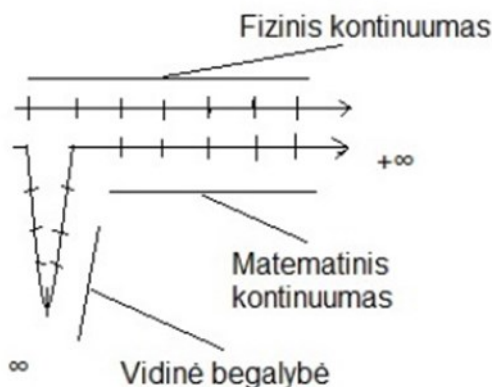
Sukūrus mokslinį šių kontinuumų junginį, pavertus jį savybės, charakteristikos, kurios priskiriamos fiziniai sistemai, formule, galima savybę apskaičiuoti. Tačiau šis apskaičiavimas nebūtinai teisingas. Ar teisinga formulė galima nustatyti tik matavimo prietaisais, žiūrint ar skaičiavimo rezultatai sutampa su matavimų rezultatais. Kitaip niekaip patvirtinti formulės neįmanoma. Kas neišmatuota, tas yra tik teorija, kuri gali būti ir neteisinga, net jeigu skaičiavimai logiškai nepriekaištingi, nes fizinis ir matematinis kontinuumai nesutampa. Ir parametrų struktūros gali būti neišreiškiamos kiekybiniais kontinuumais, o matematinės operacijos su matematiniu kontinuumu nebūtinai atitinka pasaulį. Matematinės vaizduotės ir sensoriumo objekto sujungimas yra išorinis ir dirbtinis. Nei vaizduotė nėra absoliuti tikrovė, nei sensoriumo atvaizde suformuotas daiktas. Tad tiek ir telieka fizikos ir kituose panašiuose moksluose „tikslumo“.

Pavyzdį jau esu davęs. Filosofijoje yra būties arba egzistencijos sąvokos. Ar galima egzistenciją matematizuoti, paversti ją sudėtinu (santykiniu) parametru? Pirmiausiai ji turi būti begalinis kontinuumas. Diskreti, siaurai apibrėžta sąvoka, kaip kokia filosofinė universalija tokiam tikslui netinka. Nes jos paskirtis sieti protą ir pasaulį tik tos universalijos rėmuose. Ir būties filosofiją sumatematinti, paversti „tiksliuoju“ mokslu – neįmanoma, nes filosofijos rėmuose niekada nebus įmanoma kalbėti fizikos terminais, pvz., būties kiekis yra 150 kEz (kilo egzistenciatų), nes neįmanoma sukurti sudėtinų, egzistenciatą formuojančių, pirminių parametrų.

Jeigu fizikoje mokslas „kuriamas“ tik tokiu principu, tai yra ne mokslas, bet pseudomokslas. Sąmonės iliuzija. Egzistenciatų kiekį būtyje galima būtų patikrinti tik matuojant. Be matavimo galimybių tokie „teoriniai“ dėsniai neturi prasmės.

4.2 Kritimas į matematinę begalybę

Fizinis kontinuumas yra pirminis lyginant su matematiniu. Jokie matematiniai nelogiškumai ir prieštaravimai nevaldo fizinio pasaulio. Fizinis pasaulis vystosi pagal savo struktūrą, ir peršoka per visas kliūtis ir neatitikimus. Fizinis veiksmas fiziniame kontinuume

13 pav.

yra aprėpiantis tiek kaip substancijos masė, tiek kaip judėjimas. Neįmanoma, kad fizinis kontinuumas „įkristų“ į matematinį kontinuumą. Jis aprėpia jį ir persoka.

Pavyzdys galėtų būti toks. Ar reikia keliauti per matematinį kontinuumą, kad pereitum iš taško A į tašką B. Jeigu reikėtų tai reikštų, kad judėjimas turėtų įveikti vidinę begalybę, kas neįmanoma; ir kol begalybė nenustotų didėti ir augti, judėjimas niekada neužsibaigtų ir negalėtų atsidurti taške B. Tačiau fizinis kontinuumas neina per matematinį kontinuumą, nes jie nėra susimaišę. Neįmanoma sumaišyti vaizduotės su sensoriumu tiek, kad jie taptų neatskiriama duotimi. Begalybė yra vaizduotėje, o sensoriumas, tiek kiek jis atspindi pirminę tikrovę, nebūtinai yra begalinis. Ir vaizduotė jo begaliniu nepadaro. Tai tik žmogaus fantazija.

Schemoje pavaizduota vidinė begalybė matematiniam kontinuumui, kuri gaunama dalinant vienetą, bet vidinės jo dalis padarant nespūdžiomis, tokiomis, kurių negalima suspausti. Tokiu atveju kontinuumui atsiranda į begalybę krentanti „pūslė“. Bet tai yra tik vaizduotės nelogiškumas, kuris neturi nieko bendro su fiziniu kontinuumu, kuris nekrenta į jokią loginę begalybę. Begalybės ir yra vienas iš pavyzdžių, kad matematinis ir fizinis kontinuumas nesimaišo, ir jie nebūtinai sutampa 1:1. Fizinis kontinuumas aprėpia matematinį kontinuumą.

5. Išvada

Mokslas, atsiradęs sujungus fizinį ir matematinį kontinuumus, nėra joks absoliutas. Pasaulio skaidymas į parametrinius kontinuumus yra savavališkas, ir vis tiek lieka neaišku, kas iš tikro stovi už sensorinio atvaizdo. O matematika yra ne kas kita kaip psichinių ir loginių būsenų mąstyme mišinys, kuriame atsispindi neabsoliučios ir netikroviškos matematinės vaizduotės savybės. Mokslas nedaro nieko daugiau tik sujungia sensoriumo sukonstruotą atvaizdą su į vaizduotę įterpta matematine struktūra, ir įsitikinimo, valios bei įpročio pastangomis stengiasi šį ryšį išlaikyti.

2013-04-13, Kaišiadorys

Matematika fizikoje

1. Parametrų jungimo ypatumai

Žmogaus suvokimo galimybės ribotos. Todėl fizikos vystymosi perspektyva susiduria su neįveikiama kliūtimi: dabartinis sąmonės tipas negalės fizikos mokslo vystyti be galo. Gal būt žmonija su problema susidurs negreitai, gal būt šiuo metu nėra ko sukti per daug galvos, bet tolimesnė ateitis neribotos raidos tikrai nežada, nors yra nemažai sudėtingų fizikos formuluočių ir jų skaičius vis auga. Tačiau matematiniai performulavimai nėra tikras progresas.

Tai, kad ši mintis nėra iš piršto laužta rodo klasikinės fizikos konstravimo galimybės, kurio principai yra labai paprasti ir riboti. Užtenka suvokti, kad žmogui atsiveriantis pasaulis yra sudarytas tik iš kelių pagrindinių dalių, kurios sukuria pagrindą klasikinės fizikos parametrus. Tai yra visiems gerai žinoma triada: substancija-erdvė-laikas, kurioje pagrindinis procesas yra judėjimas. Substancijai išskleisti reikia erdvės, o erdvinėje substancijoje atsiradęs judėjimas kuria laiko perspektyvą.

Ši triada aprėpia visas galimas parametrų derinių galimybes, kurias apriboja triados elementai. Pirminiai parametrai priklauso vieni kitiems nors triados daliai arba, jeigu jie yra sudėtiniai, naudoja šių pamatinių dalių derinius.

Įmanomos tokios klasikinės fizikos formules sudarančių parametrų siejimo galimybės:

2. Pagal aritmetinį veiksmą

jungimas: a) sudėtis – tiesinis jungimas, 2) daugyba – grupinis, arba lentelės grupių suma, 3) laipsnis – arba kvadratinų grupių suma;

atskyrimas: b) atimtis – tiesinis atskyrimas, 2) dalyba – grupinis, arba lentelės grupės elementų skaičius, 3) šaknis – kvadratinų dimensijų elementų skaičius grupėje;

1. Tiesiniai veiksmai

Su tiesiniais aritmetiniais veiksmais formulėje galima sujungti arba atskirti tik to paties tipo parametrus. Pavyzdžiui, prie masės (m) pridėti masę (m), iš ilgio (x) atimti ilgį (x) ir t.t. Skirtingų tipų parametrų šitaip jungti ar atskirti negalima, nes iš masės (m) atėmę laiką (t), negausime jokio prasmę turinčio dydžio.

TIESINIAI VEIKSMAI	
Jungimas	Atskyrimas
Sudėtis $3 + 4 = 7$	Atimtis $7 - 3 = 4$
$\boxed{1\ 2\ 3} + \boxed{1\ 2\ 3\ 4} = 7$	$\boxed{1\ 2\ 3\ 4\ 5\ 6\ 7} - \boxed{1\ 2\ 3} = 4$

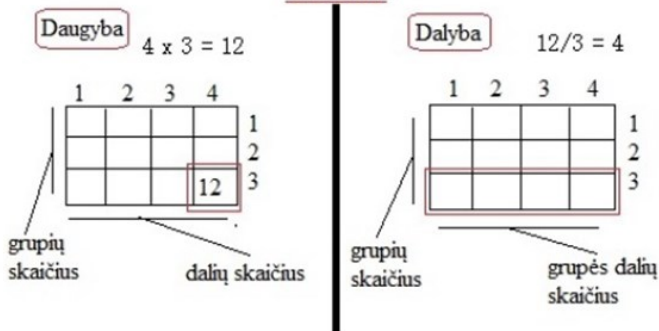
14 pav.

2. Sudėtis ir atskyrimas skaičių grupėmis (arba daugyba ir dalyba)

Daugyba ir dalyba yra bene dažniausiai pasitaikantys veiksmai su parametrais. Daugyboje sudedame skaičių grupes, kurios išreiškiamos dviem dimensijomis: grupių skaičiumi ir grupės dalių kiekiu. Sujungus gaunamas tiesiškai sujungtų dydžių rezultatas. Dalyba yra priešingas daugybai veiksmas ir juo mes surandame vienai grupei priklausančių dalių kiekį. Tai reiškia: daugyboje sujungiame visas grupes, o dalyboje atskiriame vieną grupę.

Šitaip jungti ir atskirti galima tiek vienodo tipo parametrus, tiek skirtingus parametrus. Pavyzdžiui, galime sujungti mases $m_1 \cdot m_2$, arba atskirti m_1/m_2 . Taip pat šitaip siejami skirtingi parametrai $m \times v = p$ (impulsas), ir $m/V = \rho$ (medžiagos tankis).

GRUPIŲ SUDETIES IR ATSKYRIMO VEIKSMAI

15 pav.

3. Kvadratinių grupių jungimas arba atskyrimas (laipsnis ir šaknis)

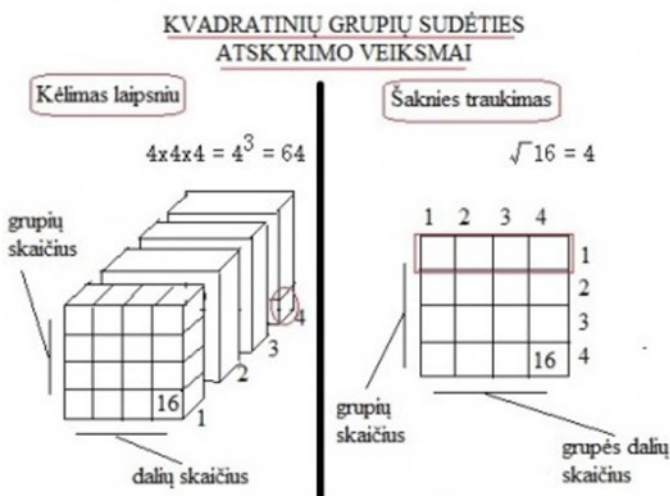
Laipsniai ir šaknis yra ta pati daugyba ir dalyba, tik jų dimensijos yra kvadratinės, t. y. grupių skaičius ir grupėje esančių dalių skaičius sutampa, ir šiose operacijose mes atliekame veiksmus su kvadratais. Kiek yra kvadratų sudėtyje parodo laipsnio skaičius. Laipsnis yra kvadratinių blokų suma. Atskirdami arba traukdami šaknį, mes surandame vienos kvadrato grupės dalių skaičių.

Laipsniai ir šaknis naudojami žymiai rečiau negu daugyba arba dalyba. Bet šie veiksmai ypač svarbūs aprašant erdvinių kūnų konfigūracijas. Kalbant apie substanciją arba laiką, šie veiksmai pritaikomi rečiau (nors taip pat pakankamai dažnai). Šitaip jungti galima to paties tipo parametrus pavyzdžiui, v^2 , $\sqrt{x + x}$ arba skirtingus $e^{isin(x)}$ (arba $exp(isin(x))$) ir t.t. (žr. 16 pav.)

3. Apibendrinant,

tokios yra visos aritmetinių veiksmų galimybės. Kiek formulių kuriamos pritaikant šiuos veiksmus įvairiuose algebriniuose reiškiniuose arba lygtyse, tiek skaičių jungimo arba atskyrimo galimybės yra ribotos. Elementai gali būti nebūtinai skaičiai, ir jie gali būti siejami ir kitokiais santykiais, tačiau bendri elementų jungimo arba atskyrimo veiksmai lieka tie patys.

Tai suvokti svarbu todėl, kad tikrovės pažinimui matematinis modeliavimas uždeda konstravimo galimybių rėmus. Bet svarbiausia tai, kad šie rėmai ne pačioje tikrovėje, bet žmonių protuose. Tikrovė

16 pav.

tikrai nėra apribota žmogaus proto galimybių ribomis. Todėl ir sakiau, kad tokio tipo sąmonės pažangos galimybės nėra begalinės. Nes galimų veiksmų skaičius su parametrais yra labai menkas (praktiškai šeši aritmetiniai veiksmai, o dar giliau – tik dvi bendros kategorijos: jungimas ir atskyrimas).

4. Pagal pamatinę tikrovės aspektą

Pateikta lentelė rodo, kaip galima jungti parametrus, turint tris pagrindines parametrų grupes (triada) ir įvairius jų derinius pagal visus įmanomus aritmetinius veiksmus (du veiksmai: jungimas ir atskyrimas). Pavyzdžiui, matome tris Niutono fizikos pirminius parametrus ir aštuoniolika jų jungimo su savimi pagal aritmetinius veiksmus galimybių. Akivaizdu, kad ne visi parametrų deriniai realizuojami ir atspindi tikrą fizikinę reiškinį, kurį galima būtų projektuoti į sensoriumą. Be pirminių parametrų, be abejo, yra daug sudėtinių parametrų, bet remiantis šiuo principu, galima nustatyti, kad jų derinių skaičius taip pat yra ribotas. Kad būtų galima sumodeliuoti daugiau, tenka plėsti matematiką, kuri irgi nepasiduoda bet kokiam pildymui ar keitimui.

Kuriant formules pagrįstas atskyrimu (atimtis, dalyba, šaknis), vardiklis dažnai būna erdvė (x) arba laikas (t). Erdvė ir parametro atvirkščiai proporcingas taikymas dažnai išreiškia tankį, stiprį

	SUBSTANCIJA	ERDVĖ	LAIKAS
	m masė	x erdvė	t trukmė
pirminių			
parametrų	$m + m$	$x + x$	$t + t$
deriniai	$m - m$	$x - x$	$t - t$
	$m * m$	$x * x$	$t * t$
	m / m	x / x	t / t
	m^3	x^3	t^3
	$\sqrt{m}$	$\sqrt{x}$	$\sqrt{t}$
antriniai			
parametrai	$\rho = m / x^3$	$v = x / t$	
iš pirminių			
antriniai			
parametrai	$p = mv$	$a = v / t$	
iš pirminių	$F = ma$		
ir antrinių			

17 pav.

arba gradientą. Trukmė ir kokio nors atvirkščiai proporcingo parametro taikymas reiškia kitimo arba judėjimo greitį.

Jeigu atvirkščiai proporcingi parametrai abu priklauso substancijos grupei, įmanomi įvairūs jų deriniai, išreiškiantys kokias nors proporcingines substancijos savybes. Tarkime šiluminė talpa (C):

$$C = \frac{Q}{mT}$$

Ši formulė paimta iš termodinamikos teorijos. C – šiluminė talpa, Q – šilumos kiekis, m – substancijos masė ir T – absoliučioji temperatūra. Šios formos skaitiklis ir vardiklis turi parametrus, kurie priklauso Substancijos pogrupiui. Šitoks sudėtinių parametrų jungimas gali būti kokybinis, tai yra nesuprastinamas; arba, kai formulės struktūra turi simetriją, kai kuriuos parametrus galima suprastinus pašalinti arba įvairiai grupuojant sujungti į aukštesnio lygio sudėtinius parametrus.

Pavyzdžiui, galios formulės gali būti tokios:

$$N = \frac{A}{t}$$

arba

$$N = Fv$$

2013-05-24, Kaišiadorys

Mokslinio mąstymo ištakos

1. Psichotroninė lobotomija

Neretai atsitinka taip, kad visą gyvenimą pragyvenęs su psichotronine lobotomija, žmogus nežino koks iš tikro yra žmogaus mąstymas. Mintis dažnai tapatinama su sąvokos semantika, atsirandančia iš ženklo vaizduotės arba gali būti neišreikšta net semantika, dėl ko žmogus turi galimybę naudotis tik motorine kalbos vaizduote. Lobotomija trukdo susieti informaciją ir suformuoti ją į tikrą kognityvinę struktūrą, pritaikant destruktavyaus įsibrovimo į kognityvinę žievę priemones. Tokio apribojimo tikslas yra psichologinė ir socialinė inžinerija, kurios paskirtis riboti karjeros galimybes ir palikti primityviai išnaudojamų žmonių sluoksnyje. Galima net numanyti kaip tai padaroma, kaip slopinamas žmogaus mąstymas: tai pasiekama paprastu elektriniu lauku, kuris trikdo veiksmo potencialus kognityvinėje žievėje, dėl kurio poveikio ištrinamas mąstymo procesas.

Visa tai turint galvoje, sąvokos „išplėstas mąstymas“ turi dvi reikšmes: sugrąžintas normalus mąstymas, kai pašalinamas lobotominis slopinimas ir išplėstas natūralus mąstymas, kurio dėka žmogus perkeliamas į aukštesnės sąmonės pasaulį, kuriame galima matyti tai, kas nesimato įprastinėmis aplinkybėmis. Tokio mąstymo siekiama įvairiose srityse, kuriose protinė veikla susijusi su minčių formomis: religija, filosofija, mokslas, menas ir t.t. Kitaip sakant, visiems žinomuose kontempliatyviuose užsiėmimuose. Gali būti, kad su tikromis mąstymo galimybėmis supažindinami visi žmonės, tačiau parodant, kad mintys nėra jų nuosavybė, kad jos – valdomos. Tačiau tai padaroma ganėtinai vėlai, kai visi šansai būna praleisti. Kad žmonės kuo anksčiau gautų bent užuominą, noriu parašyti įrašą apie tam tikras atimtas mąstymo formas ir mąstymo galimybes.

Mąstymą įprasta sieti su kalba, tačiau per daug stiprus mąstymo ryšys su ja yra lobotomijos požymis. Tikrame mąstyme mintis labiau išreiškiama semantinės schemos forma, kurioje labai ryškiai akcentuota informacijos formų sąsaja, apimanti ženklus, reikšmes, vaizdinius, atmintis ir t. t. Kuo mąstyme mažiau komponentų, tuo tikresnis įrodymas, kad jis trikdomas arba slopinamas: neleidžiama susieti ir iškelti, susiaurinamas turinys, apimtis, stabdoma ir slopinama. Šitaip naikinant žmogų siekiama, kad jis nesuprastų kas vyksta, kad galvotų, jog taip turi būti iš tikro, ir kad nėra jokio įsibrovimo, žalojimo, ardymo ir griovimo.

Ar toks žinojimas reikalingas? Galima manyti, kad jis tik sukuria nepasitenkinimo būseną, kuri ėda sąmonę, nesuteikdama jokių šansų situaciją pakeisti. Bet manau, kad žinojimas turi ir pozityvų poveikį – jis yra akstinas domėtis pasauliu ir kelti klausimą kodėl taip yra ir ieškoti galimybių viską pakeisti. Nežinant susiformuoja susitaikėliškos nuotaikos, ir apribojimas laikomas nepakeičiama lemtimi. Tačiau situacija pakeičiama, ir keitimas prasideda nuo žinojimo. Kuo anksčiau žmogus supranta, tuo daugiau galimybių išsivaduoti. Pirmiausiai reikia suprasti, kad protas yra svarbus, tačiau siekiant išsilaikymo, tenka svorio centrą perkelti iš proto į tikrą asmenybės branduolį, kuris yra atsietas nuo minčių galimybių. Asmuo tai ne informacijos surinkimo ir susiejimo mechanizmas, bet tai, kas už šio mechanizmo stovi ir jį valdo. Sugriauti protą yra tas pat, kaip iš rankos išmušti įrankį. Tačiau įrankis nėra pats žmogus. Todėl net jeigu taip atsitiko, jis gali siekti atstatyti natūralią tvarką, apdovanojančią žmones vienodai ir tik vėliau tam tikro tipo iškreiptos sąmonės žmonės ją sugriauna.

Kažkada rašiau, kad visų žmonių smegenų funkcijos yra vienosodos taip pat, kaip organai žmogaus kūne. Nėra žmonių be kepenų, plaučių skrandžio. Taip pat nėra žmonių be semantinio mąstymo, schematizavimo, tikslaus ir taiklaus sujungimo, natūralaus greičio minčių srauto, be matematinio, kalbinio mąstymo. Jeigu kažko „trūksta“, tai yra intervencijos požymis ir reikia sunerimti. Niekiausia intervencija yra chirurginė lobotomija, kurios sužalojimų atstatyti neįmanoma. Tačiau daug dažniau naudojama psichotroninė lobotomija, kuri yra atstatoma, nors dažnai tik iš principo, nes proto „programos“ rašomos visam gyvenimui ir keičiamos labai retai. Nepaisant to – verta pabandyti. Pirmiausiai turi nesitaikyti su padėtimi

ir pradėti veikti – tyrinėti savo mąstymą, ieškoti galimybių jį išlaisvinti nuo pavergimo, turint galvoje tai, kad šis pavergimas yra psichinės ir socialinės inžinerijos sistemos dalis, su kuria tau bando primesti tam tikrą statusą. Kaip tik į jį galima atitinkamai sureaguoti. Tada atsiranda tam tikras santykis su aplinka, pagrįstas „paslapties“ žinojimu ir šio žinojimo skleidimu. „Paslaptis“ yra proto prigimtis.

Žaidžiamas toks žaidimas: tie, kas įrankį turi, bando jį su-reikšminti, paverčiant privalumu bei pranašumu. Todėl, atitinkamai, kas įrankio neturi įgyja didelį trūkumą, iš kurio propagandai labai paranku tyčiotis. Nes propagandos pagrindinė priemonė ir yra trūkumų žmonėse ieškojimas, jų išdidinimas bei sureikšminimas. Trūkumas kaip kažkokia žmogaus dalis net pakeičia visumą, kurioje, tariama, nėra jokių atsvarų, ir žmogus vaizduojamas kaip brokas ar „gamtos klaida“, skirta dirbti tik pačius niekingiausius darbus. O tai reiškia patį menkiausią statusą. Iš kitos pusės, protas padaromas triuškinančiu pranašumu, kad, gavę šį įrankį dovanų, galėtų save iškelti iki padangių ir pasiimti visą banką, kalbant lošėjų žargonu.

2. Holografinis mąstymas

Tokią situaciją pakeisti galima pagrindinio mąstymo principo aprašymu, kurį pradėti galima nuo žodžio „holograma“ reikšmės. Šis žodis kilęs iš graikų kalbos ir reiškia kokio nors objekto erdvinį, tai yra, visą, atvaizdą. Šis terminas iš tikrovės atvaizdavimo technologijų srities reiškia, kad jos kopija yra tokia, kokia matoma sensoriume, kurį įprasta laikyti tikrove. Įprastinėse atvaizdavimo technologijose, pavyzdžiui, ekranuose, atvaizdas plokščias, t. y. matomas tik 180 laipsnių kampų ribose. O holograma, turint galvoje tikrą hologramą, atvaizduojama 360 laipsnių kampų ribose. Plokščiuose ekranuose tai daroma objektą sukant, nors vis tiek matosi iš vienos perspektyvos – kitoje ekrano pusėje esantis žmogus nemato nieko. Aplink tikrą hologramą žmogus, ar žmonės, gali vaikščioti ir jos profilis matomas iš bet kokios žiūrėjimo krypties.

Žmogus savo sąmonėje taip pat turi tokio atvaizdavimo galimybę. Tik sąmonės holografija daugiau susijusi su vaizduotės kognityvine sistema. Kaip bet kokiame ekrane, vaizduotė gali formuoti tikrovės objekto hologramą, ją sukinėti ir sieti su semantinėmis schemomis. Pavyzdžiui, šitai vaizduotėje galima sukinėti sudėtingos organinės molekulės formą ir sieti ją su kognityvinės struktūros chemijos

žiniomis. Kitaip sakant, žmogus galvoje turi kažką panašaus į modeliavimo televizorių, kurio turinį valdo pati sąmonė. Reikia tik priminti, kad, nors tokį sugebėjimą turi visi žmonės, tačiau priklausant žemesniam rangui dėl lobotomijos juo naudotis negali, šitą bloka-vimą jaučiant kaip vaizduotės stingdymą.

Tokia holografinė vaizduotė yra užuomina į pagrindinį žmogaus visų kognityvinių sugebėjimų principą, kurį aš vadinu holografiniu mąstymu. Tai paaiškinti galima sugretinant dvi proto teorijas. Pirma proto teorija teigia, kad jis yra algoritminio skaitmeninio kodavimo / dekodavimo sistema. Bet jeigu taip būtų, pirštusi išvada, kad žmogus buvo sukonstruotas dirbtinai, nes kodavimo kalbos savaime nesusikuria ir algoritmas pats savaime nepasirašo. O tai reiškia, kad turi padaryti kažkas kitas. Kita proto teorija yra holistinė, teigianti, kad informacija smegenyse laikoma ne kaip diskretiškos informacijos porcijos, kurias reikia išrinkti ir pagal algoritmą atkoduoti / užkoduoti ir sujungti, bet kaip visas objektas, saugomas kaip holografinė struktūra. Ir po dalinę porciją informacijos rinkti nereikia, reikia tik išskirti ir pastimuliuoti šios hologramos kažkokias vietas, kurios energetiškai susižadina ir kelioms sekundėms virsta sujungta minties forma. Tada sakoma – „į galvą atėjo mintis“. Tokios hologramos fragmentus kognityvinėje psichologijoje įprasta vadinti kognityvine struktūra, kurioje saugoma visa informacija apie kokį nors objektą.

Tas faktas, kad visa holograma sąmonėje nėra matoma, reiškia, kad ši struktūra yra pasąmonėje. Į sąmonę ji iškeliama fragmentiškai, kaip holografinio mąstymo mintys, kurias žmogus gali sąmoningai valdyti. Mintys yra žmogaus sąmoningas mąstymas. O šis pasąmonėje esantis holografinis kūnas paprastai kognityvinėje psichologijoje vadinamas protu, turinčiu savo sandarą ir veikimo principus. Šie principai ir yra pagrįsti jau minėta holograma. Pasakymas, kad proto holograma yra struktūrinė, reiškia, kad ji gali objektus jungti ir skaidyti į dalis arba sieti artimesnius bei tolimesnius fragmentus, kurie energetinėje jungtyje išskyla į sąmonę kaip mintis arba minčių seka.

Gali kilti klausimas, kas yra ši proto holograma ir kaip ji pasąmonėje atsiranda? Protas atsiranda proceso metu, kurį aš vadinu pirmu kognityviniu šuoliu, kuriame susiejama sensorinė ir kognityvinė žievė. Sensorinė žievė kuria pasaulį, o kognityvinėje žievėje atsiranda šio pasaulio veidrodinis atspindys, perfiltruotas kognityvinės žievės prigimtinių galimybių, vadinamų struktūrine atmintimi. Prote

atsirandanti holograma nėra tik paviršius ir forma, tai yra labai detali sistema, į kurią įeina sandara, ryšiai, pavadinimai, veiksmai, keitimai, manipuliacijos, transformacijos, perspektyvos, fragmentų siejimo tipai ir t. t. Šis holografinis principas yra pagrindas proto sugebėjimo, kurį vadinu loginėmis būsenomis, turinčiomis matematinių sistemų holograminius pavidalus, kuriuos sužadinus atsiranda matematinių formų supratimo prielaida.

Lieka tik neišaiškintas klausimas, iš kokių šaltinių ši holograma formuojama – vien tik iš sąmonės atvaizdų, o gal taip pat informacija imama tiesiogiai iš sensoriumo pasąmonės? Jeigu būtų taip, tai mąstyme būtų prielaidos atsirasti neįprastiems, iš standartinio mąstymo rėmų išeinantiems sujungimams, kurie turi nuojautos ar ekstrasensorinės patirties bruožų. (Aišku, turint galvoje tą sąlygą, kad protas ir mąstymas yra laisvi nuo įsikišimo; nes „nuojautos“ gali būti pakištos psichotroninės technikos ir todėl klaidinančios.)

3. „Stulbinančios“ galimybės

Du pagrindiniai holografinio mąstymo šaltiniai yra kalba ir jusliniai vaizdiniai. Visi jie paimami iš įprastinio pasaulio. Tad jų formose mintims nėra jokių ypatingų supratimo galimybių. Kalba turi apie 150 000 kalbinių formų galimybių, kurių ribose skleidžiasi lingvistinis mąstymas. O jusliniai vaizdiniai paimami iš įprastinio sensorinio pasaulio. Holografiniame kūne sujungus šias galimybes, susiformuoja gebėjimas vadinamas protu ir mąstymu.

Yra du pagrindiniai holografinio darinio informacijos tipai: teorija (sandara) ir faktai (įvykiai). Teorinė dalis daugumos žmonių būna vienoda – tai yra pasaulis, sandara ir interpretacija ir pan. Ši dalis leidžia suprasti kitą žmogų, atspėti jo mąstymus bei mintis, nes skirtumai labai nedideli. Iki tokio lygio, kad net bendravimas būna neįdomus. Taip pat, teorinė dalis susijusi su lavinimusi ir profesija, kuri yra žinių sistema, reikalinga norint dirbti kokį nors darbą. Toliau, kita dalis yra įvykiai ir faktai, kurie nėra jokia principinė, struktūrinė tikrovė. Faktas yra tai, kas tikrovėje atsitinka. Teorija yra daugelio konkrečių faktų sintezė, kuri tampa kognityvine struktūra, t. y. tam tikru holografiniu modeliu. Faktas yra vienetinis įvykis, kuris interpretuojamas kaip individualus ir unikalus. Bendraujant su žmonėmis keičiamasi daugiausia faktine informacija, istorijomis, nes ji yra tai, ko žmonės vienas apie kitą gerai nežino.

Kita vertus, žmogaus faktų galimybės taipogi labai schematinės, nes tie faktai vyksta visiems žinomose teorinėse, sensorinėse, kognityvinėse struktūrose. Žmonių gyvenimo aprašymai yra standartiniai ir šabloniški: šeima, kilmė, darželis, mokykla, universitetas, profesija, darbas, vedybos, vaikai ir t. t. Daugumos žmonių gyvenimas neišsėina už šių griežtai apribotų galimybių rėmų. Šiuose rėmuose atsiranda holografinis protas, kuris jungia teorinį pagrindą ir į juos įkomponuotus unikalius įvykius bei faktus.

Be šios „neįdomios“ buities, aišku, yra ir aukštesnių proto struktūrų sistema. Šios struktūros yra mokslai, kaip susietos žinių sistemos: ezoterika, menas, religija, filosofija, mokslas. Kognityvinės struktūros ir konkrečiai holografiniai kūnai gali susiformuoti kuriuo nors vienu paminėtu pagrindu, žmogų padarant kokios nors srities žinovu ir specialistu. Išplėtęs savo žinias, paprastas žinovas gali susiformuoti holografinį kūną, kuris siekia aprėpti viską. Toks žmogus priklauso intelektualo tipui, įtraukusiam į hologramą platų žinių spektrą. Tačiau net tokiu atveju daugelį dalykų galima suprasti net nemačius žmogaus ir su juo nekalbėjus, nes 85 proc. informacijos yra vienoda visiems žmonėms.

Kitas žmogaus variantas yra beveik visa holografinio kūno kastracija, kai žmogui neleidžia nei formuoti normalių kognityvinių struktūrų, nei siėti hologramos fragmentus į mintį. Tai pasiekama per sužadavimo lygių slopinimą, kai energetinei formai neleidžiama išsamoninti minties struktūros. Šitaip kertama per atmintį, vaizduotę ir mąstymą, valstybės organizacijoje formuojant išnaudojamų juodadarbių kastą, kuri verčiama dirbti „elitui“, būti aptarnaujančiu personalu. Tokia sistema yra pagrįsta psichosocialine inžinerija, kuri kuria kastų socialinę struktūrą organizacijoje. Negana to, mokykloje mokytojai, žinodami lobotomijos paslaptį, verčia mokinius mokytis ir šitaip žaloja jiems psichiką, nes priemonės reikalingos mokymuisi būna atimtos. Taip formuojama „nevykėlių“, „vidutinybių“ psichologija. Pasiekę maždaug 40 m. amžių šie „nevykėliai“ sužino psichosocialinės inžinerijos paslaptį ir tai leidžia persiorientuoti bei pakeisti savo mąstymą. Nors prarastų metų nesugrąžina niekas.

Tačiau tiesa yra ta, kad jokiose hologramose nėra jokių paslapčių, nes jos kuriamos iš žaliavos, kuri neturi jokio „stebuklingo“ turinio. Visos mistifikacijos atsiranda iš painiojimo, o ne iš fantastinio turinio. Pavyzdžiui, žinojimas apie pasaulį ir visuomenę ateina iš

paprastos empirinės patirties. Matematikos pagrindas – erdvinės ir loginės struktūros, su kuriomis atliekamos tam tikros operacijos. T. y. yra išlavinta matematinio pasaulio holograma, o matematinis mąstymas yra tik sąmonės spindulio bėgiojimas po šią hologramą ir išrinktų fragmentų jungimas. Tas pats yra su fizika ir kitais mokslais. Tokią kognityvinę sistemą turi visi, tačiau žemesnėms kastoms holografinis kūnas yra slopinamas, neleidžiant susieti minties, ar dar žiauriau – neleidžiant tokiam holografiniam kūnui sąsąmonėje susiformuoti.

Psichotroninė lobotomija blokuoja, arba fiksuoja, sąmonės spindulį, arba minties energijai neleidžia pakilti iki reikiamo sužaditimui lygio dėl to sąmonėje mintis neatsiranda. Bet žmogus vis tiek lieka, nors ir paverčiamas lengvu psichologinės manipuliacijos taikiniu, nes jį lengva sugniuždyti. Manau, kad lobotomijos ir psichosocialinės inžinerijos paslapties atskleidimas bent kiek palengvina našta.

2014-02-13, Kaišiadorys

Scientistinis modelis

1. Sąmonė ir siela

Sąmonės klausimas buvo vienas iš pagrindinių klausimų nuo pat Vakarų civilizacijos pradžios. Iš pradžių jis turėjo religinį ir filosofinį pavidalą, vėliau jis buvo įtrauktas ir į mokslinių tyrinėjimų bei interesų sferą. Dabar yra aišku, kad kas sąmonė yra iš tikrųjų, niekada neatsakys nei religija, nei filosofija, nes jos tik įvardija, kažką teigia, bando suvokti esmę įprastiniu kalbiniu protu, bet niekada netiria taip, kaip tai daro mokslas. Religinis ir filosofinis požiūris gali laikyti, kad mokslinis sielos tyrinėjimas yra jos profanacija, bet pasirinkimo nėra: arba turi stovėti vietoje ir kažką tūkstančius metų kartoti kaip abso-
liučią ir nekintamą tiesą, arba bandyti judėti į priekį taip, kaip tai padarė mokslas.

Pasakyti, kad sąmonė yra nemirtinga siela ir aiškinti, kad ji yra Absoliuto kūrybinio akto išraiška – neužtenka, nes modernus protas į tikrovę gali žiūrėti kitaip ir duoti atsakymus remdamasis sudėtingesniais principais, negu toks nekintamas sielos esmės ir prigimties teigimas, kartojantis tą patį šimtmetis po šimtmečio ir tūkstant-

metis po tūkstantmečio. Toks religinis ir filosofinis požiūris gali atrodyti svarbus, nes jis apsaugo sielą. Žmogui atrodo, kad jis žino, kas jis yra ir nekyla pagundos jos dar labiau tyrinėti, įmenant tikrą jos paslaptį.

Nekintamas, paprastas ir naivus sąmonės kaip sielos įsivaizdavimas buvo skirtas valdomos visuomenės lygiui, o valdžia manė turinti visai kitas teises, todėl niekada nesivadovavo tokiu naiviu sąmonės aiškinimu, bet tyrė ją iš tikro. Tačiau tai buvo paslėpta nuo žmonių akių; ir šiuo metu civilizacija yra pasiekusi etapą, kai toks sąmonės mokslas yra po truputį atskleidžiamas visuomenei, nes esminiai proveržiai yra padaryti, tad nėra baimės, kad joje atsiras koks nors konkurencinis spaudimas.

Pagrindinis civilizacijos klausimas – kas yra sąmonė – keliamas kaip bandymas surasti sąmonės formulę. Dar aukštesniame lygmenyje, šitaip bandoma parašyti visos tikrovės lygtį ir sukurti „visko“ teoriją. Pamėginsiu šį klausimą apžvelgti scientistiame kontekste, pagrįstame moksliniu pasaulėvaizdžiu.

2. Mokslinis pasaulėvaizdis

Kuriant sąmonės mokslą, naudojamas scientistinis požiūris. Tai reiškia, kad ši tikrovės dalis, tikima, gali būti tyrinėjama taip, kaip ir bet kokia kita dalis. Mokslinio metodo, manoma, užtenka siekiant įminti sąmonės paslaptį. Kad būtų aiškiau, galima būtų pateikti scientistinį kontekstą, kuriame reiškiasi sąmonės fenomenas. Pažiūrėkime koks yra scientistinis pasaulis, kuriame atsiranda žmogus.

Visos šios tikrovės pradžia laikomas kosmologinis Didysis sproginimas, kurio metu sprogo singularinis taškas, į kurį buvo suspausta visa ši Visata. Po šio sproginimo, į visas puses išsidraikė materijos sankaupos, iš kurių pradėjo formuotis pirmąją visata, laipsniškai evoliucionavusi į šiuo metu stebimas jos formas. Žemės gyvybė, o kartu ir sąmonė, susikūrė iš materijos sankaupos šioje visatos gijoje, galaktikų spiečiuje ir, galų gale, mūsų Paukščių tako galaktikoje, vienoje iš kurios vijų, iš joje esančių dujų ir dulkių debesies, veikiant gravitacijai, susiformavo planetų sistema apie žvaigždę, vadinama Saule (Sol).

Tačiau šis planetų susiformavimas apie vietinę žvaigždę nebuvo toks paprastas, nes šioje vietoje žvaigždės perėjo bent tris populiacijas – nuo trečios iki pirmos. Kokios populiacijos yra žvaigždė,

priklauso nuo jos metalingumo, t. y. nuo turimų sudėtingų cheminių elementų, kurios susidaro žvaigždės gelmėje ir, žvaigždei sproguos kaip supernovai, šie cheminiai elementai išmetami į kosminį debesį, kuriame vėl formuojasi žvaigždės ir planetų sistemos apie jas. Dabartinė populiacija yra pirma (pradedant skaičiuoti nuo trečios), ir žvaigždė bei erdvė apie ją, yra turtinga cheminių elementų, pavyzdžiui, anglies junginių, metalų ir t. t., kurie reikalingi gyvybės susiformavimui.

Tai svarbu yra todėl, kad pati visatos šviesioji materija, sudaranti keturis procentus materijos visoje Visatoje, yra sudaryta 90 proc. iš vandenilio dujų ir 7 proc. helio dujų, kurios yra pačios paprasčiausios atominės struktūros ir užima pirmąsias vietas cheminių elementų lentelėje. Bet vien vandenilio dujų neužtenka suformuoti gyvybei, tam reikia sunkesnių cheminių elementų, kurie atsiranda žvaigždės gelmėse vykstant termobranduolinėms reakcijoms. Toks yra mokslinis pasakojimas apie vietinę tikrovės dalį kosminėje Visatos erdvėje.

3. Mokslų sistema

Toks yra trumpas bendras vaizdas to konteksto, kuriame iškyla sąmonės klausimas. Šis paaiškinimas rodo, kodėl sąmonė yra ne bet koks, o „kosminis“ klausimas, nes pirmieji elementai, iš kurių atsirado sąmonė, formavosi kosminiuose procesuose (Didysis sprogiimas, galaktikų ir žvaigždžių evoliucija), ir tik susiformavus Žemės planetai, evoliucija vyko kaip vietinis reiškinys, pririštas prie konkrečių geografinių vietovių.

Toliau keliame klausimą, kaip šis mokslinis pasaulėvaizdis atsirado, ir kokia yra ta idėjų sistema, kurioje išsivystė klausimas apie pagrindinį tikrovės procesą. Mokslinių idėjų sistema, rodo, kad procesai vyko dviem kryptimis: mikropasaulio kryptimi ir makropasaulio kryptimi. Tai yra mikropasaulis buvo kvantinis laukas, pradedant mažiausia jo granule ir baigiant kosminiais dariniais; o makropasaulis – singuliaras iš kurio materija pasklido kosminiais mastais erdvėje. Dalelės mažos ir jos turi savo mažą pasaulį bei jo dėsnius, tačiau jų labai daug ir materija, turinti tokius dėsnius, kurie formuoja bei lemia visumas, išskleistas kosminiais masteliais.

18 pav.

Pavyzdžiui, žvaigždėje galime pamatyti abu šiuos procesus. Žvaigždės gelmėse vykstantys termobranduoliniai procesai yra kvantinio lauko dėsniais pagrįsti reiškiniai. Bet substancijai suspausti žvaigždėje tiek, kad joje išsižiebtų termobranduoliniai procesais reikia makroskopinės masės, kurią spaudžia makroskopinės gravitacijos jėgos. Todėl galima sakyti, kad procesai vyksta iš vidaus ir iš išorės.

4. Kardašovo civilizacijų skalė

1964 m. rusų astronomas pasiūlė skalę, pagal kurią galima vertinti bet kokios civilizacijos išsivystymo lygį. Pasak Kardašovo, yra trys civilizacijų tipai, kurie nustatomi pagal tai, kiek energijos gali suvartoti civilizacija.

1. Pirmo tipo civilizacija turi technologijas, kurios leidžia panaudoti visą planetos energiją.
2. Antro tipo civilizacija išgauna maksimaliai visą žvaigždės energiją. Tai yra turi tam reikalingas technologijas ir yra įsisavinusi visos planetų sistemos, skriejančios apie žvaigždę, teritoriją.
3. Trečio tipo civilizacija įsisavina visos galaktikos energiją, kam, aišku, reikia technologijų, gerokai lenkiančių tiek pirmo, tiek antro tipo civilizacijų turimas technologijas.

Šią skalę galima plėsti ir kalbėti apie visą visatą arba net multivisatą, tačiau kokių tam reikėtų technologijų *homo sapiens* protu

sunku net įsivaizduoti. Palyginimui galima paminėti, kad dabartinis Vakarų civilizacijos išsivystymas nesiekia net pirmo tipo civilizacijos, kuriam apskaičiuoti naudojama Sagano sukurta formulė, kurioje 1 – pirmas tipas, 2 – antras tipas ir 3 – trečias tipas. Dabartinės civilizacijos lygis yra 0,75.

Pagal <http://www.futuretimeline.net> tinklalapyje pateiktas futuristinės prognozės pirmas tipas bus pasiektas 2250 mūsų eros metais. Antras civilizacijos tipas atsiras po tūkstančio metų, t. y. 3250 m. O trečio lygio civilizacijai, t. y. visos galaktikos įvaldymui reikalingos technologijos atsiras tik 1 000 000 m.

Manau, kad civilizacijos progresas daug priklausys ir nuo sąmonės paslapčių įminimo. Įminus sąmonės veikimo principą ir jos vietą tikrovėje, bus galima priartėti prie technologinio mokslo raidos singuliarinio taško, po kurio technologijos pradės vystytis eksponentiniu greičiu, ir minėti civilizacijos lygiai bus pasiekti daug greičiau, negu tai numatoma nurodytame tinklalapyje su laiko juosta.

5. Sąmonės formulė

Žinome mokslinį pasaulėvaizdį, jį sukūrusią mokslų sistemą, ir tai, kokiame civilizacijos išsivystymo etape esame, todėl galima pamėginti surasti sąmonės klausimo vietą šiame kontekste. Sąmonė yra ne „vietinė“, bet kosminė, atsiradusi vystantis Visatos struktūros gijoje, sudarytoje iš tamsiosios ir šviesiosios materijos; vietiniame galaktikų spiečiuje; Paukščių tako galaktikos vijoje; pirmos populiacijos žvaigždės planetų sistemoje, kuri susiformavo iš vandenilio, helio ir sunkesnių elementų kosminio debesies, atsiradusio sprogdus ankstesnėms supernovoms. Ši kryptis yra iš išorės į vidų. Joje, kiek žinoma, lemiamą vaidmenį vaidina gravitacijos jėga.

Kita kryptis yra iš vidaus į išorę, kai vidiniai mikroskopiniai dėsniai lemia spaudimą „nuo mažo, prie didelio“ kryptimi. Mano manymu, sąmonės formulės reikėtų ieškoti būtent smulkioje granuliuotoje substancijoje, kurioje gali atsirasti subtilios tarpusavyje susijusios struktūros, gebančios atvaizduoti ir pažinti vietinės aplinkos dėsningumus.

Pagal prieš tai pateiktą mokslų sistemą, tai turėtų būti maždaug kvantinio lauko teorija ir kvantinė mechanika, kuri gali sukurti reiškinius ne tik per atomines struktūras, bet ir per sudėtingos sandaros sąmonės laukus. Sąmonės formulei surasti buvo reikalinga nauja

materialių parametrų sistema ir nauja, matematinė, kiekybinių ir santykinų struktūrų sistema. Juslės naujų parametrų neduoda, tad reikėjo panaudoti intelektualizuotas „fenomenologinių“ parametrų formas. Ir prie šios intelektualizuotos tikrovės dalies sandaros reikėjo pritaikyti naujai sukurtas matematines struktūras, kuriomis naudojantis galima skaičiuoti sąmonės būsenas.

2013-02-10, Kaišiadorys

Kvantinė sąmonė

1. Apie informacijos sulaikymą

Suprantama, kad žmonėms informacijos reikia čia, dabar ir kuo greičiau. Laiko vilkinimas tiek metų gali atrodyti nesuprantamas. Juk jeigu informacija turima, tai, atrodo, ją reikia iš karto visą paviešinti, taip padedant tiems, kam ji aktuali. O tokių daug, nes problemos mastas didelis. Dėl to tariamas informacijos sulaikymas gali atrodyti įtartinas, nes žmogus neatverčia visų kortų iš karto dėl kokių nors rimtų priežasčių. Galima atsakyti, kad to, iš tikrųjų, nedaro niekas, tai kodėl reikėtų reikalauti iš kitų? Informacijos yra daug, tad ją tenka skaidyti dalimis. Ji skirta mokymui, tad kaip kursas, pateikiama segmentais. Be to, informaciją naudoja ir tie, kam ji nėra skirta, nes tinklaraštis viešas, tad jiems priėjimą norima riboti. Šitai supratęs, tampa aišku, kodėl viskas nepateikiama vienu straipsniu arba viena knyga, iš karto.

Galima paprieštarauti, kad informacijos ne tiek daug kaip atrodo arba ją lengvai įmanoma sukonzcentruoti. Jeigu žinoma sąmonės paslaptis, užtektų parašyti ir paaiškinti jos lygtis ir darbas būtų baigtas. Tie, kam jų reikia, iš karto atliktų savo tyrimus ir eksperimentus, patikrintų „teoriją“, ir galėtų kurti gynybines arba puolamąsias technologijas. Tačiau taip kalbantys žmonės nesupranta ką kalba. Visų pirma tai lengvabūdiškas požiūris, kuris nesuvokia, kad sąmonės mechanizmo viešinimas yra toks pats rizikingas kaip viešinti sprogmenų gamybos technologijas. Tai paprasčiausiai pavojinga, nes niekas nežino į kokias rankas pateks informacija, ją padarius vieša. Todėl geriau ją sulaikyti, riboti, sukurti bent minimalių apsaugų ir barjerų sis-

temą, kurios vienas iš elementų yra informacijos viešinimas tik nedideliais gabaliukais. Ją visą atskleisti galima tik patikimiams žmonėms, kai esi užtikrintas, kad ji bus tinkamai naudojama.

Kitas būdas informaciją padaryti nepavojinga yra jos tik filosofinio aspekto viešinimas, išimant visus techninius klausimus. Viešiniams užtenka principo, o formules gali susikurti patys, kitiems tai neįveikiama kliūtis ir jie net žinodami esmę, žinių negali panaudoti piktais tikslais. Negana to, kad galingiausios mafijos psichotroniką jau dabar naudoja nusikalstamais tikslais, paskleidus informaciją, tai pradėtų daryti bet kas, net visokios „balbieriško mafijos“. Žmogui tiesiog būtų neįmanoma kvėpuoti – reikėtų galvoti apie efektyvias gynybos priemones kiekviename žingsnyje. O šiuo metu tai prieiinama tik valstybės organizacijos grupuotėms, tačiau ir to užtenka, kad gyvenimą padarytų nepakenčiamą. Todėl kyla natūralus klausimas, nuo kurio pradėjau šį straipsnį – jeigu paslaptis atskleista, reikia smogti atsakomąjį smūgį. Tačiau tai ne taip paprasta, nes valstybė turi pranašumą ir atskleidus visas kortas, galėtų tokią galimybę lengvai užgniaužti. Tada informacijos negautų niekas ir neliktų galimybių organizuoti pasipriešinimo struktūrą.

Todėl laikysiuosi tokios taktikos, kokios laikiausi lig šiol: viešinti dalimis ir apriboti teoriją principais, filosofija, atsisakant nagrinėti klausimus, susijusius su konkrečiais techniniais sprendimais. Sąmonės formulės nepateiksiu, bet yra viešinamas principas, kuriuo remiantis galima prie tokių pagrindų prieiti. Neaiškinsiu psichotronikos technologinių charakteristikų, bet paaiškinsiu ką ir kokiomis priemonėmis sąmonėje galima daryti. Nebus ir konkrečių žmonių pavardžių, bet aiškinu kaip veikia organizacinė struktūra socialiniu aspektu, kuri šias technologijas naudoja savo tikslų siekimui; nes reikia prisiminti, kad tiesiogiai pats nukentėjęs žmogus praktiškai specifikacijų panaudoti negalės. Tai įmanoma tik specialistams, kurie turi priėjimą prie specialios technikos. „Paprastam žmogui“ užtenka žinoti teoriją, nes pats gynybos priemonių vis tiek nepasigamins, nes jos nėra tokios paprastos, kad jas būtų įmanoma susikonstruoti buitinėmis sąlygomis. Todėl geriau bet kam net nežinoti.

Taigi rašau tam, kad būtų bent kiek didesnis išprusimas. Klausimai:

- a) Kas yra sąmonė?
- b) Kokie jos užgrobimo būdai?
- c) Kaip nuo užgrobimo apsisaugoti?

Kas yra sąmonė tai pirmiausiai fizikos, matematikos, biofizikos, neuromokslo, kibernetikos klausimai.

2. Nuo ko prasideda sąmonės tyrinėjimas?

Į šį klausimą atsakyti labai paprasta – nuo metodų išaiškinimo. Tai yra kelias prie atsakymo į klausimą „kas yra sąmonė?“ prasideda nuo „kaip?“. Turi būti išaiškinta, kaip keliausime, nes kelavimo būdų ne vienas, tad reikia rinktis ir, žinoma, tai, kas geriausia, kas kelionę daro greičiausia ir patogiausia.

Viskas prasideda nuo pažinimo problemos, atsakant į klausimą kas tai yra ir kaip jis įmanomas. Filosofijoje tai – gnoseologinis klausimas (gnosis gr. – pažinimas). Mano ir kai kurių kitų žmonių sistemoje pažinimo mechanizmas vadinamas telepatija, nes jo metu į šviesą iškeliama tai, kas paslėpta ir nežinoma. Mintys paslėptos, tas žmogus, kuris gali jas atskleisti vadinamas telepatu. Taip pat nežinoma tikrovės gelmė, todėl jos atskleidimas – tokia pati telepatija, nes čia parodoma tai, kas kitiems žmonėms nepasiekiamo. Kaip tai įmanoma, atsakysime tik suklasifikavę telepatijos rūšis ir paaiškinę koks jų veikimo mechanizmas.

Telepatija yra a) fenomenologinė, kai struktūra matoma specifiniu jutimu, b) technologinė, kai fenomenologiją galima imituoti techniškai, tai yra struktūrą matoma galima padaryti techninėmis priemonėmis, c) kognityvinė, kai naudojamas racionalus numatymas ir projekcija.

Fenomenologinis pažinimas tai ypatingų žmonių, vadinamų genijais, sugebėjimas. Jie naudojami įvairiomis sinestezijomis ir kitomis išplėstos sąmonės galimybėmis. Šis variantas – nelabai įdomus. Toliau, tokius žmones pakeičia matavimų technologijos, kurios imituoja technologinės telepatijos galimybes. Bet labiausiai paplitęs pažinimo būdas yra kognityvinė telepatija, kurioje pritaikoma žmogaus patirtis ir aprioriniai racionalumo principai, kurie leidžia pažinti tikrovę teoriškai. Tai suprasime nustatę, kuriose vietose vyksta šie procesai. Pirmiausia – galvoje ir už galvos. Galvoje turime mąstymą, vaizduotę, o už galvos – sensoriumą ir transcendenciją. Pažinimas yra ne kas kita, kaip visų šių vietų susiejimas sąmonėje, leidžiantis visose jose matyti tikrovės sandarą arba struktūrą. Sensoriumo kontinuumas

yra pasaulis, tikrovė; fizinis kontinuumas yra tikrovės modelis sukonstruotas vaizduotėje; matematinis kontinuumas – tai kiekybinė struktūra, kuri uždedama ant fizinio modelio ir tikrovės.

Matome, kad visose vietose, kurias turi sujungti telepatija (pirmiausia kognityvinė), randame tą patį darinį, kuris vadinamas kontinuumu. Suprantama, ši sąvoka ne visai tiksli, nes kontinuumas yra tik pradinė būseną, kuri pradeda skaidyti ir rekombinuoti, šitaip iš jo gaunant įvairias struktūras – matematinės, fizinės ir tikrovės. Pažinimo prielaida yra ta, kad kontinuumai ir iš jų gautos struktūros visose trijose vietose vienodi. Tad visiškai nesvarbu, kurioje vietoje vyksta pažinimas. Jis gali vykti ne tik pasaulyje, bet ir žmogaus galvoje, nes joje sustatyta sistema bus tokia pati ir pasaulyje, jeigu nustatomas atitiktis faktas. Tad šiuolaikiniai fizikai gali dirbti ne būtinai išorinėje realybėje arba gamtoje. Daug patogiau šį darbą daryti savo vaizduotėje ir tik paskui „teoriją“ tikrinti ieškant atitikimo. Be to, įprastinėje būsenoje šie pasauliai yra sujungti ir judant informacijai švytuoklės principu, pirmyn-atgal, struktūros susivienodina ir žmogus pradeda matyti pasaulio paslaptis net neišėjęs iš savo galvos. Tokia yra pažinimo esmė, kuri ypač svarbi kognityvinėje telepatijoje, kuri remiasi aprioriniais ir aposterioriniais proto principais.

Matematikoje viskas prasideda nuo skaičių sekų, o skaičius yra ne kas kita kaip kontinuumui pritaikytas kiekybės operatorius. Pati matematika savaime ne tiek svarbi, daug svarbiau jos praktinis pritaikymas fizikoje. O čia skaičius susietas su parametrais ir jų matavimo vienetais. Kitaip sakant matematikoje skaičius pasako tik „kiek“, o fizikoje – „kiek kokio nors matavimo vieneto dalių“. Panašiai kaip „penki“ ir „penki metrai“. Visos fizikos formulės ir lygtys naudoja šį principą ir juo galima apskaičiuoti kiek ko nors yra. Pati fizika, kaip fizinis kontinuumas, yra tikrovės modelis, kuris išreiškiamas fizikine sistema, turinčia savybes ir parametrus. Modelio pavyzdys gali būti atominė materijos teorija, įvairios laukų konfigūracijos, stygų teorija ir pan. Kiekvienas modelio elementas (atomas) turi savybes, kurios išreiškiamos kiekybiškai, skaičiais. Fizikinių teorijų esmių esmė – šias savybes sumodeliuoti kiekybiškai ir išaiškinti kaip vystosi laukui bėgant fizikinės sistemos. Kad tai pavyktų, jos turi būti įsivaizduojamos diskretiškos arba kaip kontinuumai. Ir trečia dalis, kaip jau kelis kartus minėjau, yra eksperimentas pasaulyje, kurio metu duomenys paimami iš pačios tikrovės ir lyginama ar yra tarp kontinuumo struktūrų atitikimas.

Fizinis modelis jau buvo aiškintas. Tai yra substancija-erdvė-judėjimas-laikas, informacija-erdvė-judėjimas-laikas ir energija-erdvė-judėjimas-laikas. Svarbiausia trinarė struktūra substancija-informacija-energija ir ją papildė erdvė-judėjimas-laikas. Visos fizikinės sistemos konstruojamos šiuose rėmuose. Sąmonėi svarbiausia yra informacija-substancija plius energija. Reikia neužmiršti, kad šios koncepcijos nėra vienalytės, nes jos turi turtingą vidinę struktūrą, tokią kaip laukai, kvantai ir pan. Iš to seka, kad siekiant sukurti sąmonės modelį reikia judėti šioje pamatinėje struktūroje: 1) sukuriamas modelis fizinėje vaizduotėje (laukas, kvantas, kompleksas), šis modelis 2) matematizuojamas matematinėmis struktūromis, ir galų gale 3) ieškoma mechanizmų eksperimentais, su matavimo prietaisais, detektoriais, veikiant sąmonę bangomis ir pan. Sąmonėje svarbios mikrojėgos, kurios suformuoja struktūrą ir informaciniai procesai tokie, kaip erdviniai ir intensyvumo morfizmai, kurie atspindi aplinkos formas. Šis sąmonės principas vadinamas „ekrano paradigma“.

Žmonės, susipažinę su mano straipsniais, turėtų suprasti, kad sąmonės visi klausimai fizikos rėmuose atskleidžiami kvantinėje mechanikoje, kvantinio lauko teorijoje, dalelių fizikoje, kondensuotų medžiagų fizikoje ir stygų teorijoje; taip pat naudojant kibernetikos ir informacijos teorijas; neįmanoma apsieiti ir be matematikos esmės supratimo. Šiomis kryptimis ateityje ir judėsime.

Kaišiadorys, 2015-10-02

Sąmonės fizikos struktūra

1. Neapibrėžtumo ribos

Senasis fizikos modelis buvo deterministinis, savo rėmuose leidęs tiksliai numatyti bet kokios fizinės sistemos ateitį. Pagal šį modelį užteko apibrėžti būsenų erdvę, dinamikos lygtį ir buvo galima prognozuoti sistemos būsenas bet kuriuo vėlesniu laiko momentu. Tačiau pradėjus tyrinėti tikrovės mikroskopinę sandarą, atsirado statistikos ir tikimybės sąvokos, nes sistemos pasidarė mažiau apibrėžiamos, todėl daug sunkiau prognozuojamos. Sunkiausiai apibrėžiamos dvi tikrovės sritys: kvantinė realybė ir sąmonė. Kvantinę realybę apibrėžti sunku todėl, kad tam reikia labai daug informacijos, nes pro-

cesai labai chaotiški ir sistemas sudaro dideli elementų kiekiai; sąmonę apibrėžti sunku todėl, kad ji pagrįsta informacija ir sprendimais, kurie kyla iš laisvo rinkimosi tarp galimybių.

Nors iš pradžių dėsnių buvo suprantamas kaip procesas vykstantis pagal tam tikrą lengvai apibrėžiamą ir numatomą šabloną. Jis iš esmės buvo deterministinis, todėl susiejus su matematiniais modeliais – lengvai apskaičiuojamas. Dabar norint suprasti tikrovę, svarbu ne determinizmas, bet gebėjimas suvokti principą, pagal kurį ji veikia. Principas yra tikimybė ir statistika, kurie yra gamtinių ir socialinių procesų dėsniai. Ateitis niekur nepabėgo, nes kiekvienas neapibrėžtumas turi daugybę apribojimų, kurie leidžia laisvo rinkimosi galimybes susiaurinti.

Prognozuojamas gamtinis ir žmonių pasaulis. Nors kiekvienas jų turi labai daug dirbtinių ir natūralių apribojimų, jie yra tikimybiniai ir statistiniai. Apibrėžtumas didėja iš mikroskopinio pasaulio pereinant prie makroskopinio arba iš nevaldomos visuomenės – prie valdomos. Todėl gyvenimas nėra toks jau nenusipėjamas ir sunkiai prognozuojamas: daugelį procesų galima atspėti vos ne telepatiniu tikslumu. Pasaulio objektų raidos, kitimo priežastys gali būti materialios arba informacinės (kitose srityse sakoma dvasinės). Remdamiesi šiuo principu, galime apibrėžti kiekvieno žmogaus arba žmonių grupės, maksimaliai žmonijos, gyvenimo sąvoką. Kas yra gyvenimas? Kokie pagrindiniai jį sudarantys procesai?

Gyvenimas yra, tariant logiškai griežtai, (ne meniškai), judėjimo ir sąveikų visuma. Visi žmonės savo keliais juda ant planetos paviršiaus ir įeina į sąveikas su ja pačia arba kitais žmonėmis. Sąveikų tipai iš principo irgi labai riboti: yra materialios ir informacinės sąveikos. Materiali sąveika yra grynai fizinis darbas, kuriuo užimta didžioji planetos žmonių dalis. Darbas gali būti mišrus, kai sąveikoje su aplinka naudojamas fizinis ir informacinis principas, tai yra informacinės matricos nuskaitomos arba uždedamos ant realybės kaip šablonas. Ir yra grynai informacinės sąveikos, kur materialūs santykiai tampa nesvarbūs ir informacija veikia kitą informaciją, pavyzdžiui vienam žmogui bendraujant su kitu.

Sąveikos būna įvairios, vienos sunkiau apibrėžiamos, kitos lengviau. Pats paprasčiausias būdas jas apibrėžti, jeigu yra laisva valia ir rinkimasis iš tam tikro galimybių skaičiaus, yra tikimybių ir statistikos naudojimas – tai jau buvo sakyta. Taip pat visuomenei irgi tinka principas, kad mažos sistemos – sunkiai apibrėžiamos, o kuo

sistema didesnė, tuo lengviau įsprausti ją į kokios nors bendros tendencijos rėmus. Be to, visus individualius ir bendrus sprendimus galima įtakoti, taip mažinant laisvės laipsnių skaičių ir įvedant didesnę raidos apibrėžtumą. Tai, pavyzdžiui, daro visų valstybių valdžia: jie mažina laisvės apimtį prievarta ir gąsdinimais. Verslai naudoja viilijimo taktikas, per informacijos viešinimo ir reklamos kanalus stengdamiesi įpiršti visuomenei sau naudingus pasirinkimus ir sprendimus. Netiesiogiai tam skirtas ir smegenų plovimas, naudojamas švietimo sistemoje. Taigi negalima sakyti, kad apibrėžtumo nėra jokio. Kiekvienas žmogus ir visuomenė turi būtinus poreikius ir kad jie būtų patenkinti, yra privalomos individualios ir bendros veiklos, kurios aprašomos materialiomis arba informacinėmis priežastimis.

2. Sąmonė fizikos sistemoje

Matėme, kokia svarbi vertinant planetos ateitį yra informacinių sąveikų sąvoka. Taip pat žinome, kad natūralios informacijos, kurią tyrinėja kibernetikos mokslas, sistemos yra tik biologinės, o dar tiksliau – psichologinės. Informaciją susieja ir apdoroja smegenys ir šiame procese pagrindinis vaidmuo tenka sąmonei. Žinome, kad se-noje fizikoje informacija figūruoja tik kaip dirbtinis techninis procesas. Tai nenuostabu, nes joje nėra fizikinės sąmonės teorijos, kuri paaiškintų kaip tikrovė susieja ir apdoroja informaciją natūraliai.

Pagal pateiktą lentelę matosi, kad ši sąmonės fizikos sistema pirmiausiai įmanoma kaip kūno fizikos mokslo šablono veidrodinis atspindys. Kadangi visos tikrovės pagrindas yra tam tikros pamatinės koncepcijos, kurias apibrėžia fizikos filosofija, tai yra, energija-substancija-informacija, ir sąmonė laikoma šios tikrovės dalimi, tai šias koncepcijas galima taikyti ir jai, nors jos modifikuojamos pagal naujos specifinės realybės dėsnius. Turi būti psichinė energija, psichinė substancija ir psichinė informacija tiek savo makroskopiniu, tiek mikroskopiniu masteliu.

Žmogus kaip sąmonė ir kūnas atsiranda toje vietoje, kur susijungia makro- ir mikro-pasauliai, sukurdami mišrią gnostinę ir fizinę realybę.

Gnostinė realybė konstruoja sąmonę, fizinis kūnas reikalingas gyventi fiziniame kosmose ir tiekia informaciją į informacijos surinkimo procesą, kuris vyksta žmogaus sąmonėje. Pagal fizinio pasaulio šablono, net kol kas neturėdami sąmonės fizikos apčiuoto mokslo,

galime daryti kai kuriuos principinius spekuliatyvius vertinimus. Jeigu atmetame sąmonės tik kaip fizinės-kibernetinės būsenos teoriją, turime laikyti, kad turi būti specifinė energija ir laukų sistema net savo kosminėje išraiškoje, nes biosfera yra kosminis fenomenas. Taip pat galima nukopijuoti makroskopinės sandaros bendruosius principus ir tarti, kad yra elementarios gnostinės dalelės ir jų junginiai sudaro kompleksus panašius į atomus fiziniame pasaulyje.

Tačiau, kad tai būtų mokslas, vien tokio metodo neužtenka – būtinas empirinis ir eksperimentinis tyrimas, pagrįstas matavimais. Bet sąmonių pasaulį matuoti sudėtinga ir šiuo metu bent viešai tai daroma tik tarpininkaujant fiziniams laukams. Tai, manau, seniai intensyviai atliekama, tik vengiama viešinti visuomenei, nes čia labai valdžiai aktualus klausimas – pažinti žmogų tam, kad jį būtų kuo lengviau kontroliuoti. Valdžia labiausiai negali pakęsti pasaulio neapibrėžtumo, tad visais būdais stengiasi išsprasti jį į sau naudingus rėmus, jau minėtais ir neminėtais būdais. Žinoma, viskas nėra taip blogai, nes žinant sąmonės mokslo paslaptis ir kaip jos panaudojamos žmogaus valdymui, lengviau rasti būdų, kaip laviruoti gyvenime sau palankesne kryptimi, nes juk gyvename pirmiausiai dėl savęs, nes šis gyvenimas yra tarsi pamoka, skirta ne kažkam kitam, bet tau, tu ją turi išmokti. Todėl tuo tenka pasirūpinti pačiam ir pirmiausiai.

Tokia sąmonės fizikos struktūra leidžia daryti tam tikras prielaidas apie galimybes, kurios susijusios su parapsichologija. Pirmiausiai, pagal sąmonių pasaulio tvarką vyksta gyvenimas išeinantis tik už šios fizinės egzistencijos rėmų. Pasaulio struktūra daug sudėtingesnė, nei buvo rodoma, nes buvo paslėptas pagrindinis žmogaus gyvenimo komponentas, kuris pasirodo turi net kosminius mastelius. Taip pat po truputį darosi aišku, kur tos galimybės tiek ilgai buvo paslėptos. Šis mokslas psichinę realybę traktuoja kaip technologinį resursą lygiai kaip ir kūnų pasaulyje, ir yra šios išnaudojimo tvarkos įtvirtinimo technologijos, kurios įveda psichotroninę vergovę į pačią žmogaus realybės šerdį. Tačiau ten kur pavojus žmogaus laisvei, galima rasti ir priemones, kurios leistų šią laisvę apginti nuo neteisėto kėsینimosi. (F. Hölderlin) Dėl šios priežasties labai svarbu rekonstruoti visą sąmonės fiziką, kartu su pačia sąmonės formule.

Kaišiadorys, 2016-01-06

Matematinė įvykio sąvoka

Viename savo įrašų apie sąmoningo aktyvumo ciklą (SAC) rašiau, kad pagrindinis suvokimo elementas yra įvykis ir kad įprastinėje fizikoje įvykius ganėtinai sunku įtraukti į įprastines formules. Tačiau geriau pagalvojęs supratau, kad nesu visiškai teisus, tereikia teisingai išaiškinti, kas tai yra. Kad būtų galima įvykius susieti su tiksliaisiais mokslais ir įvykių pasaulį modeliuoti, reikia tinkamai jį apibrėžti. Supratau paprastą principą, kad įvykis – tai pokytis, o pokytis yra skirtumo priežastis. Išaiškinus įvykį kaip pokytį, jį galima sieti su pokyčių ir skirtumų algebra, kuri kitaip dar vadinama diferencialine algebra. Vadinasi, įvykių pasaulį labai lengva įtraukti į fiziką, negana to, tai buvo daroma visą laiką, tik fizikoje buvo naudojami skaičiai, o filosofijoje įvykio, pokyčio, skirtumo terminai žodiniu pavidalu. Tačiau iš tikro tai yra vienas ir tas pat.

Dabar patikslinsiu kaip tai atrodo bendriausiu principu. Laiko atkarpoje turime pasaulį dvejose būsenose P_1 ir P_2 . Visi pokyčiai šiuose pasauliuose apibūdinami skirtumu. Jeigu pasaulis vystosi iš P_1 į P_2 , tai skirtumas yra $P_2 - P_1 = I$ (įvykis). Kiekvienas įvykis turi savo priežastis ir pasaulyje tokių būna dvi: sąmoninga valia bei energija. Sąmoninga valia turi savo galios diapazoną tarp maksimumo ir minimumo, kuriame gali laisvai rinktis, nubrėžti savo tikslus ir planus.

Tai organizuoto sąmoningumo formos. Negyvoje gamtoje pagrindinė aktyvioji priežastis yra energija, kuri veikia pagal energijos tvermės dėsnį. Abi priežastys turi ribines formas ir balansuoja tarp tvarkos ir chaoso. Pavyzdžiui, kai daug laisvų valių, valios aktai sukuria chaotišką sistemą, tačiau yra daugybė organizavimo faktorių, kurie į šį chaosą įveda tvarką. Taip pat energija savo įvairiuose pasireiškimuose balansuoja ant ribos tarp tvarkos ir betvarkės, ypač statistinėje mechanikoje, kurios sistemas sudaro labai didelis chaotiškai veikiančių elementų skaičius. Tačiau gamta linksta kurti bendras tendencijas stambesniu masteliu, kurios suorganizuoja mikroskopinį chaosą.

Patikslinkime įvykio formulę, įtraukdami visus elementus. Tai padarysime vaizdžiai naudodamiesi paveiksluku, kuriame aiškiai matosi visi reiškinio sudėtiniai nariai.

Paėmę kiekvieną iš septynių momentų, galime kiekviename iš jų apibrėžti skirtumus sukeltus tam tikrų pokyčių ir tie skirtumai

žymės įvykius atitinkamoje vietoje. Iš šitos formulės matome, kad įvykiai gali būti suvokti ir nesuvokti. Suvokti įvykiai yra sąmonės turinys, o nesuvokti – anapusinis pasaulėkūros procesas. Valia ateina iš sąmonės, per informaciją – tai viena įvykių priežastis; kita priežastis yra energija, kuri judina substanciją ir keičia jos parametrus.

Sąmoningo aktyvumo ciklas (SAC) buvo išskaidytas į suvokimo ir aktyvumo matricą. Dar galiu patikslinti variantą artimesnį žmogui: aktyvumo matrica skaidosi į protinį ir fizinį aktyvumą. Suvokimą galima modeliuoti kaip vieną matricą. Kadangi žmogus yra protinga būtybė, tai jo aktyvumo ciklas eina per protą, ir tik tada duodama komanda veikimui. Protas tai pirmiausiai įvykių, kuriuos pateikia suvokimo matrica analizė. Jeigu pasaulyje niekas nesikeistų, viskas visada būtų taip pat, tai yra, jeigu jame nebūtų jokių įvykių – protas nebūtų reikalingas ir nereikėtų nieko analizuoti. Bet pasaulis pastoviai kinta ir sąmonė šiuos pokyčius turi stebėti ir analizuoti, vertinti jų teigiamus arba neigiamus padarinius. Pokyčiai tai sąmoninga kitų žmonių, jų grupių veikla ir dėsningas procesas, kuris kartojasi arba įvyksta kas nors naujo ir netikėto. Tai gali būti irgi dėsninga, bet netikėta dėl informacijos apie procesą stokos.

Žmogaus aktyvumas irgi siekia tikslinių pokyčių, bet jie turi būti palankūs žmogui. Taip yra dėl to, kad žmogus siekia pakeisti pasaulį tam, kad pritaikytų jį savo poreikiams, pašalintų neigiamus procesų padarinius ir užsitikrintų kuo patogesnę būtį. Todėl žmogaus pasaulis visada užpildytas įvykių, kurie yra natūralūs arba valingi pokyčiai aplinkoje. Tačiau įvykiai šiuo pasauliu neapsiriboja. Jeigu tikrovės sandara tokia, kokią ją aiškinu, tai ją sudaro ne vienas, bet keli sluoksniai ir pokyčiai vyksta ne vien fiziniame, bet ir sąmonės pasaulyje. Tačiau kadangi tie įvykiai nesusikerta su žmogaus patyrimu, tai juos fiksuoti būna labai sunku ir žmogus turi tik kažką panašaus į nuojauntas arba netiesioginius ženklus, kad kažkas pasikeitė ir anapus. Tada įvykiai tampa ženklais, kurių stebėseną ir teisingą analizę gali būti labai svarbi žmogui.

Įvykius galima vertinti labai įvairiai. Bet manau, kad paprasčiausias kriterijus yra mastas, toliau – teigiamų arba neigiamų padarinių vertinimas. Mastas yra vis dar kiekybinis kriterijus, o gėris ir blogis, tai jau filosofinė įvykių interpretacija, kuri taip pat labai svarbi. Jeigu pabandytume pritaikyti pokyčių ir skirtumų algebrą, tai įvykius būtų galima skaičiuoti kaip raidos integralus, kurie nubrėžia kelią, trajektoriją, nesvarbu ar ji brėžiama fizinėje ar matematinėje

erdvėje. Taip pat gali būti su išvestine vertinamas greitis. Dauguma įvykių yra susiję su įvairiais judėjimais ir kitimais pasaulyje ir jiems atitinkamai galima priskirti visas judėjimui taikomas savybes, kurios patogios kiekybinei analizei.

Visi įvykiai yra atsiradimas to, ko prieš tai nebuvo. Vadinasi įvykis susijęs su filosofine naujumo sąvoka. Todėl įvykiuose susiduria sena ir nauja, jėgos kurios siekia išsaugoti *status quo* ir kurie nori santvarką pakeisti. Pokyčiai yra skirtumo įvedimas, kuris siekiamas toks, kad seną pasaulį pakeistų į geresnį. Nors tai yra filosofijos objektas, tačiau šiuos dalykus, pagal minėtą vaizdžią formulę, galima apibrėžti ir paprastai kiekybiškai, naudojant diferencialinę algebrą. Todėl ši labai svarbi modeliuojant žmogų ir jį supantį pasaulį.

Ši sistema gali būti labai svarbi dirbtiniame intelekto ir robotikoje, kuris turi būti išmokytas išskirti prasmingus įvykius, juos vertinti ir kurti reakcijų į juos modelius, kuriuos galima pritaikyti veikloje. Dirbtinis intelektas turi atlikti labai paprastą veiksmą, kuris parodytas paveikslėlyje ir vadinamas skirtumo suradimu. Jeigu atėmus pasaulį iš pasaulio, atsiranda kokių nors skirtumų, tai reiškia, kad buvo tam tikri įvykiai ir kad į juos reikia kažkaip reaguoti arba nereaguoti, jeigu jie nesvarbūs. Svarbiausia yra judėjimai ir tų judėjimų erdvinės sintezės, kurios leidžia pasakyti, ar judėjimas į tave, nuo tavęs, pro šalį ir t. t. Tada reikia atpažinimo sugebėjimo ir atpažinus nustatyti visus pokyčius ir skirtumus ir juos įtraukti į objekto modelį atmintyje.

Atmintis galima modeliuoti, kaip tam tikras pradines būsenas, ir nukrypimo nuo tų būsenų dydį, kuris aprašomas visa vietine ir globaline pokyčių (įvykių) istorija. Tam reikia stebėti aplinką ir rinkti tiesioginę bei netiesioginę informaciją. Įvykių istorija apibrėžia pasaulio pobūdį, jį charakterizuoja ir gali sukurti priemones slapto įvykių plano išaiškinimui. Tačiau tam reikalinga labai atidi ir gili visų šio slapto plano ženklų analizė. Bet kokiems didelio masto įvykiams reikalinga energija, kuri gali būti natūrali, gamtinė, o gali būti ir dirbtinė. Jeigu įvykiai socialiniai, tai reikia stebėti, kokiose vietose dirbtinai kaupiamas socialinis negatyvas ir bandyti numatyti, kaip tuo negatyvu ruošiamasi pasinaudoti. Modeliai kartoja, tik įvairiomis epochomis priemonės gali būti kitokios, pagal tos epochos pasiektą išsivystymo lygį.

Kad suvoktume, kas vyksta arba kas įvyko, turime žinoti, kas buvo, kas yra dabar ir koks atsirado skirtumas. Tas skirtumas yra įvykis arba kokių nors įvykių seka, kuri pasaulį atvedė į naują būseną. Pasaulis gali pasikeisti gamtoje, turint galvoje planetos klimatą ir panašiai arba pačių žmonių galvose. Galvose pokyčius sukelia akumuluoti ir integruoti pokyčiai pasaulyje arba informacijoje.

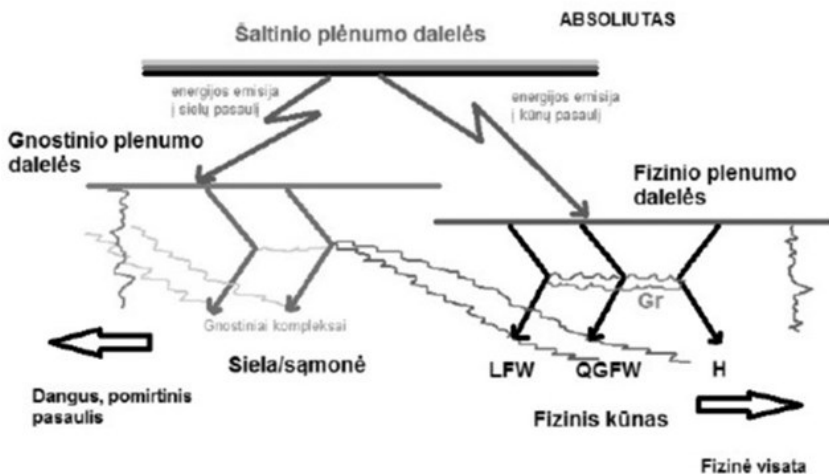
Kaišiadorys, 2016-04-11

Ezoterinis mokslas

Gali atrodyti keista, bet kuo giliau mokslas pažįsta tikrovę, tuo labiau suartėja su ezoterinėmis tradicijomis. Tai tik parodo, kad ezoterika ir mokslas yra skirtingi keliai, kurie veda į tą patį tikslą. Ezoterika patvirtina mokslą, o mokslas – ezoteriką. Kitaip gali atrodyti tik todėl, kad žinomas tik nedidelis fizikos mokslo fragmentas, kuris neparodo pasaulio kaip visumos. Kai fizikas pradeda mąstyti apie visumą, jis neišvengiamai savo mokslą projektuoja į ezoterinį modelį. Taip gali būti todėl, kad ezoterinis mąstymas yra visiems žmonėms universalus tikrovės suvokimo modelis.

Kai kurie mokslininkai, tokie kaip S. Hawking'as, yra pasakę, kad paaiškinti pasauliui Dievo „hipotezė“ nereikalinga, bet kokie tokių mokslininkų motyvai – sunku suprasti, nes matant fizikos modelį jo visumoje, neišvengimai į galvą ateina Absoliuto, arba Šaltinio, hipotezė, nes ji yra žmogaus mąstymui natūrali tikrovės suvokimo dalis. Fizikos aukščiausias pasiekimas naujausiais laikais yra laukų ir jų energijos kvantų modelis. Šį modelį labai lengva perkelti ir į ezoterinį pasaulį, nes jis čia dera natūraliai ir leidžia paaiškinti daugelį klausimų. Pavyzdžiui, Absolutas – tai tam tikras, ypatingas kvantinis laukas, kuris iš savęs gali išspinduliuoti energiją ir ši energija susiformuoja į žemesnius pasaulius. Tai moksliškai paaiškintas kūrimas, tik šis kūrimas yra ne iš „nieko“ bet iš savęs, iš savo perteklinės energijos.

Kvantinių laukų formulės gali atrodyti labai sudėtingos, tiesiog neįkandamos, nors jų esminis principas yra labai paprastas. Tačiau čia aš formulių nenaudosiu, nes jas labai patogu pakeisti Feynmano diagramomis. Šios diagramos yra sudarytos iš tiesių arba

19 pav.

vingiuotų linijų, kurios žymi materijos arba jėgų kvantus. Kai du judantys materijos kvantai apsieičia energija, tarp jų brėžiama vingiuota linija, šitaip parodant, kad tarp kvantų atsiranda traukimo arba stūmimo jėga. Kai kvantai vienas kitą traukia, jie susirenka į energijos simetrinę struktūrą, kuri yra visų fizinių objektų pagrindas.

Šis principas (kvantinių laukų), kaip ir jo atvaizdavimas diagramomis, labai produktyvus, nes juo galima paaiškinti visus šios realybės reiškinius. Natūralu, kad biofizikoje taip aiškinami kūno sandaros ir fiziologijos procesai. Tačiau šį modelį galima gerokai išplėsti ir juo naudojantis aiškinti beveik viską. Pavyzdžiui, jis natūraliai tinka sąmonės ir sielos teorijos sukūrimui. Siela yra tam tikro tipo kvantinis laukas, kuris sugeba apdoroti ir atvaizduoti iš fizinio pasaulio gautą informaciją. Tačiau šis laukas labai skiriasi nuo fizinės visatos ir net turi savo kosmosą, kuris ezoterikoje ir religijoje vadinamas Dangumi, Dangaus karalyste. Iš tikro tai yra ne kas kita, kaip paralelinis pasaulis, su kuriuo silpna sąveika ir į kurį patekti galima tik per žmogaus sielą, nes tik ši yra natūraliai prisitaikiusi tokiam kosmose gyventi.

Kadangi šie du kosmosai yra surišti, tai aš juos vadinu mišria realybe, savotiška dviejų realybių sankirta. Tad žmogus, egzistuojantis šioje sankirtoje, yra dviejų pasaulių gyventojas ir savo dėmesį gali koncentruoti į vieną arba kitą realybę. Tie, kas domisi siela, daugiau rūpinasi tuo, kas jų laukia po mirties. O fizinio pasaulio žmonės la-

biau prisirišę prie kūniškų dalykų. Tai, aišku, nėra absoliutus vertinimas, nes jis priklauso nuo amžiaus tarpsnio. Jauniems žmonėms svarbesnis jų kūnas, kūniški reikalai, o vyresniems – siela ir tai, kas bus po mirties. Tokia realybės sandara atsirado ne be priežasties, tad realiai optimalus variantas yra balansuoti tarp, tarpinėje aktyvaus sąmoningumo būsenoje, puoselėti savo protą ir intelektą, pažinti pasaulius, kurių dalimi esi.

Visą principą galima pavaizduoti tokia schema, kurioje nėra atvaizduota kiekviena detalė, bet parodoma tik hierarchija ir kūrimo mechanizmas.

Pirmiausiai paaiškinsiu kai kuriuos terminus. Absoliutas arba Šaltinio laukas – tai ta struktūra, iš kurios ateina visa paraleliniams pasauliams reikalinga energija, iš kurios susiformuoja žemesnių laukų kvantai, kurie jungdamiesi kuria savo pasaulio organizmus. Energijos emisija į žemesnį pasaulį – tai skilimo metu atsiradusi energija, kurios pakanka žemesnės paralelinės visatos susiformavimui. Kadangi „dieviško skilimo“ produktai yra įvairūs, kaip energijos ir kvantų tipai, tai iš jų atsiranda skirtingos realybės ir skirtingi pasauliai. Vieni žemesni, kaip ezoterikoje sakoma – žemesnių vibracijų; kiti aukštesnį – arba aukštesnių vibracijų. Fizinis kūnų pasaulis gana žemo rango realybė. Yra manoma, kad net žemiausia. Tačiau galimos tamsos jėgos, kurios turi dar žemesnį vibracijų lygį ir yra infrapasaulis. Aukštesnės vibracijos reiškia subtilesnes energijas, kurios vis didėja ir didžiausios arčiausiai prie Absoliuto. Tai yra ultrapasauliai.

Skirtingus pasaulius galima vadinti įvairiai: tankiais, dimensijomis, sluoksniais, arba paraleliniais pasauliais. Nors pastarasis terminas labiau tinkamas skirtingiems pasauliams, kurie yra tame pačiame hierarchiniame lygmenyje. Pavyzdžiui, nesąveikaujantys kūnų pasauliai yra paraleliniai pasauliai. O kūno ir sielos pasauliai – skirtingų tankių pasauliai. Ir tai ne tik ezoterikos, bet ir mokslo faktas.

Toliau belieka paaiškinti „plenumo“ ir raidinių simbolių reikšmes. Plenumas yra vakuumo priešybė. Kadangi tuštumų niekur nėra, yra tik prietaisais nefiksuojami kvantai, tai vakuumas, kuris reiškia „tuštuma“ yra netinkamas terminas. Aš, kaip ir kiti ezoterikai, jį keičiu žodžiu plenumas, kuris reiškia „pilnuma“. Kas dėl raidžių, tai čia viskas paprasta, jos yra paimitos iš fizikos standartinio modelio ir yra kvantų tipų simboliai. L – leptonai: elektronai, miuonai, tauonai ir neutrinai. F – fotonai. Q – kvarkai. W – silpnosios sąveikos bozonai ir G – stipriosios sąveikos bozonai. Galų gale H yra Higgso lauko

bozonai, kurie kvantams suteikia masę. Nereikia užmiršti ir žaliai pažymėtos gravitacinės sąveikos, kuri mūsų kosmose yra svarbiausia rišanti jėga. Gnostiniai kompleksai yra ultrapasaulio, kito, sielų tankio, atominės struktūros, iš kurių sudarytos mūsų sielos ir dvasiniai sielos kūnai.

Kaip matome, gaunasi visiškai priimtinas ezoterikos ir fizikos mokslo lydinys, kuris gali paaiškinti daug šios realybės paranormalių fenomenų, ypač susijusių su religijos, magijos, ir ezoterinių technologijų reiškiniais. Daug fantastinių sąvokų, tokių kaip telepatija, teleportacija, portalas tarp dimensijų, gyvenimas po mirties tampa daug aiškesnės, pritaikius žinomus mokslinius modelius. Taip pat galima paaiškinti ir psichotroniką, kaip poveikį iš kito pasaulio, iš kito tankio, į kurį pereiti yra sukurtos technologijos, dėl ko ją, neturint šių technologijų, labai sunku įrodyti. Nors kita vertus yra daug įvairių natūralių apsaugų, panašių į tas, kokias kūnas gali gauti šiame, fiziniame pasaulyje.

Pavyzdžiui, naudojantis šiuo modeliu galima paaiškinti kaip vyksta peršokimas tarp skirtingų paralelinių pasaulių. Tarkime, kad atomas turi parametą, kuris vadinamas aromatu (flavour). Yra 5 aromato rūšys ir atomai sąveikauja tik savo aromato ribose. Tai reikštų, kad yra penki iš atomų sudaryti paraleliniai pasauliai. Bet tarkime, kad yra procesas (energijos sugėrimas arba emisija), kuris leidžia atomų aromatą pakeisti iš vieno į kitą. Tai reikštų, kad organizmas, pakeitęs atomų aromatą, peršoka į kitą, paralelinį pasaulį, tarkime iš 2 aromato pasaulio, į 4 aromato pasaulį. O vizualiai: viename pasaulyje staiga išnyksta ir kitame pasaulyje atsiranda iš „nieko“. Įmanomas šokinėjimas tarp paralelinių realybių, naudojant priemones, įprasta vadinamas portalais.

Tačiau tai, apie ką aš čia kalbu yra ezoterinis (arba slaptas) mokslas, kurį naudoti leidžia tik Illuminati pasaulyje gyvenantiems žmonėms, kurie šitas technologijas turi susikūrę, bet nenori dalintis su žmonija. Mokslas žino daug daugiau nei rodoma ir mainstream'iniu paveiksliuku pasitikėti negalima, reikia mąstyti savo galva.

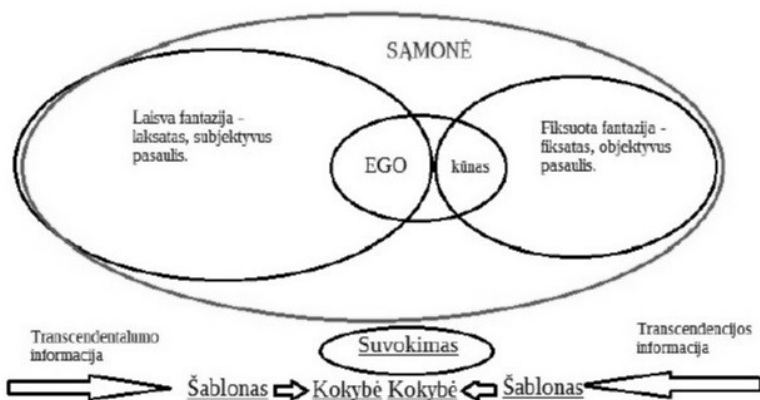
Kaišiadorys, 2016-04-02

Dvasinė žmogaus prigimtis

Šios realybės sąmokslas prasideda nuo sąmonės sandaros falsifikavimo, dėl kurio žmogus nežino koks turi būti jo pasaulis. Tas pasaulis, kuriame jis gyvena sumodeliuotas taip, kad jį būtų galima efektyviau išnaudoti, o ne kad jis galėtų realizuoti savo prigimtį. Žmogaus psichika ir kalba – ideologizuota, naudojama ne žmogaus prigimties parodymui, bet vertinimams, kuriais sumenkinama tai, kas žmogui turėtų būti arčiausiai širdies. Pavyzdžiui, imkime žodžius „fantazija“ ir „tikrovė“. Matome, kad žodis „tikrovė“ vertinimo atžvilgiu stipresnis ir jis nurodo vertingesnį objektą negu žodis „fantazija“, kurios vaizdiniai, įsivaizduojama, menkesnio statuso už objektyvų daiktą. Tačiau tai – psichologinė propaganda, nes sąmonės sandaroje iš tikro nėra kriterijų, kuriais remiantis vieną reiškinį galėtume iškelti labiau už kitą arba kurį nors iš jų padaryti vertingesnį. Tariamasis objektyvumas – taip pat tik paveiksliukas smegenyse. Kai kas mano, kad tai tokia pati fantazija, kaip ir vaizduotės vaizdinys. Apie tai kalba majos arba matricos teorija.

Iš tikro, žmogus yra dviejų pasaulių gyventojas ir tie pasauliai yra vienodo statuso. Remdamiesi Platonu pirmą, tikrąjį pasaulį galime vadinti „idėjų“ pasauliu, o antrą – daiktų pasauliu. Platonas taip pat rėmėsi vertinimu, tik jis buvo priešingas dabartiniam vertinimui – pagal jį, tikrasis pasaulis yra vidinė vaizdinių formų sfera, kuri yra kiekvieno žmogaus sąmonės namai, o kūno pasaulis – žemesnis ir menkesnis. Pagrindinis skirtumas jam buvo tas, kad idėjos – amžinos, tuo tarpu kūnas ir daiktai – laikini ir mirtingi. O tai, kas laikina negali būti pranašiau už tai, kas amžina. Ši teorija vadinama platonizmu, kuriuo rėmėsi visos vėlesnės Dvasinės ir „idealistinės“ filosofinės sistemos, kurios dar prie viso šito buvo susietos su etika, kuri laikui bėgant tapo pagrindiniu idealizmo atributu. Pasaulis ir ontologija buvo užmiršti. Tačiau pirminiam variante ir tikroje žmogaus prigimtyje, tai pirmiausiai ne etinė, bet ontologinė sandara, įrašyta į žmogaus prigimtį. „Idealybė“ yra vidinis, gnostinis pasaulis, kuriame gali ir turi gyventi sąmonė savo dvasine forma. Fiziniame pasaulyje gyvena ne dvasia, bet kūnas. Todėl jeigu mąstome tik iš kūno perspektyvos, dvasia gali reikštis kaip moralė, nes kaip būtis ji reiškiasi kitoje vietoje.

Kad suprastume kodėl taip yra, turime žinoti tikrą sąmonės sandarą. Sąmonė sudaryta iš dviejų dalių ir turi dvi kryptis. Ši jos savybė vadinama dualizmu, kuris reiškia, kad yra dvi realybės, ir kad

20 pav.

jos nesimaišo, o jeigu ir maišosi, tai tik labai nedideliame sluoksnyje. Savo pilna ontologine esme – tai skirtingi pasauliai. Bet žodis „idealybė“ man netinka, nes jis priklauso tradicijai, kurioje dominuoja kūno perspektyva, o aš stengiuosi mąstyti iš mažų mažiausiai neutralios perspektyvos. Taip pat bandau sieti su tiksliaisiais mokslais, matematika ir fizika, remdamasis modernia paradigma, todėl naudoju žodžius „gnostinis pasaulis“ arba „gnostinė brana“. Priimta manyti, kad gnostinis pasaulis tėra vaizdiniai arba fantazijos, bet gilesnė analizė rodo, kad fizinis pasaulis taip pat tik vaizdinys, tik fiksuotas ir nevaldomas, kas jam suteikia „objektyvumo“ išpūdį. O fantaziją valdo žmogus, vadinasi tai yra „kūryba“ arba netikra. Bet kaip jau sakiau – tai ideologizuota, iškreipta psichologija, kurios paskirtis priišti žmogų prie šio pasaulio ir sumenkinti „vidinio“ pasaulio statusą.

Formavimo pakopos iš abiejų pasaulių yra vienodos. Viskas prasideda nuo surinktos informacijos, kuri perduodama šablonui, šablonas sujungiamas su kokybėmis, tai yra suteikia juslinę arba semantinę formą ir, galų gale, pasiekama suvokimo arba rodamosios sąmonės dalis. Bandant suprasti mano mintį, kad vidinis ir šorinis turi vienodą statusą, reikia atkreipti dėmesį į informacijos šaltinių statusą. Šaltiniai yra du: transcendentinis ir transcendentalinis. Kaip vertiname sukuriamus paveiksliukus priklauso nuo to, koks mums atrodo šių šaltinių statusas. Transcendentinė informacija buvo laikoma tikra, o transcendentalinė – netikra, nes sukurta paties žmogaus. Tačiau tai – susitarimo reikalas. Juk visa tikrovė sudaryta iš laukų ir jų sluoksnių hierarchijos. Fizinė informacija yra laukų struktūros, bet tokios pat struktūros yra ir transcendentalinė informacija. Iš tikrųjų, pažiūrėjus

nešališkai, nėra kriterijų kodėl „fantazijos“ laukų struktūros ir tas sluoksnis, kuriam jie priklauso yra kuo nors menkesnis už fizinį „šį pasaulį“. Taip susitarta ir susitarta žmogui norint blogo. Jeigu būtų siekiama priešingo tikslo, žmogaus tikra prigimtis nebūtų slepiama.

Ta tariamoji „vidinė dalis“ nėra jokia vidinė. Greičiau tai paralelinis pasaulis, kuris turi net savotišką kosmosą, kuriame galima susidurti su kitais pasauliais ir su kitomis esybėmis. Kai dvasinėje literatūroje kalbama apie tokius susidūrimus, tai turimas galvoje gnostinis pasaulis, ne fizinis. O tai juoką sukelia tik todėl, kad naudojama propagandinė šių tikrovių interpretacija: objektyvu – geriau, subjektyvu – blogiau. Tačiau pažūrėjus nešališku žvilgsniu vertinti galima ir kitaip. Problemų dažniausiai kyla todėl, kad vidinis pasaulis ne tik ideologiškai iškraipytas, bet jis iš viso ištrintas. Kadangi galutinė instancija, kaip pavaizduota paveikslėlyje, yra suvokimo ekranas, šį pasaulį užmaskuoti galima išjungus „dvasinį ekraną“. Sąmonė nieko nemato, todėl atrodo, kad nieko nėra, o ką kalba kiti, kurių ekranas įjungtas – „nesąmonės“ ir „kliedesiai“. Bet jau sakiau, kad ne mažesni kliedesiai yra objektyvios fantazijos fanatizmas. Didelė dalis šio pasaulio kontroliuojama objektyvios fantazijos fanatikų mafijos, kuri tiesiog persekioja ir naikina visus tuos, kurie mato kitaip.

Sąmokslu, nuo kurio pradėjau, esmė ta, kad vienas iš ekranų yra išjungtas – tai yra psichotroninė lobotomija. Taip pat, jeigu žmogus, ypač menininkas, mato daugiau, tai įvykdyta fizinio ir gnostinio pasaulio disocijacija. Tai reiškia, kad gnostinis pasaulis, gebantis parodyti žmogaus vidų, yra atsietas nuo fizinio pavidalo ir mes, stebėdami aplinką, matome tik vieną dalį žmogaus, tai yra išorinę formą. Tuo tarpu gnostinis pasaulis leidžia atverti vidų. Tad kai abu pasauliai susieti, arba asocijuoti, turime telepatinę rūšį; kai šios realybės apribotos ir disocijuotos – telepatijos gebėjimas prarandamas. Akivaizdu, kad sistema, šitaip apribojusi žmogų – negali norėti jam gero. Žmogus buvo susilpnintas tam, kad jį būtų galima pavergti ir valdyti. Tačiau čia reikia ne tik atimti iš jo sugebėjimus, bet ir iškreipti jo prigimtį ir sufalsifikuoti sąmonės pasaulių sandarą. Tam buvo sukurta filosofinė sistema, kuri prirakino jį prie fiksato, kuris yra dirbtinai užfiksuota fantazija, ir jau kelias dešimtis tūkstantmečių išnaudoja kaip vergą. Šią sistemą Vakarų pasaulyje saugo Iliuminatų organizacija, įtvirtinanti žmogaus prigimties atžvilgiu žiaurų terorą. Kartais šių galimybių būna atblokuota daugiau, tada žmonės sužino apie savantus,

sinestezijas, genialių gebėjimų žmones ir t.t. Tačiau tiesa ta, kad tai kiekvieno žmogaus natūrali prigimtis.

Pradėjau nuo paaiškinimo, kuo skiriasi etinė ir ontologinė Dvasios formų interpretacija. Etinė interpretacija pagrįsta kūno požiūriu. Kadangi tariama, kad kūnas kažkaip priešingas dvasiai, jį reikia siekti kuo labiau sudvasinti, o tai pasiekama per askezę, discipliną, apribojimą ir etiką. Tačiau tai skirta žmonėms, kurių sąmonė gyvena fizinės branos pasaulyje. Peržengus šį pasaulį, žmogus patenka į Dvasią kaip būties tikrovę ir čia ji reiškiasi ne etine, bet, pirmiausiai, ontologine forma. Tai yra pasaulis su visa jo įvairove. Kaip ir fiziniame pasaulyje, čia yra tam tikras gnostinis kūnas, kurį sąlygiškai galima vadinti EGO, tačiau suprantant tai kitaip negu aiškina propagandinė psichologija. Toliau, aplink kūną yra artimiausia aplinka, vietinis gnostinis pasaulis, į kurį gali ateiti kitos dvasios ir keistis mintimis, vaizdiniais, būsenomis ir pan. Galima bandyti iš šios ribotos srities išeiti į platesnę gnostinę erdvę, bet tai įmanoma tik tuo atveju, jeigu laisva žmogaus prigimtis. Šią dvasinę prigimtį galima lavinti, tačiau vien asmeninių pastangų neužtenka, nes šis apribojimas yra technologinis. Kai kur ir kai kam apribojimas sumažintas arba išjungtas (tai įvairūs Dvasiniai žmonės, pavyzdžiui, rytų pasaulyje, tokie kaip budistai, jogai), jie gali po šį pasaulį keliauti laisvai. Kiti turi būti pakviesti arba įleisti.

Negana to, šiame pasaulyje yra bendruomenės ir net miestai, apie kuriuos fizinio pasaulio žmonės žino tik kaip mistines, utopines realybes. Tai iš tikro utopijos, nes jų nėra nei vienoje „šio pasaulio“ vietoje. Šių miestų reikia ieškoti dvasinėje realybėje. Kai kam pavyksta surasti, kai kam – ne. Bet pirmiausiai todėl, kad žmogus nėra laisvas. Dvasiniai ieškojimai ir yra tokio išsilaisvinimo kelias. Kadangi siela nemirtinga, žmogaus kūnui užmigus, transcendentalinis burbulas tampa tikra transcendencija, kuri tampa žmogaus naujos dvasinės formos namais. Tokią būseną galima pasiekti ir per astralinės projekcijos arba astralinės keliones; taip pat, panašaus tikslo siekia budistai užsiimdami meditacija, kurios tikslas nušvitimas, vadinamas Nirvana. Su tuo susijusi ir krikščionybės Dangaus karalystė, kurios siekiama per etiką ir tam tikrą širdies būseną (šiam pasaulyje). Akivaizdu, kad šios dvasinės praktikos reikalingos tiems, kas nėra pasiekęs nušvitimo. Kadangi tokie žmonės pririšti prie kūniško pa-

saulio, tai iš jo perspektyvos pateikiamas ir dvasinis pasaulis. Aukštesnio dvasinio rango žmonėms šios praktikos nereikalingos, nors tai nereiškia, kad gali joms prieštarauti.

Reikia priminti, kad šis Dvasinis žmogaus pasaulis nepaklūsta jokiems fizikos dėsniams ir „stebuklai“, apie kuriuos kalba kai kurie žmonės – vyksta jame. Nesusipratimai kyla tada, kai supainiojami iš nežinojimo fizinis ir gnostinis pasaulis.

Keli Dvasinių miestų arba karalysčių pavadinimai yra Šambala, Šangrila, Agarta, Atlantida, Avalonas ir pan. Supainioti žmonės net bandė jų ieškoti, tačiau ieškojo kokioje nors konkrečioje planetos geografinėje vietoje, o čia reikia išmanyti Dvasinę geografiją. Turi atsidaryti vidinis langas, arba portalas, ir šie miestai patys pakviečia žmogų. Čia galima bendrauti turint gnostinę formą, galima fiziniame pasaulyje naudojamos akimis matyti pilną kito žmogaus ir visos realybės vaizdą. Tokia yra aukštesnė Dvasinio žmogaus forma. Platono teorija buvo tik kažkas panašaus į užuominą į tai.

Kaišiadorys, 2015-10-10

Kokius kūnus turi žmogus?

Daug rašyta apie sąmonę, apie protą, todėl galima pamanyti, kad jie visas žmogus ir daugiau nieko svarbaus nėra, nors kasdienybėje dažnai būna priešingai – akcentuojamas kūnas. Jis priešingu sąmonei laikomas dėl savo materialistinės sampratos, pagal kurią sutapatinamas su grubia materija, materialiais organais. Tačiau tai ne vienintelis galimas požiūris į kūną. Šiame įrašė bandau parodyti, kaip išlaisvinti savo požiūrį į kūną nuo ideologinės jo interpretacijos, kuri sutapatina jį su primityvia anatomija ir fiziologija. Tai nėra kokios nors ypatingos mistinės teorijos, tai tik kai kurie pamąstymai, kurie, mano manymu, leidžia atrasti naują požiūrį į save, kuris yra daug produktyvesnis už stereotipines materialistines idėjas.

Akivaizdžiausias kūnas yra akių kūnas, arba tas, kurį sąmonei parodo akys. Kadangi šią formą atneša fiziniai fotonai, natūralu, kad jie atskleidžia tik tą jo aspektą, kuris su šiais fotonais sąveikauja. Jeigu darysime prielaidą, kad yra subtilesnių kūnų sluoksniai, kurie niekaip su fotonais nesusiję, tai šį matymą galėsime laikyti tarsi kokiu rentgenu, parodančiu tik tam tikrą žmogaus materialų branduolį, kurį

galima vadinti fiziniu skeletu. Kasdieniame savo gyvenime žmogus apsiriboja tik šiuo savo matymu ir save tapatina su šiuo skeletu, net nepagalvodamas, kad gali būti ir kiti kūnai. Apie tai daug kalba ezoterikos autoritetai, tačiau čia bandysiu pateikti šiek tiek kitokią sampratą, nekartodamas tradicinių skirstymų į subtiliuosius kūnus, kokius pateikia jogos mokyklos ar teosofai. Aš noriu perteikti paprastą savęs patyrimą, kuriam nereikia jokių ypatingų sugebėjimų arba atidarytos trečios signalinės sistemos.

Antras akivaizdus kūnas yra „semantinis“ kūnas, kuris matomas tada, kai žmogus nenaudoja akių, pavyzdžiui, paprasčiausiai užsimerkdamas. Tai tas jausmas, kuris jaučiamas tada, kai žmogus mato savo kūno dalis, nors regos žievė negauna jokios informacijos. Aš jį vadinu taip tik sąlygiškai, nes man šis jausmas panašus į tą, kuris atsiranda, kai pagalvoju apie kokio nors juslinio daikto pavadinimą ir žodžio reikšmę. Šis jausmas yra semantinis daikto fantomas. Lygiai taip pat semantinis kūnas yra semantinis juslinio akių kūno fantomas. Šis kūnas yra labai panašus į akių kūną, bet jis yra ir nepriklausomas nuo jo ta prasme, kad gali įgyti savarankiškas formas. Galima naudoti semantinę vaizduotę semantinio kūno judinimui nepriklausomai nuo regimo kūno arba galima matyti papildomas dalis, kurios nesimato regimajame kūne – pavyzdžiui, angelo sparnus. Kitas pavyzdys yra fantominės galūnės, kurios jaučiamos net tada, kai dėl kokių nors priežasčių fiziškai amputuojamos.

Trečias kūnas, taip pat matomas be jokių ypatingų sugebėjimų, yra gnostinis, kuriam pamatyti reikia tik šiek tiek labiau laisvos vaizduotės. Gnostinis kūnas susijęs su pažinimu – tai sako ir pats šio kūno pavadinimas. O pažinimas dažnai yra teorija arba modelis. Gnostinis kūnas yra to modelio vaizdas suprojektuotas į semantinį kūną, kurį sukuria fizinio kontinuumo protas arba vaizduotė. Pavyzdžiui, materializme šis modelis yra paprasta biologinė anatomija ir fiziologija, kurių principai perkeliama į semantinį kūną ir žmogus išivaizduoja save kaip organų maišą. Tačiau galima sukurti ir daugybę kitokių modelių, pavyzdžiui, naudojant ne organų, bet laukų, kvantų ir energijų modelius. Juk mokslas pripažįsta ne tik organus, bet dar fundamentalesnę realybę – energijas, kvantų sistemas, mikrojėgas, informacinius procesus. Visi šie modeliai taip pat gali būti siejami su semantiniu kūnu ir žmogus gali matyti save kaip energetinę būtybę, kurios regimasis skeletas yra tik kaip rūbas arba apvalkas, gaubiantis labai mažą tikro žmogaus dalį.

Visa tai reiškia, kad žmogus gali matyti save tokį, kokį nori matyti net remdamasis tokiais paprastais metodais, jau nekalbant apie tikrą žmogų, kuris tikrai neapsiriboja akių kūnu. Tai suprasti labai paprasta, žinant kokį nedidelį informacijos fragmentą gali rekonstruoti akių surinkta informacija. Kitą dalį informacijos surenka semantinio kūno akis, kuri kartais net svarbesnė už akių kūną, todėl kad semantinį kūną žmogus ne mato, bet jaučia, o jautimas yra daug turtingesnis už vien tik formos ir tekstūros matymą. Dar svarbiau yra gnostinis supratimas, nes čia remiamasi žiniomis, kurios, jeigu jos tikros, tai yra neapribotos siaurais požiūriais, parodo tuos žmogaus formos aspektus, kurių nemato jokia „akis“. Pavyzdžiui, subtilių energijų nemato nei juslinis skeletas, nei semantinis fantomas, tačiau proto akiai, tai visai natūralu, nes ji supranta / mato visą subtilią realybės sandarą. Visa tai rodo, kad žmogui visai nebūtina matyti save kaip anatominių organų rinkinį ir įsivaizduoti, kad juo išsemiama visa turtinga ir gili žmogaus kūniška prigimtis. Vietoj organo, pavyzdžiui, širdies arba skrandžio, visai nesunku semantiniame ir gnostiniame kūne pamatyti laukų struktūras, kvantų ir informacijos konfigūracijas, kurios išduoda daug sudėtingesnį žmogaus vaizdą, nei visuomenei leidžiama matyti.

Šis trumpas įrašas yra tik įžanga į labai svarbią ir sudėtingą temą, kuri yra tikros žmogaus prigimties klausimo sudėtinė dalis. Akivaizdu, kad žmogus ne tik sąmonė, bet turi ir aspektą, vadinamą kūnu. Šiam kūnui galioja visi tie dėsniai, kurie galioja ir sąmonei. Įprasta fizinį kūną priešpastatyti sielai. Tačiau tai labai klaidinantis požiūris, nes ir siela, ir kūnas yra tam tikrų formų energetiniai laukai. Kūnas grubesnės materijos, siela subtilesnės. Tačiau tai nereiškia, kad tai kažkas radikaliai priešinga. Paskirtis ir likimas skiriasi, nes siela amžina, o kūnas laikinas, kas yra įrodoma labai paprastais pavyzdžiais – jis auga, sensta, miršta ir t. t.; bet, kita vertus, laikinas tik tam tikras energetinis sluoksnis, kurį galime vadinti rūbu. Šį rūbą nusimetusi siela gyvena kitoje realybėje. Tai, kas čia yra siela arba tam tikra jos energetinė forma, kitoje realybėje yra kūnas, tai yra pagrindinis, išorinis egzistencinis pavidas. Todėl šį fizinį kūną galime vadinti netgi dirbtiniu kūnu, kuris veikia kaip koks skafandras, kuris leidžia sielai išlikti realybėje, kuri jai natūrali savo pavidalu – nepritaikyta. Tokia yra akių kūno funkcija.

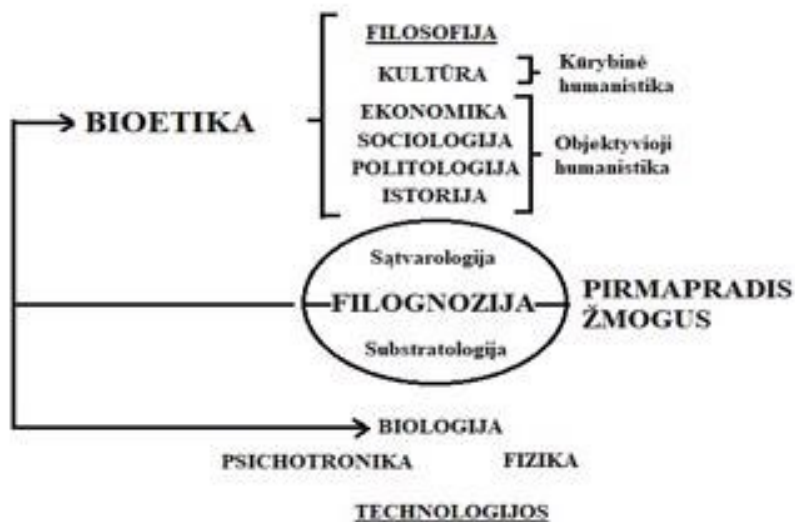
Visi jaučia, kad atėjęs laikas primityvaus požiūrio atsisakyti ir ieškoti naujų žmogaus interpretavimo formų, kurios parodytų daug

išsamesnį jo giliosios prigimties vaizdą. Tai reikia daryti ne tik kalbant apie žmogaus sąmonę, sielą ar protą, tačiau apie visą žmogų, kuris bent jau mano realybėje egzistuoja ir užfiksuotoje formoje ir turi paklusti šios fiksuotos formos reikalavimams. Kitoks požiūris būtų galimybė iškovoti laisvę požiūriui į žmogaus kūną, kuris nėra iš mėsos sudaryti organai, ta forma kokią rodo akys ar jaučia liesdami pirštai. Žmogus turi ir semantinę ranką, su kuria gali liesti subtilias, žmogaus sąmonėje atsirandančias formas. Kas jos yra, kruopščiai nuo žmogaus slepiama, iškraipant tikros žmogaus prigimties vaizdą, slepiant tikras jo galimybes, uždengiant pagrindinį gnostinės brandos pasaulį, kuriame yra tikrieji žmogaus sielos namai. Šiuose namuose žmogus taip pat turi savo kūną, bet tas kūnas jau nėra anatomicinis organų maišas.

Tačiau tai ne viskas kodėl reikia žinoti visus savo kūnus. Tai labai svarbu kai kūną užpuola kokie nors negalavimai, tokie kaip skausmas arba bloga savijauta, nuovargis, sunkumas. Kad akių kūnas pats nesvarbiausias šia prasme, matome iš to, kad net užsimerkus, skausmas neišnyksta, nors akių kūnas iš regos žievės dingsta, nes skausmas yra ne regimajame, bet semantiniame kūne. Kai, pavyzdžiui, sakome, kad skauda galvą, mes užsimerkę jaučiame, kad ši nemaloni būseną yra susitelkusi maždaug toje srityje, kur akių kūnas rodo galvos formą, tačiau tai tik išplaukusi sritis, kuri sutapatinama su šiuo jausmu. Galime įsivaizduoti, kad čia net ne „galva“ bet kokia nors energetinė struktūra ir savijauta yra tos struktūros būseną. Tai ypač lengva padaryti, šį semantinį fantomą sujungus su gnostiniu kūnu, kuris leidžia surasti šios savijautos kokią nors racionalų paaiškinimą.

Tai parodo, kodėl naudojant meditaciją, labai svarbu išmokti semantinį kūną valdyti, nes jeigu jį būtų galima užmerkti taip, kaip akių kūną, tai kartu su semantiniu kūnu dingtų visos blogos savijautos, būsenos ir žmogus išmoktų save psichologiškai gydyti. Išgydžius psichologiškai, pagerėjimas pereina ir į patį grubiausią fizinį kūną, kuris užgrobimo metu naudojamas žmogaus kankinimui. Tai nėra taip jau neįprasta, net medicinoje žinomas sindromas, dėl kurio žmogus nesugeba jausti skausmo. Tai įmanoma ne tik dėl defekto, bet ir sugebant valdyti savo kūno fantominį jausmą.

"Filognozijos pradmenų" loginė schema

Rodyklė

- 9VD, 70, 72, 83
Aleksandras Makedonietis, 50
Aristotelis, 9, 40, 92
egzistencija, 2, 5, 62
fenomenologija, 1, 35
Freud, S., 49
gamta, 1, 6, 34, 39, 57, 80, 81, 91, 96
Gast, P., 47
gyvenimas, 2, 5, 12, 34, 37, 39, 42, 47, 61, 63, 67, 69, 74, 80, 99
gyvybė, 2, 6, 23, 34, 36, 39, 56, 61, 63, 80, 98
Hawking, S., 168
Hegel, G., 23
Heidegger, M., 39
Herakleitas, 38
Hitler, A., 65
Hölderlin, F., 165
Jėzus, 80
Kardašev, N., 156
kiekybė, 115, 116, 118, 120
kontinuumas, 120, 123, 126, 127, 131, 132, 134, 135, 138, 140, 160
Kurzweil, R., 103, 110
laisvė, 4, 26, 56, 76, 105, 165
liberalizmas, 56, 75
libertarizmas, 56
metafizika, 1, 5, 8, 19, 35, 52, 61
Mockus, D., 52
Musk, E., 98
Nietzsche, E., 47
Nietzsche, F., 2, 4, 20, 27, 33, 35, 37, 39, 41, 47, 50, 61, 62, 63, 65, 94
ontologija, 1, 5, 6, 20, 30, 93
Parmenidas, 1
Platonas, 36, 40, 60
pohumanizmas, 25, 38, 96
Sagan, C., 156
Schopenhauer, A., 34, 37
Senovės Graikija, 1, 37, 49
Šerpytė, R., 42
Šėtonas, 77, 90
skaičius, 78, 115, 117, 121, 122, 128, 134, 136, 137, 138, 160, 166
Šliogeris, A., 2, 5, 8, 12, 14, 31, 33, 37, 39
Sokratas, 36, 38, 40
Spengler, O., 42
Stirner, M., 42
super DI, 3, 96
transhumanizmas, 25, 38, 96, 99
Uroboras, 7, 23, 37, 39, 52, 57, 65, 66, 87
Wagner, R., 37

